

Oana Stoica-Mujea

STĂPÂNUL

volumul I
RĂPIREA ZEILOR

Editura Napoca Star

Director general: *Gabriel Hrdlicska*

Director de editură: *Dinu Virgil*

Oana Stoica-Mujea, 2005

Descriere CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICA-MUJEA, OANA Stăpânul. Vol. I Răpirea zeilor / Oana Stoica-Mujea Editura Napoca Star – Cluj-Napoca, 2005 240 pag.

ISBN: 973-647-248-5

Oana Stoica-Mujea

STĂPÂNUL

VOLUMUL I

RĂPIREA ZEILOR

Editura NAPOCA STAR
Cluj, 2005

Capitolul I

ÎNCEPUT DE POVESTE

Pe vremea când Dumnezeu era singur în galaxie, s-a gândit: de ce nu ar face o ființă după chipul și asemănarea sa? Și așa a făcut. L-a făcut pe Adam. Dar și el era singur. Atunci Dumnezeu s-a gândit să-i aducă o femeie, care să aibă grijă de el. Așa cum știm cu toții, Eva a încălcat porunca lui Dumnezeu, ducându-l și pe Adam în ispită. Așa că Dumnezeu i-a alungat pe cei doi din rai și i-a trimis pe pământ. Așa a evoluat (sau involuat?) omul.

Omul a inventat legenda, multe dintre ele au făcut înconjurul pământului. Unele au vorbit despre zei, altele despre vrăjitori sau despre alte personaje fantastice.

Mulți s-au întrebat dacă aceste povești au fost sau nu reale. S-a spus că mulți au și descoperit aceste lucruri, dar nu le-au comunicat mai departe. Au existat documente care să ateste sau să conteste veridicitatea acestor legende. Ce e adevărat și ce nu? Cine știe?

Cineva spunea că scriitorii frații Grimm ar fi unii din cei care știau adevărul și se mai spune că acest adevăr ar exista în poveștile lor. Oare cât de adevărat este? Nimeni nu poate ști. Doar ei. Sau poate că totul a fost în imaginația și nevoia oamenilor de-a visa.

Dar, oare, nu visele ne întregesc viața? Poate că din vise se naște speranța și, după cum bine știți, speranța moare ultima. Atunci când Pandora a deschis cutia, a scos din ea toate relele din lume dar, totuși, a rămas speranța. Cu toate acestea, există oameni care nu mai au speranță. Oare cum a murit? Oare oamenii au uitat să mai viseze, au uitat să mai sperie sau, pur și simplu, au uitat să se mai bucure de viață? Poate că au uitat. Viața, uneori, ne poate dezamăgi și atunci, dacă nu suntem suficient de puternici, uităm să ne mai bucurăm de micile plăceri. Dar cum să te bucuri de ele, dacă nici acestea nu mai există? Cât poate fi de mizeră și de josnică o viață de om?

Oare cât de mult îi mai bucură poveștile pe oameni, sau câți dintre ei le mai citesc măcar? Cineva îmi spunea odată că poveștile fraților Grimm erau adevărate.

Bineînțeles, erau mult mai fioroase și mai dure, genul de povești pe care nu le putea citi un copil. Atunci nu am crezut în veridicitatea acestora, dar, după ce am aflat această poveste, mi-am dat seama că toate poveștile au un sâmbure de adevăr, altfel nu s-ar putea.

Așa s-a întâmplat și cu profesorul Ken Rogers, un profesor de țară dintr-un mic sat belgian. Toată această poveste s-a petrecut în zilele noastre, cu câțiva ani în urmă. Micul sat era de-o frumusețe nemaivăzută până atunci. Oamenii care locuiau aici nu erau tocmai oameni normali, aceștia aveau anumite puteri și unii dintre ei aveau chiar înfățișări ciudate.

Așa cum spuneam, satul era foarte frumos și chiar modern. Pe străzile lui mari se puteau observa două tramvaie, ce-i drept de epocă, tramvaie care erau date dispărute de mulți ani.

Tramvaiul 137 se spunea că este unul magic și că aici visele deveneau realitate. Casele erau construite în stilul vechi, unele erau frumoase și impunătoare, altele erau mai mici și mai sărăcicioase. Satul era așezat la poalele unui munte și, cu toate astea, aici era mereu cald.

Trebuie să mai spunem că satul era împărțit în două. Într-o parte exista atât zi, cât și noapte, așa cum este și normal. În cealaltă parte însă, exista doar noapte, aici ziua s-a arătat cu mult timp în urmă. În acest sat existau doar șaptezeci de familii, de aici ne dăm seama că toți se cunoșteau între ei. Dar să vorbim puțin despre cel ce mi-a spus această minunată poveste.

Profesorul Ken era unul dintre acei oameni fără o structură fizică bine definită, avea înălțime medie, era slăbuț și tot timpul cu niște ochelari mai mari decât fața lui, așezați pe nas. Om blând, iubea meseria de profesor și iubea copiii. Ken predă „Istoria Literaturii” pentru copiii țăranilor din Grossville.

Satul Grossville era așezat la granița dintre realitate și fantezie. Oamenii știau acest lucru, dar nimeni nu a încercat vreodată să-i treacă pragul. Profesorul a studiat acest fenomen și își dorea din ce în ce mai mult să pătrundă dincolo. Dar, deocamdată, vom lăsa deoparte acest lucru și ne vom ocupa puțin de oamenii din sat.

Ca în orice sat, primarul este cel mai important om, dar aici primarul nu este un om obișnuit, ci este un om de dincolo, adică din cealaltă parte a lumii. Primarul, Orson Smith, este de fapt un eldoin, adică jumătate om și

jumătate felină. Partea omenească a lui Orson, cea de la brâu în sus, este destul de proeminentă, trupul este masiv și bine făcut, iar capul seamănă cu al unui copil pus pe șotii, cu ochii jucăuși, de un albastru intens și cu părul mai galben decât însuși soarele. Cealaltă parte a primarului seamănă foarte bine cu trupul unei pantere.

Eldoinul nu vorbea niciodată de lumea din care provenea, tot ceea ce știau oamenii era că a fost alungat din tărâmul fanteziei în urmă cu o sută de ani și de atunci a devenit primar în Grossville. Un alt personaj locuitor al acestui tărâm este negustorul satului, Ginn Dark; acesta este omul care face tot timpul călătorii și înfruntă tot felul de primejdii, sau cel puțin așa spune el. Ginn este singurul om care a mers mai departe de acel sat, el este negustorul și singurul care se duce la târg pentru a face negoț. Este scund, grăsuț și cu ochii cât cepele, dar totodată un om bun și un tată minunat. Acesta are șase fete și trei băieți pe care îi crește cu mult drag și interes de când i-a murit soția. Fetele lui Ginn sunt tot negustorese, dar singurul negoț pe care îl fac este în sat. Ginn își pregătește fetele pentru a-l urma atunci când el nu va mai fi. Băieții negustorului, în schimb, sunt fierari; oricât încercase bărbatul să-i facă negustori, nu izbutise, așa că i-a lăsat să-și urmeze drumul. Cea mai mare dintre fiicele negustorului, Anu, este căsătorită cu preotul satului. Sătenii spun că ar fi cea mai frumoasă fată din sat, combinație între înger și demon, o frumusețe răpitoare și, totuși, demonică.

Anu are în jur de 24 ani, este blondă ca aurul și mlădioasă ca o salcie. A vrăjit mulți bărbați cu frumusețea ei orbitoare, ba chiar se mai spune că, pe lângă frumusețe, deține și o inteligență sclipitoare. Mulți oameni presupun că Anu este fata unei ființe de dincolo, dar acest lucru nu s-a adeverit niciodată și nimeni nu l-a întrebat pe tatăl ei.

Așa cum spuneam, Anu este căsătorită cu preotul satului, Mateus First, despre care se zvonește că ar fi un om rău și fără scrupule. Preotul e un om de vreo 40 ani, poartă o barbă lungă, ochii îi sunt de culoarea nopții, iar chipul îi e tot timpul ursuz. Mateus este înalt, cam de 1,80, și voinic cât zece. Se zvonește că și el vine din lumea de dincolo, deoarece nimeni nu a văzut-o pe mama acestuia aducând pe lume vreun copil.

Grossvill-ul, așa micuț cum pare, este plin de oameni. Am omis o groază, cum ar fi brutarul Deen, pe

soția acestuia, Denise, și cei trei băieți ai lor; pe moașa satului, Andona, și pe soțul ei, Call; pe cârciumarul Drink și frumoasa lui soție, Marie, care nici ea nu făcea parte din lumea aceasta, dar, spre deosebire de primar, este om. Nici ea nu vorbea prea mult de lumea ei, așa cum n-o făcea nici primarul. Ar mai fi o groază de oameni de cunoscut, pe care, probabil, îi vom cunoaște pe parcurs. Și totuși, mai este un personaj important în povestea noastră, anume Pandora, acea Pandora care a fost păcălită de Zeus și a deschis cutia nenorocirilor. Pandora, care locuiește în satul oamenilor de peste un veac, acum bătrână, este cea care îi învață pe copii despre greci, despre istoria și literatura acestora, despre zei și oameni, despre multe alte lucruri interesante.

Cam așa începe povestea noastră într-un mic sătuc din Belgia, rupt de lume și de realitate, un sat de care puțini oameni au auzit, iar cei ce au ajuns acolo nu s-au mai întors niciodată, și nu știm dacă li s-a întâmplat ceva rău ori s-au stabilit în acel colțișor de rai.

Când mi-a relatat povestea, profesorul Ken mi-a spus că satul despre care vă vorbesc este unul dintre cele mai frumoase colțuri de pe pământ. Spunea că apele sunt mai limpezi decât cerul și iarba mai verde decât verdele, vitele sunt de două, poate de trei ori, mai mari decât cele pe care le știm noi, iar culturile cresc de pe o zi pe alta. Mai spunea și că oamenii nu cunosc ura sau minciuna și că toți sunt o mare familie ce se ajută la bine și la greu.

Capitolul II

PROFESORUL

Era o dimineață frumoasă de mai în satul Grossville, majoritatea lucrau la munca câmpului, alții se ocupau cu treburile lor zilnice: brutarul cocea pâinea, pentru ca oamenii să aibă ce mânca atunci când se întorc de la câmp, preotul începea slujba de dimineață, rugându-se pentru o recoltă bogată, iar cei mai mici se înghesuiau pe alea ce ducea spre școală. Aceasta era așezată pe malul unui lac, ceea ce-i dădea un aer somptuos și liniștitor. În școala din Grossville nu învățau doar preșcolarii, ci și copiii mai mari, de vârsta celor care fac liceul. În ciuda aspectului său îngust, școala era foarte mare. Aici, în fiecare dimineață, se adunau câteva zeci de copii, căci satul era plin, forfotindu-se și dându-și brânci pe alea îngustă. Ca în fiecare dimineață, la școală era zarvă și gălăgie, care mai de care urla mai tare, râzând sau dându-și ghionturi.

Pentru copiii mari, prima oră începea cu doamna profesoară de canto Alice Brunn, o femeie între două vârste, cu fața trasă, slabă și cu vocea pițigăiată. Profesoara Alice era una dintre cele mai severe și cele mai ciudate creaturi lăsate pe pământ de Dumnezeu. Ceea ce am omis este faptul că și domnia sa era din cealaltă lume. Nu locuia în micuțul sat și venea aici pentru a-și ține orele de canto. Ar mai trebui să vă spun că cei mai mulți profesori erau din lumea de dincolo, ba chiar și câțiva elevi. Aceștia nu aveau voie să vorbească despre lumea lor, cum nici săteni nu aveau voie să viziteze acest colț.

Dar să revenim la profesoara Alice. Aceasta, în fiecare dimineață, venea în sătucul nostru, așa cum am mai spus, pentru a predă. În această zi minunată, profesoara părea mai mohorâtă ca niciodată. Mergea hotărâtă spre intrarea cadrelor didactice, cu o falcă în cer și una în pământ, aruncă, pe măsuta din bambus din cancelarie, ceva ce semăna cu un ziar. Toți au rămas surprinși și se uitau la ea cu un semn de întrebare. Profesoara a început să tune și să fulgere:

— Uitați-vă și voi ce poate scrie nenorocita aia!

Toți o priviră mirați, fără să știe ce se întâmplă. Dar profesoara continuă, de parcă ei nici nu ar fi existat:

— Cum poate o ființă așa josnică să mă critice pe mine, care predau de două secole și ceva, pe când ea de-abia s-a născut?! M-am săturat de nenorocita asta, o să cer Consiliului Celor Înalți să o pună la punct! Cum poate ea, un nimeni, nici măcar nu are o putere specială, să mă acuze pe mine de incompetență, când ea nici nu ține pixul în mână atunci când scrie prostiile astea, ci îi dictează unei „secretare”, cum?

Și a ieșit pe ușă tot așa cum a intrat, adică val-vârtej, lăsându-i pe ceilalți cu gura căscată. Toți profesorii au plecat la clasele lor, mai puțin profesorul Ken, care a observat că Alice și-a uitat ziarul pe măsuta din bambus.

Acesta s-a uitat în stânga și în dreapta, pentru a se asigura că nu mai e nimeni, apoi a ridicat ușor ziarul și a citit titlul mare: „*PROFESOARA ALICE BRUNN E PREA INCOMPETENTĂ PENTRU A LUCRA LA ȘCOALA SPECIALĂ GOODS*”, apoi a aruncat o ultimă privire spre titlul ziarului: „*INCHIZITORUL*”. Acesta era singurul lucru pe care îl văzuse din lumea de dincolo. Ken lăsa ziarul acolo unde îl găsisese și se îndreptă spre sala unde predă.

Sala în care intră profesorul Ken era mică și prăfuită. Găsi acolo vreo 15 copii mari, ce țipau cât îi ținea gura. Unul dintre ei era nepotul primarului, prin urmare și acesta eldoin. Jimm, căci așa îl chema pe eldoinul nostru, era un copil tare neastâmpărat, nici măcar prezența profesorului nu îl făcea să se potolească.

Bărbatul îi aruncă o privire plină de subînțeleș pe sub ochelarii săi mari și, în cele din urmă, Jimm se potoli. Profesorul își dresе vocea, scoase din geanta sa mare o carte și se adresă elevilor:

— Astăzi vom începe un nou capitol, și anume „*LITERATURA POPULARĂ*”. Știu că satul nostru nu e prea bogat într-o astfel de literatură, dar vom învăța și noi de la alții... Profesorul și-a mai dres vocea încă o dată... Bun, acum toată lumea să deschidă cărțile la pagina 303.

În timp ce elevii se conformau, se auzi o voce suavă din spatele clasei:

— Povestiți-ne cum e, vă rugăm!

— Cum e ce?

Din spatele clasei se ridică o fată înălțuță, cu bucle ca argintul, ochii mari, de un verde pătrunzător și de o finețe îmbietoare.

Fata se numea Gina, era o semizână, adică un om mai frumos ca ceilalți și cu anumite puteri. Mama ei era croitoreasa satului, Mona, și se pare că atunci când era tânără, s-a îndrăgostit de un zân, iar mititica era rodul dragostei lor. Vocea din spatele clasei se auzi din nou:

— Cum e dincolo de satul ăsta, doar veniți de dincolo, nu-i așa?

Profesorul se încruntă, dar nu-i răspunse. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, acesta continuă lecția fără să dea vreun semn că ar fi auzit întrebarea.

În sfârșit, cucul anunță sfârșitul orei. Ken își strânse documentația și porni spre cancelarie. Se așeză pe un scaun mare, făcut tot din bambus, și suspină adânc:

— Ce e, dragul meu?, întrebă profesoara de animație, doamna Katt, Parcă ți-ar fi dat cineva cu ceva în cap...

— Așa și e, scumpă doamnă, și surâse ușor. Gina mă tot întreabă, la fiecare oră, cum e dincolo. Nu înțeleg de ce nu îl întreabă pe Ginn, el se tot plimbă în afara satului. Eu nu îi pot răspunde, am amintiri mult prea dureroase din viața mea de dinainte.

Profesoara îl atinse pe umăr, ca și cum l-ar fi compătimit:

— E doar un copil, nu mai pune atâta suflet, ignor-o și gata! Spune-mi, mai ai ore?

— Mai am două la clasa 39, e cea mai cumplită clasă dintre toate – surâse voios... Dar îmi plac cei din lumea cealaltă, copiii sunt mai naivi și mai spun câte ceva de pe acolo, și râse iar voios, cred că e minunat...

— Ce e cu obsesia ta pentru cei de dincolo? Dacă era așa minunat, nu i-ar mai fi trimis la școala noastră, nu crezi?, și făcu un gest de dispreț din mână.

Ken o privi pe ascuns, apoi răspunse:

— Vezi tu, draga mea, mă fascinează faptul că nu o cunosc, nu înțeleg de ce ei au voie aici și noi nu avem voie acolo. Mai vezi tu, majoritatea copiilor de aici sunt ori semi-muritori, ori muritori de rând, copiii de rang înalt nu învață la noi. Toate astea mă pun pe gânduri, mai ales că am auzit că acolo s-ar fi ascuns zeii după ce oamenii i-

au alungat... Am auzit că sunt vrăjitoare și mii de personaje din basme... Aș vrea mai mult decât orice pe lume să știu cum e.

— Astea sunt prostii, dragul meu Ken.

— Prostii?! Atunci cum îți explici că majoritatea sunt nemuritori, sau cum îți explici puterile Ginei, ori vârsta primarului, care are 140 ani și arată ca de 30? Cum?!

— A..., cucul a cântat... Trebuie să ne întoarcem la ale noastre, vom continua discuția în pauza următoare, și profesoara plecă fără să mai spună nici un cuvânt, lăsându-l pe profesorul nostru îngândurat, dar totuși fericit.

Ken părăsi în cele din urmă cancelaria, îndreptându-se entuziasmat spre clasa 39, „clasa specială”, cum i se mai spunea. Clasa specială numărul 39 era foarte mare, pereții verzui, iar în mijlocul clasei se putea distinge o pădure în miniatură, care apărea și dispărea din când în când. Ken era unul dintre puținii profesori din sat care se încumetau să predea la clasa 39, cei mai mulți preferând să nu intre în contact cu cealaltă lume, vecină lor. Bărbatul se îndreptă spre catedra mult prea înaltă pentru el, apoi urcă pe un pedestal și se instala comod pe scaunul mare și impunător:

— Bună ziua! Azi am ceva cu totul special pentru voi... Profesorul aruncă o privire fugară asupra clasei compusă din vreo 30 de persoane... Astăzi vom studia despre zeii Greciei!

Un zumzet alarmant se auzi dinspre elevi. Ken își aruncă privirea asupra lor și zâmbi mulțumit. Cum spuneam, astăzi vom învăța ceva nou... Nu știu dacă în lumea voastră s-a vorbit vreodată despre zei sau dacă ați auzit măcar de ei!

Un elev puțin ciufulit și cu nasul coroiat îl privea uimit pe profesor. Băiatul, palid ca lumina lunii și vizibil emoționat, se ridică în picioare:

— Domnule profesor, nu vreau să par impertinent, și parcă cu o ultimă forță își șterse broboanele de sudoare de pe frunte, dar știți, domnule, noi știm totul despre zei, deci ar trebui să învățăm altceva aici!...

Profesorul zâmbi, satisfăcut de intervenția copilului ciufulit:

— Și cam ce știți voi despre zei, dacă nu te supără: întrebarea mea?, își exprimă curiozitatea profesorul, pe

un ton ușor ironic.

— Domnule, trăim la mila zeilor de când ne-am născut. În lumea mea, dacă nu ai sânge pur, e foarte greu să te accepte ceilalți, mai ales zeii... – și copilul îi aruncă o privire destul de acră profesorului.

Ken se lăsă înfrânt de data aceasta: își dădu seama că nu are rost să încerce să afle mai mult. Oricum, obținuse o informație prețioasă: știa că în lumea de dincolo trăiesc zeii, așa cum presupusese și el.

Cu mii de ani în urmă, oamenii, sătui de asuprirea zeilor, îi alungaseră de pe acele țărâmurii. Toți oamenii fuseseră încredințați că aceștia dispăruseră complet de pe fața pământului, dar el nu crezuse asta niciodată. Știa că, dacă au existat cu adevărat, trebuiau să fie ascunși undeva.

Acest elev i-a confirmat, fără să vrea, că zeii, despre care se credea că nu mai sunt, trăiesc și în zilele noastre și că nu li s-au schimbat deloc năravurile. Se dovedeau în continuare răi și asupritori, mai ales cu muritorii, de care doar se foloseau, pentru bunăstarea lor.

Acum înțelegea de ce acești copii de dincolo preferau să învețe la acea școală. În satul lor, oamenii se obișnuiseră cu chipurile ciudate sau puterile miraculoase ale celorlalți. Sătenii nu îi priveau ca pe niște ciudați, ba, din contră, îi tratau, de multe ori, mai bine decât pe semenii lor. Ceilalți erau mulțumiți de relația pe care o aveau cu oamenii, se simțeau ca acasă. De multe ori copiii de dincolo își petreceau și vacanțele în rândul sătenilor.

Între cele două lumi existase întotdeauna o armonie ciudată: sătenii știau, chiar dacă nu văzuseră vreodată, că lumea de dincolo i-ar putea nimici, însă de atâtea secole ei trăiseră în perfectă armonie.

Nici unul dintre săteni nu a dat semn vreodată că ar vrea să știe ce se află dincolo, în afară de profesorul Ken. Dar el nu era un sătean obișnuit, pentru că el nu se născuse în acel sat. Venea din lumea civilizată, aceea lume unde se foloseau mașina, televizorul, cuptorul, calculatorul și multe altele despre care aflaseră sătenii din poveștile lui Ginn. Sătenii nu aspirau la minunile tehnicii de care li se povestise, se mulțumeau cu traiul din satul lor.

Ora la clasa 39 decursese într-o armonie perfectă, iar cucul anunță din nou sfârșitul unei noi ore. Profesorul se

ridică tacticos, coborî de pe pedestal și ieși în goană, îndreptându-se spre cancelarie.

Spre surprindea lui, cancelaria era goală, încă nu apăruse nimeni. Ziarul doamnei Brunn se găsea tot acolo, pe măsuta de bambus, aruncat parcă în silă. Profesorul își turnă o cană de ceai, când tocmai auzi un țipăt din capătul holului. Se îndreptă grăbit într-acolo, să vadă ce s-a întâmplat. Când ajunse, o zări pe profesoara Brunn zăcând pe pardoseală. În câteva secunde își făcură apariția și alți profesori, dar și o mulțime de elevi. Un profesor de vreo 25 de ani o înșfăcă pe Alice și se repezi cu ea la infirmerie. Ken îl urmă:

— Ce s-o fi întâmplat? Nu cred că a leșinat așa, pur și simplu.

— Cine știe? O să ne spună ea când se trezește, dădu sentința profesorul cel tânăr, pe un ton vizibil speriat.

Pe tânăr îl chema Oreste și era un dogmatin, adică un om normal, dar avea puterea de-a reține 200 de cărți pe oră și de-a citi o carte impresionantă în mai puțin de 5 minute. Infiriera, o femeie în vârstă, cu capul mare și un păr roșu vâlvoi, încercă din răputeri să o aducă la viață pe profesoară:

— Cred, domnilor, că nu pot face nimic, e mai presus de mine. Domnule Oreste, cred că va trebui să chemați un doctor de dincolo! Cine știe, poate are vreo boală ciudată de-a voastră..., completă infiriera, pe un ton nepăsător și apoi își văzu de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Noi nu avem boli cu nimic mai ciudate decât ale voastre. Eu nu fac parte dintre vrăjitori, stimată doamnă, așa cum bine știți, și nici profesoara Alice nu face parte din această categorie. Numai ei au boli ciudate!, se supără el, părăsind infiriera cu o trântitură a ușii, gest ce nu o deranjă deloc pe infirieră.

Ken rămase singur lângă Alice. Înțelesese că infiriera știa totul despre lumea de dincolo. Ar fi vrut să o chestioneze ce știe, dar realizează că ea nu îi va răspunde, ba chiar l-ar fi luat în derâdere.

Ziua aceea fusese destul de ciudată pentru micuțul sătuc. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva și toți se întrebau ce e cu profesoara Alice, ce preda la școala din

Grossville de o jumătate de secol. Chiar dacă era mai aspră și mai puțin sociabilă, totuși avea un suflet bun. Își iubea meseria și, mai presus de orice, iubea copiii, având chiar ea nu mai puțin de nouă. Alice nu făcuse rău nimănui niciodată, chiar dacă îl mai amenințase pe unul sau pe altul, din când în când. Nimeni nu ar fi avut un motiv serios să îi facă rău femeii. În satul lor, nimeni nu ura pe nimeni, chiar și cei de dincolo erau aleși în așa fel, încât să nu strice bunăstarea comunității. Uneori, cei de dincolo erau mult mai omenoși decât sătenii noștri, probabil și pentru că ei erau mult mai nefericiți în lumea lor. Tot mai mulți din cei de dincolo se plângeau de viața de coșmar pe care o duc. Nu de puține ori îi auzise profesorul Ken șușotind despre cât de asupriți sunt, ba de câteva ori auzise și ceva despre lupta pentru putere.

Acum curiosul profesor era sigur că unii din cei ce se luptau pentru putere erau chiar zeii. Dacă poveștile despre zei erau adevărate, atunci Zeus nu s-ar fi lăsat învins nici în ruptul capului, mai ales că îi plăcea să conducă terorizând oamenii. De fapt, toți zeii își doreau ca oamenii să îi slujească și să îi venereze numai pe ei.

Oamenii povesteau, dacă era adevărat, că ei munceau numai pentru zei, atunci când aceștia erau la putere. Se zvonea și că Zeus le lua toate vitele, atunci când dădea vreo petrecere prin Olimp. Chiar mai mult, oamenii spuneau că zeii seduceau fecioarele luând diferite înfățișări. Dacă toate astea erau adevărate, Ken îi înțelegea pe oameni că îi urăsc pe zei. Însă ceva tot nu pricepea: dacă zeii ăștia erau așa răi, de ce nu veniseră niciodată în satul lor? Aici erau și fete frumoase și vite din belșug. Chiar mic, satul era destul de prosper.

În timp ce profesorul se gândea la lumea de dincolo, pe ușa infirmeriei intră un bărbat mare, cu o claie de păr pe cap și cu ochii mai mari decât toată fața. Ken își dădu seama imediat că trebuie să fie doctorul de dincolo. Acesta îi făcu semn să iasă. Profesorul plecă fără un cuvânt, dar nu ieși de tot, ci se ghemui lângă un dulap imens, unde infirmiera își ținea ustensilele.

— Bună, draga mea Matti! Ce mai faci?

— Bună, Fillo! Ce să fac? Așteptam să vină cineva. De ce au trimis un mago-doctor?, se interesă femeia pe un ton nepăsător.

— Se pare că Alice a fost vrăjită de unul din netrebnicii ăia de vrăjitori proscriși, cel puțin așa crede

Ministrul Magiei Negre, domnul Arthur. Aparent au fost probleme și în celelalte sate unde ne mai ducem... O știi pe Miruna Rock, nu-i așa? Infiriera dădu afirmativ din cap. Ei bine, draga mea, a murit săptămâna trecută, în timp ce-și făcea cumpărăturile în Rockville. Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat, au auzit-o țipând și au găsit-o leșinată. Au chemat toți doctorii, de toate națiile, în afară de mine, și nimeni nu a descoperit ce are. Așa că s-au gândit că vrăjitorii au făcut-o și acum m-au chemat pe mine.

— Dar eu știam că Skelettro nu mai e acceptat de lumea vrăjitorilor, spuse infiriera pe un ton cald. Să nu-mi spui că a revenit printre voi!?

— Nu, draga mea, Skelettro e închis de Hades în cea mai bine păzită închisoare, dar probabil că are și el adepți sau – cine știe? – altcineva s-a trezit că nu are ce face.

— Nu știi ce să-ți spun. A..., exclamă uimit uriașul, am găsit! E o vrajă de putrefacție! Nu-i nimic, în câteva secunde o dezleg.

Bărbatul rosti câteva cuvinte și, ca prin minune, doamna Alice începu să prindă viață. Deschise ochii și începu să țipe cât o ținea gura:

— A fost un gaap! A fost un gaap!

— Gata, Alice, liniștește-te, acum e totul bine! Știu că a fost un gaap, numai lor le iese vraja asta atât de bine. Întrebarea mea e: ce vor gaapi de la tine?

— De la mine?! Ai înnebunit de tot, Fillo? Probabil vor să-i nimicească pe zei și încep cu semi-zeii. Nu mi s-ar părea ceva ciudat din partea voastră... Mereu ați vrut să fiți la putere, sunteți niște ființe josnice...

Și profesoara, încă amețită de puterea vrăjii, se ridică și trânti ușa după ea.

— Ce caracter minunat are Alice! Niciodată nu a suportat o discuție despre vrăjitori, și bărbatul surâse amuzat.

— Nu-i nimic, dragul meu!... Hai mai bine să-ți dau un ceai și să-mi mai povestești ce se întâmplă pe dincolo!

În timp ce cei doi se îndreptau spre bucătărie, profesorul Ken se furișă pe ușa ce duce spre hol. Văzându-se scăpat din infirmerie, acesta începu să își pună gândurile în ordine, când o zări pe Alice chiar în fața lui:

— Domnule Ken, nu vă mai furișați așa după dulapuri! Dacă chiar vă interesează, vă aștept mâine la

ceai și o să vă spun câte ceva, de acord?

Și femeia plecă, fără să mai aștepte răspunsul.

Profesorul rămase în mijlocul holului, fără să poată scoate nici măcar un cuvânt, dar undeva, în adâncul său, simțea o fericire pe care nu o mai simțise până atunci. Cineva era dispus să-i vorbească despre lumea paralelă.

După o zi plină cum nu mai fusese de mult timp, în sfârșit Ken se afla în căsuța sa de la marginea întunecată a satului. Bătrânii satului spun că, în urmă cu câteva mii de ani în urmă, în Grossville trăiau numai cei de dincolo, în mare parte vrăjitori și vârcolaci. Pe vremea aceea în sat primarul era un vârcolac, iar vrăjitorii nu erau mulțumiți de acest lucru. Într-o noapte, toți vrăjitorii s-au întâlnit și au pus la cale asasinarea primarului, când a venit momentul să aleagă cum îi va fi sfârșitul acestuia.

Care mai de care s-au întrecut în vrăji și blesteme. Vrăjitorii au început să se certe între ei, fiecare vrând ca vraja lui să fie cea care-i va curma viața vârcolacului. Tot certându-se ei așa, au început să arunce vrăji unii asupra celorlalți, până ce vrăjile s-au unit, cerul s-a înnegrit și soarele a dispărut pentru totdeauna din aceea jumătate de sat. Numai la ora prânzului apărea soarele, pentru câteva minute, apoi dispărea din nou. Oamenii susțin că vrăjitorii au tot încercat să facă o contra-vraja, dar nu au reușit. Stăpânii lor, văzând ce ispravă au realizat, i-au luat în lumea de dincolo, satul revenindu-le oamenilor.

Lui Ken îi plăcea să spună povestea asta ori de câte ori avea ocazia. Îl fascina lumea de dincolo și creaturile ce trăiau într-însa, era de-a dreptul euforic când se gândea la ce ar putea ea ascunde.

Profesorul se îndreptă către patul dublu din cămăruța mică de lemn, se întinse, imaginându-și ce grozavii s-ar putea afla în acea lume paralelă cu a lor. Gândindu-se la acea lume cu plăcere, deodată un chip de femeie începu să se contureze în mintea lui, iar lacrimile porniră să-i șiroiască pe obraji.

Ken plângea acum ca un copil și în mintea sa se întreceau tot felul de amintiri, care mai de care mai dureroase.

Își aminti de mama sa, o femeie blajină, cu ochi mari și negri, destul de voinică și foarte muncitoare, Karla.

Mama lui era o femeie din nordul Moldovei, din România. Pe lângă el, femeia mai creștea, de una singură, alți doi copii, o fată și un băiat. Tatăl lor era tot timpul plecat să facă un ban, așa că singura alinare a ei erau cei trei copii, pe care îi iubea ca pe ochii din cap.

Sora lui era mai mică decât el cu patru ani, iar el o iubea la nebunie și o alinta Lulu. Lulu era o fetiță brunetă, cu ochii mari și negri. Dintre toți, era cea mai neastâmpărată. Toți o adorați și o răsățăau, mai ales că ea era mezina familiei. La vârsta de opt ani, Lulu a fost împușcată accidental de un soldat rus care trecea pe acolo. Moartea i-a fost subită, nimeni nemaiputând face nimic pentru ea. Mama lor suferise cumplit această pierdere și nu și-a mai putut reveni niciodată.

De la acel îngrozitor accident, Ken nu o mai văzuse nicicând zâmbind. Muncea zi și nopți fără oprire, doar câteodată le mai arunca fiilor săi câte o privire, parcă plină de reproș. Fratele lui Ken era cu doi ani mai mare decât el. Luc, căci așa îi chema, muncea și el cu ziua, de dimineață până seara, pentru a-și putea ajuta mama. Ken era singurul care urma o școală. La numai doi ani după moartea neașteptată a surioarei lor, Luc se îmbolnăvește de friguri și, în mai puțin de două săptămâni, moare. Acest șoc a terminat-o definitiv pe mamă, care nu a putut vărsa nici măcar o lacrimă pentru fiul ei.

La trei ani după moartea fratelui său, se întoarce și tatăl acasă, acesta neștiind ce se întâmplase între timp în casa lui, habar nu avea câte nenorociri i-au trecut curtea. Dimitri era un bărbat vânjos, impresionant de înalt și tot timpul vesel. Se vedea că au trecut anii și peste el. A muncit mult la turci pentru a putea să vină cu un ban acasă și, într-adevăr, a câștigat suficient pentru a-și putea întreține familia cel puțin zece ani de acum încolo. Bărbatul, ajuns acasă după amar de vreme, și-a găsit soția cu zece ani mai bătrână decât era de fapt, cu cearcăne adânci și cu trupul istovit de muncă. După ce a aflat ce s-a întâmplat în lipsa lui, bărbatul parcă a îmbătrânit și el. Cei doi soți au mai lucrat încă șase ani, până și-au văzut băiatul scos din facultate, și apoi, unul câte unul, doborâți de supărări și de atâta muncă, și-au dat duhul. Mai întâi muri femeia ce, pentru prima oară după atâția ani, înainte să-și da ultima suflare, i-a zâmbit fiului său. După care se sfârși Dimitri.

La doar o săptămână după moartea părinților săi, Ken realizează că nu îl mai leagă nimic de satul din Moldova. Atunci și-a început peregrinările întru cunoașterea lumii. A călătorit mult până a ajuns în satul din Grossville. În timpul umblărilor sale, Ken a dobândit multă experiență ca profesor, predând într-o școală ori alta, unde fusese nevoie de el.

Iubea literatura și mai ales fantasticul, fiind încă din pruncie pasionat de frumusețea poveștilor, a legendelor și, mai ales, de mitologie. Într-una din călătoriile sale în Italia, Ken s-a îndrăgostit de o băștinașă pe nume Andora, o fată mignonă, cu capul de păpușică bolșevică, ochii mici și fața bulbucată, cu nasul mic și ușor grăsuț. Deși destul de simplută, Andora știa, fără nici urmă de îndoială, să se comporte ca o adevărată doamnă.

Bărbatul făcu o adevărată pasiune pentru fată și, după ce i-a declarat dragostea sa sinceră, a hotărât să se mute în Italia, spre a trăi alături de ființa iubită, uită de prima sa dragoste, literatura. Andora îl făcea să uite complet de pasiunile și dorințele sale. El era din ce în ce mai vrăjit de ea și fericirea ce-o simțea îi umplea toată ființa. Dar nici această fericire nu a durat prea mult pentru profesorul nostru.

Într-o dimineață frumoasă de iulie, Ken i-a cumpărat alesei sale un inel cu piatră semiprețioasă. Hotărât să-i ceară mâna, s-a dus la ea acasă pentru a-și peți aleasa.

Ajuns la casa iubitei, constată că la ușă nu răspunde nimeni. A așteptat ore în șir ca aceasta să apară, apoi au urmat zile și săptămâni până când și-a dat seama că fusese părăsit.

Inima îi era zdrobită, era din ce în ce mai trist și mai prost dispus, nemaiputând să se gândească decât la ea și la motivul pentru care dispăruse fără o vorbă. După câteva luni, Ken a părăsit însorita Italie și a început din nou să hălăduiască prin lume, până când a ajuns în satul de care vă povesteam.

Și-a șters lacrimile de pe obraz, și, ca și cum atunci și-ar fi revenit dintr-un lung coșmar, începu să cerceteze camera mică ce acum i se părea rece și neprimitoare. Nu își rememorase de multă vreme de acele întâmplări, așa că acum Ken nu înțelegea de ce tocmai în acele momente, când toate îi mergeau atât de bine, când în sfârșit era fericit și când pentru prima oară se simțea acasă, a fost necesar ca amintirile să revină.

În timp ce încerca să-și revină din acest coșmar, auzi o bătaie ușoară la ușă. S-a ridicat ușor, și, cu mișcări parcă leneșe, încercă să se miște către ușă, însă realizează că nu se poate clinti. Auzea bătăile din ce în ce mai accentuate. Bărbatul a încercat din nou să-și miște picioarele. De data aceasta a reușit, însă parcă era purtat de un vis. Cu greu ajunse la ușă, tocmai atunci auzind bătaia și mai puternică. Parcă s-a trezit dintr-un somn profund.

Revenindu-și din vis, profesorul a deschis ușa fără să dea vreun semn de grabă. Scoase un sunet de uimire. Înaintea sa se afla un omuleț mic, cam cât un piticuț. Omulețul avea o barbă lungă și o mustață ușor comică. S-a aplecat în fața lui, în semn de respect, și, cu o voce blândă, l-a întrebat dacă poate intra. Profesorul, uimit, nici nu a apucat să-i răspundă, că piticul s-a și instalat comod într-unul dintre fotoliile pufoase, din blană de urs, aflate în sufragerie:

— Deci ți-ai adus aminte în cele din urmă!

Gazda, încă nedumerită, nu putea să-i răspundă. Îl privea cu un fel de teamă, dar cu respect: acest omuleț îi aducea aminte de cineva, dar nu putea să-și dea seama de cine. Cu jumătate de voce, l-a întrebat:

— Da..., dar cine ești?

— Scuză-mă, am uitat cu desăvârșire să mă prezint: sunt Tito, din țara piticilor. Am venit pentru că, în sfârșit, ți-ai adus aminte. Nu îmi vine să cred! Andora a spus că nu îți vei aduce aminte niciodată... Nici nu pot crede că ți-ai amintit.

Piticul îl privea calm pe profesor care se vedea că era destul de dezorientat și nu înțelegea nimic.

— Nu trebuie să spui nimic, îmi dau seama ce greu e pentru tine să pricepi ce-ți spun, dar îți voi explica pe-ndelete.

Piticul își trase sufletul și continuă:

— În acea zi de iulie, când te-ai dus la Andora, ai suferit un șoc, și nu numai atunci. Ai avut o viață grea și tot timpul te-ai simțit vinovat pentru moartea surorii tale... (Ken începea să își revină...) Așa că, în ziua în care Andora te-a părăsit, ai simțit un imens gol în suflet. Atunci, prietene, ceva din tine a decis să uite tot. Și de opt ani nu ți-a mai revenit în minte nimic din ceea ce ai trăit.

Ken și-a revenit complet, dar, cu toate astea, nu găsea sensul vorbelor oaspetelui neașteptat. Era mult mai

receptiv la ceea ce-i spunea piticul decât cu câteva momente în urmă. În sfârșit, realizează că nu aflase ce dorea piticul și mai ales de unde știa acesta de visul său.

— Nu am înțeles cine ești, de fapt! În afară de faptul că te cheamă Tito... De unde știi toate astea?

— Ia loc și ascultă-mă, atunci vei înțelege! Profesorul s-a conformat. Ascultă-mă, Ken, eu sunt conștiința ta. Toți oamenii din acest sat au câte un pitic care le monitorizează gândurile, apoi le analizăm și, mai apoi, dacă e nevoie, ne ducem și discutăm cu proprietarul lor. Când am fost alungați în lumea de dincolo, noi, piticii am hotărât că trebuie să facem ceva pentru oameni și am luat decizia, de comun acord, să facem acest lucru...

— Și vă duceți la oamenii din toată lumea? Asta înseamnă că toți oamenii știu de voi, l-a întrerupt pe pitic.

Piticul oftă. Profesorul chiar nu înțelegea nimic din tot ce-i spunea.

— Nu, dragul meu, noi îi vizităm doar pe cei care cred în noi și în „lumea istorică”, căci așa se numește această lume paralelă care, de fapt, nici nu e așa de paralelă precum credeți voi... dar despre asta îți va povesti Alice, pe care noi am însărcinat-o cu informarea ta. Eu sunt aici pentru a-ți împărtăși anumite lucruri pe care tu le cunoști în sufletul tău, dar nu le poți trezi singur.

— Și care ar fi aceste lucruri?, a întrebat profesoral, ușor distrat.

— Am să te fac să înțelegi, dacă nu mă vei mai întrerupe. Frumoasa ta mamă nu era muritor de rând. Ea a fost fiica lui Ares, zeul războiului, și al unei piticuțe, pe nume Carla.

Tatăl tău, dintr-o regretabilă greșală, a ajuns în lumea noastră pe vremea când era încă un copil. Când l-a văzut mama ta, s-a îndrăgostit de el și i-a cerut lui Ares ca, atunci când îi va sosi sorocul, acesta să i-l dea pe Dimitri drept soț.

La început Ares nu s-a învoit, dar, când a văzut că mama ta nu se lasă înduplecată, a consimțit. Pentru a se putea căsători cu Dimitri, mama ta a renunțat la statutul său de nemuritoare și l-a urmat pe soțul ei peste tot în lume, până s-au așezat la casa lor. Dar ceea ce nu știau ei era că bunica ta l-a blestemat pe Dimitri să nu aibă parte de fericire și de copii. Atunci au început aceste nenorociri. Ares a reușit cumva – cred eu că cerându-le

ajutorul vrăjitorilor – să oprească moartea ta. Părinții tăi au mai trăit doar pentru tine, altfel s-ar fi stins cu mult timp înainte.

Piticul făcu o scurtă pauză, timp în care studie chipul nedumerit și uimit al profesorului.

— Atunci tu ai plecat să-ți cauți norocul în lume și noi am hotărât să-ți găsim o tovarășă de viață. Și așa ajungem la Andora, care te-a plăcut din prima clipă... Atunci am hotărât să o trimitem pe ea. Numai că, din păcate, mama ei a fost ucisă de cel mai rău dintre vrăjitori, Skelettro, iar ea a vrut să se întoarcă acasă și nimeni nu s-a putut împotrivi.

— Deci totul a fost o farsă, toată viața mea a fost o farsă, v-ați jucat cu viața mea fără ca măcar să mă întrebați dacă aveți voie!... Nu e drept!, și profesorul se ridică nervos din fotoliul pufos, îndreptându-se spre fereastră.

— Nu este așa, îi răspunse prompt omulețul cu o voce caldă, greșești! Ares e bunicul tău și a făcut tot posibilul să-ți îndrume pașii spre acest sat. A vrut să te aibă aproape de el, să te vadă de câte ori dorește și să te ocrotească. Dar nu am putut să-ți spunem nimic până acum. Ar fi trebuit să-ți descopere secretul Andora, după nunta voastră. Dar, după acea nenorocire, tu ai refuzat să mai crezi sau să mai vezi fantezia din jurul tău. Trebuia să așteptăm ca tu să-ți amintești și să crezi din nou în noi.

— Nu îmi vine să cred, ce îmi spui tu e cu totul nebunesc! Dacă tot am sânge de zeu în mine, cum de nu am nici o putere specială sau măcar ceva care să-mi dea indicii că aș fi rudă cu vreunul?

— Ai o putere specială, însă o vei descoperi atunci când va fi timpul. Toate le vei descoperi la timpul lor.

— Cu ea, cu Andora, ce s-a întâmplat?

— Din păcate, Andora a decis să fie paznicul ucigașului mamei sale, păzește poarta celulei unde el își ispășește pedeapsa. Dar ți-am spus destule, restul nu mai e treaba mea, vei afla tot ce trebuie să știi. Ai o eternitate la dispoziție, ai să vezi profesore... Acestea fiind spuse, îmi iau acum la revedere!

Cu o simplă bătaie din palme, piticul se făcu nevăzut.

Ken rămase ca trăsnit. Nu realiza dacă a fost un vis sau totul se întâmplase cu adevărat. Se așeză din nou pe fotoliul pufos, chinându-se să nu adoarmă, pentru că, de

ar fi adormit, la trezire nu ar fi știut dacă visase ori nu. Dar, la scurt timp, căzu într-un somn profund fără vise.

La ora nouăsprezece s-a trezit. Nu dorea să se gândească la ceea ce s-a întâmplat. Era convins că întâmplarea nu fusese un vis, însă refuza să ia de bune ceea ce-i spusese piticul. S-a hotărât să iasă puțin. I-ar fi făcut bine puțină mișcare, mai ales că era o seară frumoasă și călduroasă. Ieși din căbănuța de lemn și porni pe alea cea ducea spre sat. În câteva minute, a și ajuns în centru.

Niciodată nu-l privise cu atenție pe-nserate; satul, care era înconjurat de ape, arăta acum ca un mic colț de paradis, felinarele aprinse în fața fiecărei căsuțe creau o atmosferă de basm. Tramvaiele încă circulau.

Chiar și biserica arăta ca o adevărată casă din basme. Era frumos luminată de câteva felinare, ale căror lumină roșie împrăștia un fel de mister. Profesorul era de-a dreptul încântat de panorama satului; parcă îl vedea pentru prima oară, parcă până atunci i-a ascuns frumusețea.

La un kilometru distanță de sat se afla o pădure întunecată, foarte deasă și destul de ciudată, despre care circula o legendă atâta de înspăimântătoare, de nimeni nu mai călcase pe acolo de mai mult de un secol. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

În cele din urmă Ken a ajuns în fața cârciumii lui Drink. Cum îi era puțin foame și sete, a hotărât să intre. Cârciuma era plină de oameni. Pe înserate, mai toți sătenii se întâlneau aici spre a-și povesti ce-au mai făcut în ziua respectivă. Toți au întors capul uimiți la vederea profesorului, acesta fiind pentru prima oară în local. După ce l-au salutat respectuos, l-au invitat să ia loc lângă ei. Profesorul și-a comandat de mâncare și s-a luat la vorbă cu sătenii:

— Îmi place acest sat mai mult decât orice pe acest pământ.

— Și nouă ne place, așa cum este el, cu bune și rele, se auzi o voce groasă, din spatele cârciumii. Era chiar primarul Orson, eldoinul. Știu bine că oamenii acești ne acceptă pentru că așa trebuie – și, în timp ce vorbea, primarul se îndreptă către masa oamenilor –, sunt conștient că, în afară de câțiva, care ne acceptă, restul ne consideră ciudați. Nu-i condamn pentru că, oricum, ei sunt mult mai îngăduitori cu noi decât stăpânii noștri.

(Oamenii au început să se fâstâcească ca și cum nu ar fi vrut să aibă această discuție cu primarul, dar el nu părea deranjat deloc.) Haideți să nu ne mai ascundem după degete! În afară de unii copii, toți știu ce se petrece dincolo. Să fim serioși, mulți dintre voi ați fost dincolo pe ascuns, măcar o dată, mulți ați încercat să emigrați acolo. Dacă v-ar fi fost bine, nu v-ați mai fi întors.

Primarul le privi fețele oamenilor, apoi continuă:

— E drept că, atunci când v-am cerut să vă băgați în viața noastră, ați preferat să rămâneți neutri. E corectă alegerea voastră, dar ce nu am înțeles eu niciodată este dacă ați făcut-o din teamă sau din prostie.

Niciodată cineva de dincolo nu le vorbise atât de direct despre lumea aceea. Oamenii erau vizibil uimiți și speriați. Nimeni nu îndrăzni să spună un cuvânt, în afară de Ken care era interesat de aceste lucruri.

— Și ce se întâmplă dincolo, domnule primar?

— Am să-ți spun eu ce se întâmplă: două mari puteri se bat între ele pentru puterea supremă și, bineînțeles că noi, cei ce nu ne băgăm în treburile lor sau cei ce ne opunem acestui război, picăm la mijloc. Avem legături de conviețuire cu optzeci de sate izolate de lumea reală și chiar de lumea de dincolo, optzeci de sate pe care nu le găsesc decât cei ce vor cu adevărat. Dacă acești oameni s-ar uni, ar avea un cuvânt de spus și ar putea pune capăt războiului. Și, în special, acest sat ar avea un cuvânt puternic, deoarece este cel mai aproape de noi. Atât zeii, cât și vrăjitorii au un anumit respect pentru oamenii de aici.

— Dar cum ar putea interveni niște bieți săteni pentru voi? Zeii sunt puternici! Și nici vrăjitorii nu sunt mai prejos. Ce putere au bieții oameni în comparație cu ei?!, întrebă aproape plictisit.

— Nu-mi spune că nu știi?! Profesorul îl privi nelămurit. Nu-i nimic, că știu eu, dar nu pot să cred că locuiești de opt ani aici și nu ai observat că nimeni nu a scos o vorbă.

Oamenii erau destul de stingheriți, și oarecum rușinați că nu-i spusese profesorului adevărul.

— Nu, primare, nimeni nu mi-a spus nimic! Nu e vina lor, eu sunt de vină, că m-am îngropat în cărțile mele, încercă să-i scuze, însă era evident că e deranjat.

— Professore, tu chiar crezi că un om obișnuit ar putea ajunge aici? Toți au cel puțin o rudă dincolo...

Dacă nu au nici măcar o rudă, au cel puțin o putere specială. Și da, sunt mai puternici decât ei, pentru că acești oameni au suflete curate. Știi tu oare, profesore, ce puteri nebănuite pot ieși din niște suflete curate? Ar fi ca și cum ar da o replică cutiei Pandorei, adică ar fi o forță imensă.

Primarul făcu o scurtă pauză, timp în care studie reacțiile oamenilor, ce păreau tot mai speriați. Apoi, ca și cum nu l-ar fi deranjat chipurile înspăimântate, continuă:

— Dacă toate aceste sate s-ar uni, ar putea crea ceva ce ar distruge lumea, cu muritori și nemuritori, sau ar putea-o salva. Consideri că lor nu le este frică că acest lucru s-ar putea întâmpla? De ce crezi că nu îndrăznesc să atace nici măcar un sat? De FRICĂ. Ține minte: oamenii i-au alungat din lumea lor, oamenii le pot distruge și lumea în care s-au retras. Ei au puterea și au avut-o întotdeauna, dar, din păcate, nu reacționează decât atunci când se întâmplă o nenorocire, adică prea târziu. Nu spun că nu e greu, e foarte greu, dar, dacă crezi în ceea ce faci, atunci vei reuși cu siguranță.

— Nu-i așa de simplu, Orson! Oamenii ăștia nu știu să lupte, nu s-au născut pentru a lupta, sunt pașnici.

— Nu, profesore! Tu chiar nu înțelegi?! S-a dus secolul mușchilor, a venit vremea creierelor! Nu vor lupta trupește, se vor confrunta cu mintea. Cel mai bun câștigă – nu așa se întâmplă?

— Poate că ai dreptate, dar nu poți hotărî tu pentru ei, de fapt nimeni nu poate decide în locul lor, asta ei ar trebui s-o facă. Dar probabil că vor ști singuri ce au de făcut, când va veni momentul.

— Ei nu ar recunoaște clipa propice, nici dacă le-ar arăta-o cineva cu degetul!..., dădu drumul nădufului Orson posomorât.

— Nu-i chiar așa, domnule primar, interveni Drink. Am vrea să luptăm și să vă ajutăm, însă nu e chiar așa de simplu. Oricum, momentul nu e departe. Cu toții știu că, din momentul în care profesorul și-a amintit, războiul ar putea începe oricând. Dar, așa cum bine știm, mai lipsește un element-cheie, fără de care oamenii nu vor accepta să se lupte.

— Lipsește frumoasa Clementina, ea e sufletul acestui război! De ce să ne ascundem după degete? Fără ea nu vom reuși, chiar sprijiniți de profesor.

— Așa e... așa e, se auziră câteva voci. Profesorul poate începe războiul atunci când va accepta situația, dar Clementina e singura care îi poate pune capăt. Întrebarea este: unde e ea?

— La „Institutul Național și Internațional de Vrăji și Minunății”, asta a fost dorința ei, să studieze acolo, dezvălui Orson, poate puțin dezamăgit.

— Atunci fata asta e o cauză pierdută, declară alt sătean.

— Nu, dragii mei! Să vă explic!, și Orson își trase un scaun dând semne de oboseală. Nu este o cauză pierdută, doar și-a cerut drepturile. Așa cum poate face oricare dintre voi. De ce credeți că mulți dintre noi au venit în sate? Eu am fost alungat, ce-i drept, dar ceilalți? De ce au preferat lumea voastră? Vă spun eu de ce: pentru că, încet-încet, trebuie ca acești copii să învețe tot ceea ce învață și copiii noștri. Și e normal să fie așa, e normal ca lumile noastre să fie, de fapt, una singură, să putem conviețui și să ne putem accepta. Avem posibilitatea de a învăța unii de la alții și ne putem ajuta reciproc. Și știți și voi la fel de bine ca mine că am dreptate...

Orson se ridică de pe scaun supărat și ieși pe ușița mică a cârciumii.

— Are dreptate!, rostiră toți la un loc. Așa e, avem drepturi!

Oamenii au continuat să discute pe marginea subiectului, numai profesorul, care încă nu pricepea cele ce se derulau, preferă să se retragă. Probabil că a doua zi Alice avea să-i explice totul. Cum stătea liniștit într-un colțișor, gândindu-se la ceea ce spusese primarul, îl zări pe piticul Tito în cel mai întunecat colț al cârciumii, sorbind o bere dintr-o halbă pentru pitici. Hotărî să-l salute:

— Bună seara, Tito! Nu știam că Drink are și halbe pentru pitici, spuse zâmbind.

— Bună seara, domnule! Mă bucur să văd că ești bine. Ceilalți pitici au spus că te-am luat cam tare și le era teamă că vei fi supărat.

— Supărat...?! Nu, am fost puțin cam..., cum să spun, dezorientat. Dar supărat, de ce? Chiar mă bucur că cineva, în sfârșit, mi-a dezvăluit câte ceva despre cei de dincolo.

Ceea ce m-a șocat cu adevărat a fost primarul. Sincer, nu mă așteptam să vorbească despre asta, nu a mai făcut-o niciodată. Și știi ce m-a dezamăgit cel mai mult? (Piticul îi făcu semn din cap că nu.) Ei bine, cel mai rău m-a dezamăgit faptul că toți din sat au habar despre ce se petrece dincolo și mie nu mi-a zis nimeni nimic... De ce, Tito? Explică-mi tu de ce! Și, după atâta timp în care nu au scos o vorbă, privește-i acum... (și Ken arată spre masa alăturată, unde sătenii conversau despre cele întâmplătoare), acum de ce nu se mai opresc din vorbit?

— Ei bine, prietene, oamenii întotdeauna s-au simțit inferiori.

— Dar de ce? Din câte am înțeles eu, oamenii ăștia au chiar mai multe drepturi decât voi.

Piticul îi zâmbi profesorului:

— Toți avem drepturi egale. Vezi tu, oamenii știu ce se întâmplă, pentru că îi interesează, chiar dacă nu recunosc. Le-a păsat întotdeauna, dar frica i-a împins spre tăcere. Le este teamă pentru copii lor, însă, cu toate astea, și-ar dori ca ei să poată învăța în lumea noastră. Vor mai mult pentru ei, dar fără cei doi, care îi pot conduce, nu pot face nimic.

Profesore, așa cum ți-ai dat seama, ești unul dintre lideri. Prin tine, primarul le-a dat o speranță. Consideri că acești oameni nu trăiesc cu teama, de atâta amar de vreme, că cei de dincolo i-ar putea nimici? Ba da, au această teamă și e normal s-o aibă, mai ales că majoritatea zeilor nu îi acceptă și ar fi dispuși să-i omoare.

— Dar de ce nu au făcut-o până acum? Situația persistă de câteva secole!

— Pentru că zeii, așa răi cum sunt ei, au conștiință, și mai ales ei știu pe propria piele că furia omului e destul de periculoasă. Ar mai fi un motiv destul de bine întemeiat: zeii mai țin cont de rudele lor pământene... Acestea fiind spuse, eu am să plec. Îmi pare bine că te-am văzut și că ești bine...

Și, la fel ca mai devreme, piticul bătu din palme și a dispăru.

— Urăsc când face asta!..., gândi profesorul cu voce tare.

Ken își aruncă încă o dată privirea spre mulțimea de săteni care încă discutau despre cele întâmplătoare, apoi îi

plăti cârciumarului și se îndreptă spre casă mai extenuat ca niciodată.

A doua zi se anunța a fi frumoasă și obișnuită. În partea luminoasă a satului soarele își făcuse deja apariția. Numai în partea întunecată a satului, acolo unde locuia profesorul, soarele se lăsa așteptat de secole. Ken s-a trezit și se pregătea pentru o nouă zi de muncă. Nu pleca niciodată din casă până nu își bea licoarea ce semăna cu cafeaua, ba chiar avea și gust de cafea... Îi plăcea la nebunie misteriosul lichid aromat.

Nici în această dimineață nu a făcut excepție și, în timp ce își sorbea liniștit să-i spunem cafeaua, pisica-poștaş miorlăi îndelung la ușă.

Ken nu primise niciodată nimic, de când se afla acolo, știa că treaba pisicilor ce nu vroiau să prindă terani (omuleți mici cât un deget, scăpați din Tartar, ce făceau rău culturilor) era aceea de-a aduce corespondența. Văzut multe feline prin sat ducând pachete sau scrisori oamenilor. Se îndreptă spre intrare și deschise ușor. În fața ușii se afla un motan mare, gras, de culoare galbenă. Îi înmână profesorului o scrisoare și plecă, mieunând, mai departe.

Ken zâmbi distrat: era așa de comic motanul cel gras și așa de simpatic!... Nu se gândise niciodată până atunci, dar i-ar fi făcut plăcere să aibă, ca tovarăș de viață, un animal așa frumos. Îi plăcuseră întotdeauna pisicile, dar nu avusese una decât atunci când era mic, însă aceasta murise la scurt timp după fratele său.

Se instalează în fotoliul pufos și, oarecum mirat, deschise scrisoarea:

„Dragă domnule Ken Good, să nu uitați că astăzi, la orele 17, vă aștept să luăm ceaiul împreună la biroul meu.

A dumneavoastră, Alice.”

Aruncă scrisoarea pe o măsuță și apoi surâse vesel: după opt ani de zile, simțea că, în sfârșit, i se va dezvălui adevărul sau cel puțin o parte din el. Era așa de fericit! Ziua se anunța chiar mai bună decât crezuse. Oare ce avea să afle despre ceilalți? Oare câte nații de creaturi, oameni sau cum le-o mai spune, se aflau în lumea de dincolo? Alice nu mai vorbise niciodată, cel puțin nu cu

el, despre aceste lucruri. Oare cât de dispusă era să-i spună despre cei de dincolo? În mintea lui se îmbulzeau o grămadă de gânduri; unele îl entuziasmau, altele îi produceau fiori. Se învârtea prin odaia cea mare, gândindu-se la ce urma să discute cu Alice. În minte îi năvăleau o mulțime de întrebări: ce să o întrebe mai întâi? Ea trebuia să-i răspundă, doar așa îi spusese piticul, că era însărcinată cu informarea lui. Trebuia, era nevoită să-l lămurească asupra celor întâmplate, trebuia neapărat, altfel era hotărât să-o reclame acolo unde sunt reclamați cei de dincolo, oriunde ar fi acel loc.

Cucul anunță ora 7. Era momentul ca profesorul să se îndrepte spre școală, căci aceasta se afla în partea luminoasă a satului și avea ceva drum de parcurs până acolo, deoarece el nu folosea niciodată tramvaiul. Mai luă o gură de cafea, își trase repede haina pe el și-o porni spre școală.

Drumul părea mai lung ca de obicei și toate acele gânduri, care îi tot veneau în minte, acum o acuzau pe Alice, acum o adora, pentru tot ce avea să-i mărturisească. Preocupările nu-i dădeau pace și, din când în când, ca și cum nu ar fi fost suficient, îi revenea în minte chipul Andorei. De ce nu s-o fi întors la el și a preferat să-l păzească pe acel Skelettro? Asta este... murise, murise! Ce mai putea face ea? Trebuia să-și vadă de viață!... Ucigașul este încarcerat, iar ea nu mai avea ce face. Oare se gândise ea vreodată la cât de mult o iubea? Oare ea îl iubise măcar pe jumătate cât o făcuse el, sau totul fusese pus la cale de Ares, pentru a-l atrage spre acea lume? De ce soarta fusese atât de aspră cu ei, de ce se stinsese totul?

Ken și-a dat seama că avea tot felul de idei egoiste, ce îl iritau și-l bucurau deopotrivă. Dar gândurile i se risipiră când și-a dat seama că a ajuns la școală. De-abia atunci realizează că soarele lumina și că era o zi frumoasă.

În jurul său nu mai era decât lacul albastru ca cerul și copacii de un verde nemaivăzut. Venea de șapte ani și jumătate la această școală, dar niciodată nu observase cât de frumoasă e panorama din jur. Acum i se dezvăluia mai clar ca niciodată, vedea lacul, pomii de-abia înfloriți, florile din jurul școlii, care erau de diferite culori, parcă

era o mare decorată cu cele mai frumoase nuanțe. Păsările îi încântau auzul. Natura era atât de frumoasă în aceea dimineață, părea că îi zâmbea lui și numai lui. Oare așa fusese în fiecare dimineață și el nu observase? Dar ce mai conta? Totul revenise la normal, preocupările lui ciudate dispăruseră și viața parcă începea de la capăt cu aceea dimineață.

Toate gândurile rele îi dispăruseră, acum când își reîntâlnea elevii și colegii, vedea soarele și chiar auzea, în depărtare, un chiparos înveselit de ciripit harnic. Se găsea la școală, deci existența lui revenise la normal.

Prima oră a profesorului s-a desfășurat la clasa 39, clasa lui preferată, dar de această dată ora a trecut exact ca una obișnuită, ceea ce nu era prea firesc pentru elevi. Pentru prima oară avea impresia că toți școlarii l-au ascultat cu plăcere.

După prima oră, s-a retras în cancelarie, pentru a bea o ceașcă de ceai. Ca de obicei, cancelaria era plină și profesorii vorbeau care mai de care mai tare, râdeau și chicoteau. Profesoara Katt s-a apropiat de Ken, zâmbindu-i:

— Cum merge treaba, dragul meu?

— Depinde la ce te referi, dragă Katt!

— Cum merg orele la clasa 39? Am auzit că, uneori, zburdalnicii aceia îți mai fac probleme. Așa o fi sau sunt doar bârfe?

— Bârfe, draga mea, bârfe, spuse amuzat. Nu ei îmi fac probleme mie, ci eu lor. Nu pot să-ți spun de ce, dar tare mult îmi place să îi sâcâi pe copiii aceștia.

— Cu întrebări indiscrete vrei să spui, nu-i așa?, și profesoara îi zâmbi larg.

— Știi bine că da! Dar nu știam că e interzis să pui întrebări. Omul poate încerca, iar ei, dacă vor, răspund. Dacă nu, nu, și cu asta basta, scumpa mea!

— Ai dreptate, dragă Ken, dar tocmai azi, când ei ți-ar fi răspuns cu plăcere la întrebări, tu nu ai întrebat nimic, de ce?

— Stai să ghicesc..., se prefăcu că a căzut pe gânduri și rămase așa timp de câteva secunde... ah, m-am prins, toți știu povestea aia pe care eu nu o prea pricep, cum că eu mi-aș fi amintit... Așa-i?

— Sigur, dragul meu, dar stai liniștit! Nici celălalt ce a fost într-o astfel de situație nu a aflat totul din prima. Problema este că, la patru ani de când și-a adus aminte,

încă nu știe totul. Cred că nu vrea să afle sau că știe și nu recunoaște.

— Celălalt caz?!

— Da, sigur. Clementina! Și ea a fost la fel ca tine, numai că ea și-a rememorat totul după doar trei ani, pe când la tine a durat cam mult.

— Dar, dacă oricum voi știați, de ce nu mi-ați zis?, întrebă enervat de cursul conversației.

— Noi nu ne putem băga în amintirile oamenilor. Dacă nu vor să-și aducă aminte, asta este, nu putem face nimic. Avem oameni care sunt aici de copii și nu și-au amintit. Asta este, îi lăsăm să trăiască așa cum vor. După zece ani, oricum le spunem adevărul. De nici atunci nu le revin în minte, asta este, înseamnă că nu acceptă să le scoată din uitare.

— Cucul, draga mea prietenă, ne strigă, o întrerupse profesorul pe conlocutoarea sa.

Ken nu mai voia să vorbească cu ea, de aceea, atunci când auzi cucul, întrezărise scăparea. În pauza următoare era hotărât să iasă afară, să admire natura, ca să nu mai dea de Katt.

Se îndreptă spre clasa 60, care era compusă numai din copiii sătenilor. Nu putea spune „copii normali”, căci nu mai înțelegea cine e normal și cine nu, sau dacă mai e cineva om cu adevărat în acel sat. Intră în sală și-și salută școlarii cumiți din bănci:

— Bună dimineața, copii! Sper că v-ați făcut temele și, mai ales, sper din tot sufletul că ați redactat referatele. Știți, nu prea mai am ce citi, spuse zâmbind, și vreau să lecturez referate.

În clasă, copiii începură să se foiască, semn că nu îi dădeau profesorului nimic de citit. El înțelese imediat că nu își făcuseră referatele, așa că, la sfârșitul orei, s-a făcut că a uitat de ele și și-a văzut de drumul său.

Așa cum își promisese, Ken merse în curte în acea pauză, pentru a scăpa de Katt și de discuția cu ea. Cum ieși afară, îl zări pe Tito, împreună cu o fetiță, din câte își dădea seama o piticuță de vârstă mică. Tito o ținea în brațe pe fetița care plângea de ți se rupea sufletul:

— Bună, Tito! Ce faci aici?

— Bună!, răspunse piticul uimit. Ne întâlnim tot mai des, nu-i așa, profesore?

— Și de ce nu ne-am întâlni?

— Nu mă înțelege greșit, îmi pare bine să te văd, spuse piticul, ușor rușinat.

— Bine, dar ce faci aici cu fetița aceasta frumoasă?

— Încerc să-o conving să rămână la școală. E prima ei zi și e tare rușinoasă. A, am uitat să ți-o prezint: ea este fiica mea, Diana...

Copila aruncă o privire fugară în direcția profesorului și se porni să hohotească mai amarnic.

— Lasă-mă pe mine s-o conving!, și, nemaiașteptând acceptul părintelui o înșfăcă din brațele lui. Vino, prințesico, lasă-l pe unchiul Ken să-ți spună ceva!

O luă de-o parte și, timp de câteva minute, i-a tot șoptit la ureche. Dintr-odată, fetița s-a înveselit și a alergat entuziasmată spre părintele său:

— Tati, tati, dă-mi rucsăcelul, că trebuie să ajung repede în clasă! Știai că au animăluțe drăguțe aici?, și și-a smuls rucsacul din mâna tatălui său și alergă spre școală, spre uimirea acestuia.

— Nu știu ce i-ai zis, profesore, că și eu i-am spus de animale, dar îți mulțumesc!, și, bătând din palme acesta dispăru din nou.

— De ce tot faci asta?!, strigă profesorul. Sper să nu facă la fel și fiica ta...

— Stai liniștit, nu am învățat-o, se auzi vocea piticului de departe.

— Of, chiar urăsc când face asta, și se îndreptă spre clădire pentru ultima oră ce rămase din acea zi.

În timp ce Ken mergea spre clasă, pe hol o zări pe Katt, care vorbea cu o creatură mică, cam cât un teran. Se dădu puțin în spate, pentru ca profesoara să nu-l observe, și ascultă conversația dintre cei doi.

— Acum du-te, Alan, dacă te vede cineva, o să intre la bănuieli!

— Dar, Katt, nu mi-ai spus când te poți întâlni cu stăpânul meu..., se auzi vocea pițigăiată a creaturii.

— O să-i trimit o pisică, du-te acum!, se eschiva profesoara, destul de nervoasă.

— O pisică e prea lentă, mai bine trimite până deseară o bufnoriță! Acum plec, aștept răspuns...

Creatura dispăru, liniștind-o parcă pe profesoară.

Ora următoare decursese la fel de bine ca și celelalte, dar profesorul nu se putu concentra deloc. Era

preocupat de ciudatul schimb de replici la care trăsesse cu urechea în hol.

Oare despre ce stăpân era vorba și ce era acea creatură, bufnorița, că nu citise niciunde despre așa ceva? Să fi fost oare rudă cu bufnița? Nu găsea sensul conspirației de pe hol, dar acest gând dispăru atunci când și-a dat seama că era ziua în care se va întâlni cu Alice. Se pare că aceasta avea ore după-amiază, de aceea îl chemase la ceai. În curând Ken uită de conversația ciudată. Cursurile luaseră sfârșit, iar el nu avea stare până la orele ceaiului, așa că a hotărât să tragă de timp în cârciuma lui Drink.

Capitolul III

ZEIȚA ORIENTALĂ

Împrejurimile satului arătau ca desprinse dintr-un colț de rai, ca și când Dumnezeu își clădise încă un colțișor pentru bucuria Lui. Totul era înverzit și înmugurit, mulți copaci înfloriseră, iarba mărunță dădea semne că ar vrea să crească mult mai mare anul acesta, florile de primăvară, pictate în mii și mii de culori, păreau rupte dintr-un tablou. Cerul imens avea o frumusețe nemaivăzută. În depărtare se putea observa cea mai încântătoare priveliște: pădurea întunecată. Din sat se putea admira minunea naturii, copacii de-abia înverziți se legănau ușor în bătaia vântului, dansând parcă pe muzica lui Vivaldi. Dacă erai atent, puteai observa și sutele de păsări ce se întreceau în triluri diverse. Chiar dacă se aflau la un kilometru distanță, cântecul lor se auzea până în case. Satul parcă întinerise în aceea zi și asta nu era impresia profesorului, toți sătenii observară schimbarea. Erau chiar discuții între ei despre asta. Cică, o dată la o sută de ani, atunci când toți sătenii dormeau, cerul prindea viață, zânele bune și zeițele se întâlneau și, prin vrăji ori descântece, se întreceau, iar cei ce câștigau îi ofereau satului câte un dar, același în fiecare an: zânele – belșug și bogății pentru următorii o sută de ani, iar zeițele – frumusețe și strălucire, verdeță și iubire.

Chiar pădurea întunecată era una obișnuită, în aceea zi oamenii puteau să meargă acolo fără să li se întâmple vreun rău. Sătenii susțineau că așa arăta pădurea cu multe secole în urmă, dar ceva o schimbase și, dintr-un codru de povești, devenise diabolică.

Profesorul, uimit de toate acele frumuseți, nici nu și-a dat seama că a ajuns în centru. Mai privi încă o dată cerul, care îi aminti de Andora, apoi intră în cârciuma care, așa cum se aștepta, era pustie. Doar fata lui Ginn, negustorul, se afla acolo, ajutând-o pe Marie la curățenie.

Femeile îl priviră surprinse; era ceva neobișnuit să aibă clienți la aceea oră. După ce îl studiară pe profesor, Marie îl invită să ia loc.

Ken acceptă cu plăcere. Mai erau câteva ore bune până avea să se întâlnească cu Alice și avea nevoie de companie, pentru a trece mai repede timpul. Marie îl servi cu o cafea și apoi, împreună cu Anu, își văzură de treburile lor.

Rămase singur, la masa din colț, timp de o jumătate de oră, cu gândurile și amintirile sale, până când a zărit-o pe preafrumoasa Anu care plângând într-un colț. S-a îndreptat spre ea:

— De ce ar plânge așa o zeiță?, dădu el glas sfiei sfios.

— E doar un fleac, profesore, răspunse Anu rece.

Ken s-a retras; era fără tăgadă faptul că femeia nu voia să-i împărtășească sentimentele. Vizibil plictisit, își plăti datoria cârciumăresei și-și văzu de drum.

Anu a rămas singură în cârciumă, căci soția cârciumarului plecase după cumpărături, la marginea satului, unde se afla un mic bazar în care găseai de toate. Singură, ea hohoti și mai tare; probabil își amintea de suferința prin care trecuse cu zece ani în urmă.

Anu era o zeiță din Orient, a familiei și a iubiri. Când s-a născut, vestea frumuseții ei s-a răspândit peste mări și țări, mii de împărați și de zei și-au dorit s-o aibă de soție. Când a împlinit 16 ani, mulți pețitori au venit înaintea tatălui său pentru a-i cere mână, dar fata nu se învoia deloc.

Trebuie să spunem că ea era îndrăgostită de un păstor, nu avea ochi decât pentru el și, oricâte bogății și minunății i-ar fi oferit ceilalți, nu o interesau. Dar păstorul nu o iubea pe zeiță, indiferent ce ar fi făcut ea pentru a-i câștiga dragostea. La scurt timp, păstorul se căsătorii cu o zână ce i-a furat inima. Văzând că a preferat-o pe alta, Anu a hotărât să se răzbune.

Așa că, într-o dimineață, s-a dus în valea zânelor, unde acestea se scăldau în fiecare zi, departe de ochi străini. Acolo se afla și Manku, de acum soția păstorului. Anu a decis să-i fure hainele. Constituia cea mai mare rușine pentru o zână ca cineva să o vadă dezbrăcată. Zis și făcut. Anu și-a pus planul în aplicare și a lăsat-o pe mândra zână fără îmbrăcăminte. Când a venit momentul ca ea să plece acasă, a observat că hainele i-au dispărut. Mult a mai plâns și s-a jelit copila, dar nu a înduplecat-o pe frumoasa Anu să i le înapoieze. Manku a rămas acolo câteva zile, până când râului i s-a făcut milă de ea și a

decis să o transforme în cascadă. De atunci, aceea cascadă reprezintă plânsul zânei păcălite de o zeiță.

Dar Anu nu s-a mulțumit doar cu pedepsirea zânei, dorind ca răzbunarea ei să se reverse și asupra păstorului. S-a dus la el în chip de prietenă, declarând că dorește a-i fi alături în groaznica suferință prin care trece. Naiv, a crezut-o pe frumoasa Anu, neimaginându-și vreo clipă că ea avea gânduri ascunse.

Atunci Anu i-a mărturisit că are cunoștință unde se află soția lui și că îl va duce acolo. Păstorul, când auzi așa veste, s-a învoit pe loc să facă ce i se cere și porni cu ea unde zicea că i s-ar afla soția. Ajunși la cascadă, zeița îi povesti păstorului tot ce s-a întâmplat, și, înainte să se dezmeticească, i-a făcut vânt în cascadă. Pe locul în care a căzut păstorul, s-a înălțat o salcie plângătoare.

Cum Anu nu-și aflase perechea, părinți ei nu știau ce să mai facă pentru a o determina să accepte măritișul. Cel mai mare dintre zei, Antu, care avea vreo opt soții, a hotărât să o ia la el pe frumoasa zeiță, promițându-i că ea va conduce alături de el. Ea s-a împotrivit la început, dar, cum acesta era zeul atotputernic al Orientului, într-un final a fost nevoită să accepte căsătoria.

Nunta a avut loc și a durat, ca în povești, nouă zile și nouă nopți. Dar Anu nu își iubea soțul și tot timpul a complotat împotriva lui. Antu a încercat, în fel și chip, să-și înduplece frumoasa soție, dar aceasta nu s-a lăsat în ruptul capului. Ba, mai mult, a pus la cale uciderea soțului ei, pentru ca ea să poată domni singură și nestingherită. Văzând Antu că nu are șanse să-i schimbe sentimentele față de el, mai ales după ce a aflat de planul pus la cale, hotărî să se răzbune. Cum era bun la suflet, își iubea soția, nu a putut s-o ucidă, așa că hotărî să o trimită printre muritori.

Ginn, ce abia se căsătorise, se învoi să o crească el însuși pe frumoasa zeiță. Numai că, înainte de a o trimite printre muritori, marele zeu i-a făcut un cadou neobișnuit: o conștiință, pentru a-i putea plânge pe cei cărora le-a făcut rău. Chiar mai mult, a blestemat-o să aibă soț un om pe care nu-l iubește și să trăiască alături de el o veșnicie, în chinuri și suferință. Totuși, având suflet bun, a făcut un contra-blestem, care suna cam așa: atunci când zeița va întâlni adevărata dragoste, va scăpa de soț. Însă după ce îi va declara dragostea acelui bărbat, cel iubit va muri, iar ea va rămâne liberă.

Cam asta este povestea frumoasei Anu și a relelor ce le-a făcut. Acum, frumoasa zeiță își ispășea pedeapsa lângă muritori, alături de un soț pe care nu-l iubea, o bătea și o trata ca pe o sclavă. De aceea lacrimile șiroiau pe chipul fetei.

Își regreta greșelile din trecut, cu toate că mai avea mici excese de furie din cauza vieții pe care o ducea. Nu de puține ori s-a gândit să-și omoare soțul, care o chinuia groaznic.

Mateus, așa cum știți deja, era preotul satului. De fapt era singurul preot cunoscut de oameni. Mulți nu erau de acord cu ceea ce îi învăța acesta, dar alții îl iubeau. Preotul era un om dur, cu idei destul de învechite, dar era om ca toți ceilalți, adică cu păcate omenești, firești. În fond, Mateus nu era om, era născut dintr-un uriaș pe nume Orip și o semizână pe nume Galu. Avea puteri trupești deosebite, moștenite de la tatăl său, uriașul.

Înainte de a veni în satul oamenilor, Mateus fuse mâna dreaptă a marelui zeu Antu, el era cel pe care zeul îl ținea în întuneric și îl scotea doar în momentele de răscruce.

Înainte de a se căsători cu Anu, zeul a decis să-l trimită pe Mateus în satul oamenilor, spre a nu-i speria frumoasa soție, știind că preotul avea o fire mai violentă. Comportamentul agresiv al preotului se datora mamei lui, ce și-a pus puternica amprentă asupra creșterii lui. Galu nu suporta fetele, deoarece, la scurt timp după ce l-a născut pe Mateus, Orip a părăsit-o pentru o zeiță tânără și frumoasă. Femeia știa că nu se putea pune cu puterea zeiței, chiar încă tânără, atunci a decis să-și crească fiul cu credință în Dumnezeu, nu în zei, așa cum era normal pentru ei. Mai târziu l-a învățat că femeile aduc numai necazuri.

Când Anu a sosit în sat, Antu i-a poruncit subordonatului său să o ia de soție. El s-a împotrivit la început, însă, descoperind cât de frumoasă e zeița, s-a învoit. Din aceea zi Mateus o chinuie mereu pe Anu.

După cum spuneam, Anu era în cârciuma lui Drink, acolo unde a văzut-o și profesorul Ken. La o oră după plecarea lui, zeița se găsea tot acolo, la scurt timp întorcându-se și Marie.

— Du-te acasă, dragă Anu, soțul tău trebuie să se întoarcă în curând!...

— Nu vreau să mai plec, Marie, urăsc casa aia și îmi urăsc soțul!

— Nu vorbi prostii, draga mea! Nu știi ce spui. Cum să-ți urăști casa și soțul?!

— Știi, Marie, îi mulțumesc bunului Antu că nu mi-a dat copii, că atunci aș fi înnebunit de tot.

— Antu?

— Da, Marie, Antu e Dumnezeuul meu, sau Zeus al meu, ori Alah sau alții. Eu îi mulțumesc lui Antu că, la cât rău i-am făcut, nu mi-a dat o pedeapsă prea aspră.

— Ce rău puteai tu să-i faci unui Dumnezeu, copilă?! Vorbești prostii de-a dreptul!...

— Eh, Marie, ce știi tu! Nu sunt chiar o sfântă...

— Nimeni nu e sfânt, copilă. Dar spune-mi cum de tu crezi în acest Antu, când tatăl și soțul tău au credință în Dumnezeu?

— Și eu cred în Dumnezeu, că doar el a creat această lume cu zei cu tot. Dar eu mă rog numai la Antu, așa cum unii dintre voi vă rugați anumitor sfinți.

— Înțeleg asta, dar de ce nu unui sfânt, ci unui zeu, de care eu nici nu am auzit și, crede-mă, îi știu pe toți...

— Antu nu e un zeu grec, e un zeu oriental și, crede-mă Marie, e cel mai bun zeu din câți există. Zeus nu mi-ar fi iertat niciodată greșelile și m-ar fi aruncat direct în Tartar, asta bineînțeles dacă nu i-ar fi venit ideea de-a mă omorî.

— Dar ce păcate poți tu să ai, un biet copil?! Știu că tatăl tău v-a crescut pe toate cu bunătate și cu credință și nici una din voi nu l-a făcut de râs... Copilă, nu știu ce-i cu tine azi, dar ar trebui să vezi un doctor, nu știi ce vorbești.

Anu își plecă capul supărată. Profesorul care intra pe ușa cârciumii dădea semne că prinsese câte ceva din discuția celor două, așa că hotărî să intervină pentru Anu:

— Poate că știe ea!..., se auzi vocea lui din ușă, căci, neavând ce face, se întoarse acolo. Poate că ea are necazuri pe care noi nu le vedem și cred că are nevoie de cineva să o înțeleagă.

— Mulțumesc, profesore, se grăbi Anu să-i răspundă. Vreau să te rog ceva, dacă se poate.

— Dacă pot să te ajut, o fac cu multă plăcere.

— Profesore, când vei pleca de aici, promite-mi că mă vei lua cu tine!

Marie și profesorul se priviră unul pe celălalt, apoi Ken întrebă surprins:

— Dar unde să plec, Anu, ai înnebunit? Nu am de gând să plec niciunde!...

— Asta i-am spus și eu, declară Marie, că e nebună.

— Nu sunt nebună și, apoi, cu toții suntem convinși că, atunci când Clementina se va hotărî să ni se alăture, profesorul va pleca.

— De ce să plec? Clementina asta mă va alunga?

— Nu, râse Anu, nu te va alunga, dar va trebui să pleci prin lume, ca ambasador al oamenilor.

— Bine, Anu, dacă asta se va întâmpla, o să te iau cu mine!... Dar tot cred că ai înnebunit.

— Și eu, șopti Marie dintr-un colțișor.

— Ai promis, profesore, să nu uiți asta!

— Nu voi uita. De ce vrei să pleci?

— Poate că, dacă îți voi spune, nu vei crede.

— Încearcă-mă, Anu, pot să cred orice.

— Cred că ai auzit și tu zvonuri despre răutatea soțului meu.

— Așa e, confirmă el repede.

— Bun, deci știi, tot ce ai auzit este adevărat. Am suportat asta timp de zece ani. Acum, după atâta amar de vreme trăind în chinuri, soțul meu are tupeul să mă informeze că are o amantă, și Anu lăasă capul în jos, în semn că se rușinase.

Marie o privi cu milă și decise s-o încurajeze:

— Crezi că Drink nu a călcat niciodată strâmb?, o întrebă ea. Așa sunt bărbații, nu pot fi fideli, dar asta este, în viață treci și peste astea.

— Tu poți să treci, căci Drink e un om bun, dar Mateus nici măcar atât nu e, nu știu ce să mai fac cu el. Știi bine că mă bate și că mă tratează ca pe o slugă. Acum și asta! E prea mult, chiar și pentru mine.

— Dar de ce nu-l părăsești?, întrebă simplu Ken.

— Nu pot, asta e pedeapsa mea și trebuie s-o suport. Și apoi, dacă l-aș părăsi, m-ar găsi și m-ar ucide.

— Dar trebuie să existe o ieșire și pentru tine.

— Există, dar, pentru a fi eu liberă, ar trebui să moară un om pe care îl iubesc.

— Spui lucruri fantastice, ca din povești, Anu, se încruntă bărbatul.

— Eu sunt o poveste, profesore, numai că eu, spre deosebire de voi, nu am voie să o rostesc, altfel prea

bunul Antu m-ar pedepsi groaznic. Ar trebui să plec. Dacă se întoarce Mateus și nu mă găsește, va fi vai de mine.

Îi salută pe cei doi și plecă.

— Cred că în spatele acestor vorbe se ascunde o poveste interesantă, conchise gânditor profesorul.

— Eu încă cred că e nebună.

— Poate, spuse el, fără să creadă. Din păcate trebuie să plec, nici n-am observat cât e ceasul. La revedere, doamnă, numai bine!

Dispăru în spatele ușii mari, lăsând-o pe Marie să-și continue treburile în așteptarea clienței.

Capitolul IV

ALICE CEA ÎNȚELEAPTĂ

Profesorul bătu cu sfială și emoție la ușa Alicei. Se auzi vocea gazdei ce-l invita înăuntru. Intră reținut. Biroul profesoarei era imens, încât bărbatul nu își putea închipui cum era posibil ca o încăpere, ce dinafară nu părea mai mare de câțiva metri, înăuntru să fie atât de mare. În mijlocul sălii se afla un râu ce curgea liniștit, malurile fiindu-i străjuite de câțiva copaci ce discutau între ei. Înapoia biroului se găsea masa de lucru a profesoarei, în spatele căreia toate astrele cerului se plimbau nestingherite. Dar acestea nu erau singurele lucruri neobișnuite. În încăpere se mai afla un pix cu cap de om, care scria tot ce-i cerea profesoara, un papagal micuț, ce citea o carte, și o pisică mare și grasă, mult mai grasă decât cea care-i adusese lui Ken scrisoarea dimineată, de culoare verde, cu ochii ca două mărgel mari. Pisica îi puna în ordine profesoarei actele și, din când în când, se răstia la harpa mare cu chip de zeiță, din celălalt colț al camerei, care se trezea cântând.

Profesorul era de-a dreptul uimit, nu realiza ce e cu toate acele ființe și lucruri ce se tot mișcau pe-acolo. Aproape că îi veni să leșine și cu greu își stăpâni emoția. Își aruncă privirea spre Alice, care părea amuzată de reacția lui:

— Acum pricepi de ce nu vine nimeni în biroul meu?

— Aaaa... da.

— Văd că ești șocat, nici nu mă așteptam să fie altfel. Dar va trebui să te obișnuiești cu astfel de lucruri, o să vezi din ce în ce mai multe. Știi, soțul meu e vrăjitor, el mi-a dăruit toate astea. Să vezi ce am acasă..., completă de-a dreptul amuzată.

— Înțeleg, încuviință profesorul, vizibil marcat.

— Ești cel mai comic din toți câți au intrat aici, râse Alice cu poftă. Nu îți fie frică, tot ce vezi aici este inofensiv! În schimb, în lume există altele mai puțin inofensive.

— Sigur, scuzați-mă! Sunt puțin șocat, râse el nervos.

Amfitrioana îi dădu puțin timp să se obișnuiască cu obiectele din biroul ei, apoi reluă:

— Hai să-ți fac cunoștință cu toate aceste ființe! Alice se ridică și se îndreptă spre harpa cu chip de femeie. Aceasta este Elna, harpa magică. Dacă îi asculți cântecul până la capăt, îți vei afla viitorul. Dar te avertizez că a cam îmbătrânit și nu îl mai prezice cum trebuie, și profesoara trase un chicotit de bucurie. Acesta, și arată spre pisiul cel gras, este Miau, secretarul meu, un motan de încredere. Deși puțin nervos, e foarte simpatic. Îți recomand și ție un motan pentru companie. Hai să trecem mai departe! Acesta de aici este o miniatură a râului Eufrat. Îmi place foarte mult, mă liniștește, copacii sunt niște prieteni de-ai soțului meu, ce nu mai puteau trăi în mediul lor natura! și am acceptat să-i găzduiesc aici. Cel înalt e Fruttus, cel mic, cu frunze roșii, e Danli, iar cel mai scund dintre toți e fiul lui Fruttus, Fraguș. A, și să nu uit de papagal: el e Ucello! E foarte inteligent, citește foarte mult. Atunci când cineva drag e la ananghie, se transformă într-un vultur mare și negru, pe nume Cratess. Cam asta e tot! O să te obișnuiești cu ei și ai să constați că sunt foarte drăguți.

Profesorul îi mai studie o dată pe noii săi cunoscuți. Cu coada ochiului se uită înspre harpa magică, apoi la papagal. Cel mai simpatic i se păru motanul cel verde, lucru pe care îl spuse cu voce tare:

— Acum, că mă gândesc mai bine, motanul e chiar o frumusețe! Îmi plac animalele, dar nu știam că pot și vorbi.

Motanul îl privi plin de mândrie pe profesor.

— Nu toți pot, numai cei speciali, iar aceste ființe sunt cu adevărat speciale. Dorești un ceai, profesore?

— Mi-ar face mare plăcere, doamnă.

— Ca să putem vorbi fără rețineri, eu propun să ne tutuim. Ești de acord?

— Sigur că da.

— Bine, mă bucur că ne înțelegem, pentru că în următorii doi ani eu voi fi îndrumătorul tău.

— Îndrumător?

— Da, eu te voi îndruma și eu îți voi comunica tot ceea ce trebuie să afli.

— Mă bucur că tu mă vei învăța ce trebuie să știu despre lumea de dincolo.

— Așa e, dragul meu, eu te voi îndruma spre noile tale cunoștințe și, de ce nu, și spre familia ta. Dar hai să nu o mai lungim!

Profesoara bătu din palme și pe masă se așezară două ceșcuțe. Ceainicul care le urmă turnă în fiecare ceașcă ceaiul.

— Acum, că avem și ceaiul, ar trebui să-ți spun ce se petrece.

Ken își aținti uimit privirile spre ceainicul ce împărțea lichidul fierbinte în cești. Se gândi că, dacă uluitoarea lui gazdă îi va mai arăta lucruri ciudate, va ieși de acolo nebun. Alungă acest gând și mărturisi încrezător:

— De-abia aștept să aud!

Alice trecu repede la subiect:

— Așa cum știi, tot ce i s-a părut omului paranormal a fost alungat din viața lui. Acum două secole vrăjitorii erau arși pe rug sau întemnițați, personajele fantastice erau vâdate și ucise, iar personajele din poveste nici măcar nu erau băgate în seamă, oamenii nu le observau. Toate aceste ființe au hotărât să plece în căutarea zeilor, care și ei fuseseră alungați de oameni. I-au găsit pe zei și s-au stabilit în lumea lor. La început au fost zeci de războaie între aceste nații, războaie pentru putere, bineînțeles. Atunci, un vrăjitor înțelept le-a făcut o propunere combatanților. Le-a spus așa: *„Lumea e împărțită în patru: nord, est, vest și sud. Atunci, de ce să nu luăm fiecare câte un colț de lume și să-l împărțim?! Așa vom pune capăt morților inutile”*. Toți au fost mulțumiți de soluție și s-a hotărât că e corect să urmeze sfatul primit. Atunci zeii au luat nordul, vrăjitorii sudul, creaturile fantastice estul și poveștile vestul. În mijlocul acestei lumi se aflau oameni obișnuiți, dar și alte creaturi ce nu aveau loc în nici una dintre comunitățile ce guvernau cele patru părți. Un timp totul a fost liniștit și toți au fost mulțumiți, dar între vrăjitori și zei au început alte certuri, tot pentru putere. Zeus a hotărât că lumea trebuie condusă de un singur lider și a hotărât o formă de guvernare democratică, cu alegeri, senat și tot restul. Au avut loc primele alegeri. Zeus a câștigat scrutinul, dar nu cinstit. Atunci, același vrăjitor înțelept, bătrânul Alcutor, le-a propus zeilor să se reia alegerile. După multe dezbateri aceștia au fost, în sfârșit, de acord...

Profesoara făcu o pauză pentru a-și drege vocea, apoi continuă:

— Între timp, Alcutor a fost ucis și, bineînțeles, un nou conflict s-a iscat între părți. Dar, una peste alta, peste câteva timp vor avea loc noi alegeri. De data aceasta cinstite.

— Și tu cu cine ții?, se interesă Ken amuzat.

— Nu pot să-ți spun, soțul meu s-ar înfuria, și profesoara chicoti, încă o dată, fericită. Vezi tu, eu nu sunt nici vrăjitoare, nici zeiță, sunt doar nemuritoare.

— Părinții mei erau oameni normali. Dacă auzi altceva, să nu crezi, s-au spus tot felul de povești pe seama mea, dar ăsta este adevărul. Toți cred că sunt o semi-zeiță, iar asta mă distrează.

— Atunci, cum de ești nemuritoare?

— Când eram mică, mama m-a uitat pe câmp, dar m-a găsit bunicul tău, zeul Ares, căruia i-a plăcut de mine și a hotărât să-mi facă un dar: nemurirea. Și așa am rămas!

— Vrăjitorii sunt muritori?

— Unii da, alții nu. Unii mor și se reîncarnează, alții mor și gata. Depinde. Nu mai există vrăjitori puri, decât foarte puțini, și fiecare are o putere pe care nu o posedă ceilalți ori o capacitate mai mare de-a deprinde anumite vrăji. Chiar și oamenii simpli pot învăța să devină vrăjitori.

— Aș putea învăța și eu?

— Sigur că da. La școala vrăjitorilor, porțile sunt deschise oricui.

— Am auzit ceva de un institut național sau cam așa ceva.

— Ai auzit destul de bine, numai că acest nume e prea lung și s-a hotărât ca institutele să aibă nume mai scurte. Sunt patru: Goods, Wich, Story și Fantasia. Acestea sunt cele mai importante. Dar există mai multe școli de acest fel în lumea noastră.

— Și aș putea învăța la oricare dintre ele?

— Tu da. Vezi, la școala zeilor trebuie neapărat să ai sânge de zeu ca să fii primit, iar tu ai. La celelalte școli, primesc pe oricine, fără probleme. De fapt, se dă un examen, nu intră chiar oricine.

— Spune-mi, ce legătură am eu cu toate astea?

Profesoara făcu o scurtă pauză. Trebuia să-i explice multe tânărului său învățăcel:

— Ai să afli și acest lucru, dar mai ai puțină răbdare! E obligatoriu să-ți mai spun ceva despre ceilalți: ei sunt puțin altfel decât noi, în gândire vreau să spun. Întotdeauna au văzut omul ca pe un dușman natural sau ca pe un sclav. Acum douăzeci și cinci de ani, a venit pe tărâmul nostru un muritor pe care îl chema tot Ken. Era un monstru de om, dar tare bun la suflet.

Zeii au crezut că e fiul vreunui uriaș, dar se înșelau: era un muritor ca toți ceilalți. Ken s-a îndrăgostit de Afrodita și a fugit cu ea în lume. Hefaistos s-a înfuriat rău de tot și a trimis un uriaș să-l omoare. Spre surprinderea tuturor, muritorul l-a omorât pe uriaș, dar nu prin luptă, ci printr-un șiretlic. Atunci zeii au realizat că oamenii sunt inteligenți și au început să-i respecte.

— Bun, și care e legătura cu mine?

— Acum treizeci de ani, când te-ai născut tu, o vrăjitoare bătrână i-a prezis mamei tale că tu vei fi conducătorul oamenilor și ambasadorul lor dincolo. Cu toate că ție destinul îți era să mori la fel ca și frații tăi, Ares a intervenit și atunci oamenii au început să creadă în ipoteza asta. În fond, nu doar oamenii, ci și cei de dincolo.

— Interesant... Deci eu ar trebui să încep un adevărat război împotriva lor...

— Nu, din contră! Tu vei fi cel ce îi va face să priceapă, atât pe cei de dincolo, cât și pe cei de aici, că trebuie să conviețuiască ca egali. Tu ești diplomatul din acest context, singurul care-i poate convinge pe toți că ura nu e o soluție. Nu zic că nu o să se găsească mereu și persoane ce se vor opune ideilor tale, și de o parte, și de cealaltă, dar vor fi prea puțini. Iar, dacă îi vei determina să se unească, vor lupta împreună împotriva proscrisilor.

— Da, e destul de logic. Dar cum să fac eu toate astea?

— Asta va trebui s-o afli singur!

Pe Ken începu să-l înfurie acest „s-o afli singur”. Cum avea el să afle singur? Alice era de-a dreptul ciudată!...

— Și cum voi afla, dacă nici măcar nu am fost dincolo, iar din acele locuri nu cunosc decât câteva persoane?

— Te vei duce dincolo când va veni momentul.

— Cum ajung dincolo?

— Toate le vei desluși atunci când va fi nevoie. Pentru fiecare e altfel: unii ajung printr-o bătaie de palme, alții trecând prin foc, altora li se deschide o poartă... Nu știu cum va fi pentru tine, dar vei afla.

— Ce trebuie să fac?

— Ți se va deschide acea poartă spre lumea de dincolo atunci când va fi timpul potrivit. Cineva te va învăța.

Profesorul începu să-și piardă cumpătul. Era un om destul de calm, dar asta era prea de tot!

— De ce nu acum?! Alții cum se pot duce când vor?

— Odată deschisă, acea poartă rămâne deschisă pentru totdeauna și vei ști mereu cum să te întorci. Nu fi nerăbdător, lumea a fost creată cu chibzuință, descoperirile mari s-au făcut pe îndelete. Acum e rândul tău să ai răbdare!

— O să am, dar vreau să te mai rog ceva, dacă se poate, desigur.

— Spune!

— Ai putea să-mi povestești câte ceva despre Andora?

— Nu!, răspunse Alice, enervată de întrebare. Și acest lucru o să-l descoperi singur... Atunci profesoara se ridică. E târziu, Ken, trebuie să plec la ore.

— Bine, Alice, înțeleg! Iartă-mă, dacă te-am supărat!

— Nu m-ai supărat, Ken, dar chiar trebuie să pleci.

— Atunci, la revedere, sper să mai vorbim!

— Vom mai vorbi, cu siguranță. La revedere, dragul meu!

Musafirul ieși din încăperea cea mare pe holurile mici ale școlii.

Ken a vrut să plece din școală, însă Alice își părăsi biroul și îl trase de mână înapoi. Rămase de-a dreptul surprins de reacția ei. Se trezi din nou în biroul magic.

— Îmi pare rău, dragul meu, am uitat să-ți spun un lucru important!

— Spune, Alice!

— Poate o să ți se întâmple lucruri ciudate, aș vrea să-ți spun că nu trebuie să te sperie nimic. Absolut nimeni și nimic nu îți poate face rău, atâta timp cât ești în lumea asta. Orice ar fi, să nu intri în panică! Este foarte important să ții cont de acest sfat.

Profesorului îi veni în minte tot felul de idei. Lucruri ciudate?! Ce nebună!

— Despre ce lucruri ciudate vorbești, Alice?

— Nu știu să-ți spun acum și nici nu vreau să te sperii mai mult decât este cazul. S-ar putea să nu ți se întâmple nimic sau, din contră... Dar trebuia să te informez că e posibil să treci prin evenimente neașteptate. Totuși, să nu uităm că, din secunda de când ți-a revenit trecutul în minte, dușmanii tăi s-au înmulțit. Nu cumva să crezi că toți sunt fericiți că tu vei pune capăt unui război ce se dă de secole, sau că cel puțin vei încerca să-i pui capăt! Să nu crezi că nu vor încerca anumite persoane să te determine să te răzgândești. Trebuie să te avertizez să nu ai încredere în nimeni. Eu sunt singura cu care poți discuta deschis, să nu uiți asta Ken! Oamenii vor încerca să-ți câștige încrederea, pentru a afla informații despre tine sau despre alte lucruri, de aceea nici nu-ți fac cunoscut totul acum, pentru că, în momentul de față, ești încă influențabil. Înțelegi?

Înțelegea, sigur că înțelegea, doar nu era bătut în cap. Îi replică pe un ton aproape rece:

— Desigur că pricep! Dar vreau să știu cât de periculoasă este povestea asta pentru mine!

— Destul de periculoasă. Nu numai pentru tine, ci pentru toți. Noi toți suntem predispuși pericolului, nu doar tu. Noi toți vom avea de suferit, dacă tu vei face vreo greșală. Nu spun că nu e posibil să faci greșeli, dar, atunci când o vei face, te rog să nu fugi, să nu te sperii de aceste lucruri! S-ar putea ca eroarea să fie reparată. Dar până atunci vom încerca împreună să nu facem nici o greșală, căci suntem împreună în această poveste. Și, poate, în curând Clementina ni se va alătura. De fapt, sigur ni se va alătura cât mai repede.

— Aș vrea să o cunosc pe Clementina, am tot auzit vorbindu-se de ea.

— Ai s-o cunoști Ken, și, ai să vezi, Clementina e o persoană cu totul specială. Cine știe, poate că vei cunoaște dragostea din nou.

— Cred că am cunoscut deja dragostea.

— Cum?

— Astăzi am avut o discuție destul de interesantă cu Anu și mi-am dat seama că e o persoană deosebită. Pot spune că am plăcut-o de când am venit în acest sat.

— Ken, dragul meu, Anu nu este așa cum crezi tu, și profesoara se încruntă puțin, aș vrea să nu te îndrăgostești de ea. Nu este ceea ce crezi tu, crede-mă. În plus, ea este îndrăgostită de altcineva. Nu pot să-ți destăinuiesc prea multe despre ea, căci Antu ne-a interzis acest lucru, dar ceea ce pot spune, și nimeni nu mă poate opri, este că, din pricina ei, au murit doi oameni nevinovați.

— Ce vrei să spui?! Că Anu este o criminală?!

— Da, chiar asta vreau să spun, Anu este cu adevărat o criminală.

Profesorului îi trecu prin minte că Alice îl minte. Poate că nu dorea ca el să se apropie de Anu. Dar era posibil să fie și adevărat. Cu toate astea, nu-și putu stăpâni emoțiile:

— Cum poți spune asta? Anu este atât de firavă și atât de frumoasă, atât de blândă și de nefericită!...

— Sunt de acord cu tine, acum este așa cum spui tu, însă atunci când a ucis doi oameni ce se iubeau, nu era așa.

— Probabil s-a schimbat... Eu cred că regretă ce a făcut...

— Regretă acum, dar atunci când va fi liberă, firea ei va reveni la normal. De aceea nu trebuie să rămână liberă niciodată. Și mai e ceva: cel ce se va îndrăgosti de ea va muri!... Iar noi avem nevoie de tine în viață, preciză Alice, zâmbindu-i.

— Am înțeles câte ceva din ce spui tu, nu o să te mai descos, am totală încredere în tine.

— Mă bucur că așa gândești. Cred că începi să te deștepți, și profesoara îl privi ușor amuzată.

— Da, așa se pare. Acum trebuie să plec, am nevoie de puțină liniște, ca să-mi pun gândurile în ordine, am acumulat prea multe informații azi.

— Ai dreptate, profesore, oricum este târziu și amândoi avem lucruri de făcut. Să ai o seară plăcută, dragul meu!

— Mulțumesc, la fel. La revedere!

Profesorul plecă de această dată, fără să mai fie reținut. Adevărul este că a fugit din biroul Alicei cât a putut, avea o teamă că aceasta și-ar mai putea aminti ceva, iar el nu mai suporta să continue discuția. Și când se gândea că așteptase atâta această discuție!... Alice îl dezamăgise într-un fel, pentru că el se așteptase ca ea să-i dezvăluie lucruri mult mai interesante. Ceea ce-i spusese

ea știa în parte. Nu tot, ce-i drept, dar lucrurile acelea într-un fel le ghicise și singur.

Mergea acum agale spre casă, nici nu observase că soarele apusese, gândurile i se împleticeau în minte, nu știa la ce să se gândească mai întâi: la secretul ce-o învăluia pe Andora sau la cel ce-o învăluia pe Anu, la lupta pentru putere a celor de dincolo sau la pericolele care i le prevestise Alice?

Noaptea se lăsase apăsătoare și el de-abia ajunsese acasă. Cum spuneam mai devreme, casa profesorului se afla lângă un lac (dacă nu am spus, înseamnă că am uitat). În aceea seară lacul era argintiu în bătaia lunii, două lebede își căutau culcuș prin păpuriș. Sălciile de pe marginea lacului parcă plâneau, iar salcâmiile păreau că se uită spre lună, de fapt, păreau că i se roagă ei. Mii și mii de licurici de diverse culori dansau în jurul apei.

Parcă luna îi trimisese să tragă o perdea colorată în jurul lacului. Licuricii multicolori păreau culeși din stele și puși lângă lac ca să-i îmbete cu culorile lor amețitoare. Chiar și cele două lebede păreau vrăjite de dansul amețitor al licuricilor.

Profesorul a rămas în fața casei aproape jumătate de noapte, era și el vrăjit de acel minunat joc al naturii. Liniștea nocturnă era aproape apăsătoare, chiar și lebedele s-au retras în cuibul lor, iar salcâmiile și-au plecat capetele, dând semn că dorm. Chiar și licuricii, la un moment dat, au dat semne de oboseală și s-au retras la culcare. Doar luna a rămas neobosită să vegheze deasupra lor. Atunci s-a retras și profesorul în căsuța din lemn.

Au trecut aproape două săptămâni fără să se întâmple nimic important. Din aceea zi Alice nu a mai deschis discuția despre cele întâmplate, nici sătenii care, cu câteva zile în urmă doar despre asta vorbeau. Nici măcar piticul Tito nu dădu un cât de mic semn de viață. Totul reintrase în normal, parcă nimic din tot ce v-am povestit nu se petrecuse în satul nostru.

Oamenii își urmau cursul zilnic al vieții, unii muncind la câmp, ceilalți văzându-și de treburile lor cotidiene. Până și primarul părea a fi amuțit de tot, nici măcar în cârciuma lui Drink nu se mai ducea. Întreg satul era cuprins de o liniște apăsătoare.

Anu era la fel de nefericită și, de câte ori îl vedea pe Ken, îl punea să-i promită că o va lua cu el atunci când va pleca. Profesorul nu putea nega că era îndrăgostit de zeiță, dar, după ce Alice îl pusese în temă cât de cât cu istoria acesteia, el devenise mai precaut și încerca să-și țină sentimentele în frâu. De câte ori o vedea, își aducea aminte de ceea ce-i povestise Alice, e drept destul de vag.

În aceea zi profesorul era acasă și, cum nu avea nimic mai bun de făcut, se apucă de grădinărit. În spatele căsuței de lemn, în apropierea lacului, se afla o micuță grădină de flori. Aceasta nu mai fusese îngrijită de ani de zile, iar Ken își spuse că era cazul să se ocupe puțin și de ea. A cumpărat de la săteni tot felul de flori, a căror denumire nici măcar nu o cunoștea, și era foarte încântat de achizițiile pe care tocmai le făcuse.

După cum spuneam, profesorul se ocupa de grădinărit: dădea la o parte plantele moarte și le înlocuia cu cele tinere. Deodată auzi mieunatul pisoiului poștaş. Dădu fuga în fața casei pentru a-l întâmpina pe motan.

Motanul cel gras ținea în lăbuțe un plic destul de gros, ceea ce indica că scrisoarea era destul de lungă. Profesorul s-a apropiat și a luat plicul. Înainte ca motanul să plece, i-a oferit un castronaș cu lapte, pe care nu l-a refuzat. Îl privi din nou amuzat pe motanul cel gras atunci când plecă, fără ca măcar să dea vreun semn de recunoștință pentru laptele primit.

Ken l-a mai privit un timp, apoi s-a întins pe iarba încă nerăsărită bine și deschise plicul. Spre uimirea lui, scrisoarea avea un sigiliu regal. S-a așezat comod și începu să citească:

„Dragă domnule Ken,

Îmi permit să vă scriu această scrisoare cu deosebit respect, sper că vă veți face puțin timp pentru a o citi și, mai ales, sper că îmi veți ierta cele ce vi le voi spune. Vreau să vă informez cu respect următoarele aspecte: acum o săptămână, când mă plimbam prin Regatul Soarelui, am văzut o nimfă ce plângea. Curiozitatea m-a împins să mă apropiu de această copilă și s-o întreb ce are pe suflet. Ceea ce mi-a mărturisit nimfa este o poveste de necrezut și de aceea îmi permit să vă rog să-i dați această scrisoare și doamnei Alice.

Ei bine, cum spuneam, m-am dus la nimfă s-o întreb de ce plânge. M-a privit neîncrezătoare la început, dar mai apoi m-a recunoscut și, plină de recunoștință, m-a îmbrățișat:

— O, bunele rege, dacă ați ști prin câte nenorociri am trecut!

— Spune, copilă, care îți este oful!

— Acum două zile mama mea a murit în chinuri groaznice. Boala ei ținea de vreo doi ani, timp în care am încercat să găsim tot felul de leacuri și am dus-o la o mulțime de doctori și învățați, dar nimeni, nimeni nu a găsit vindecarea.

Cu o săptămână în urmă am întâlnit un vrăjitor bătrân, care m-a văzut plângând. El m-a întrebat ce am, iar eu i-am spus întreaga poveste. Atunci el m-a sfătuit să-l duc degrabă la mama mea. L-am condus cât de repede am putut, dar el, cum a văzut-o, a tras un ȕipăt îngrozitor; mi-a spus că a văzut răul în ea și că nimeni nu o va putea ajuta cu nimic.

Înainte să plece, vrăjitorul mi-a spus că războiului va începe și că mama mea e un produs al acestuia. Mi-a mai spus că, dacă binele nu va învinge, tot mai mulți vor avea de suferit, așa cum se va întâmpla și cu primul meu născut. Spune tu, bunule rege, cum să nu fiu tristă, când în lume e atâta suferință și atâta durere?

Aceasta este istorioara pe care am vrut să v-o spun, sperând că nu v-am deranjat prea tare. Poate că o să vi se pară o prostie, sau poate că nu o să înțelegi nimic din ceea ce v-am scris, dar doamna Alice va ști cu siguranță ceea ce vreau să spun, de aceea vă rog să îi arătați și domniei ei aceste rânduri. După cum veți putea observa și singur, în plic, lângă scrisoare, sunt și niște fotografii surprinse de bunul meu prieten Ludo. Sper că îi vor fi de folos doamnei Alice în cercetările dânsei.

Vă salut cu mult respect și vă mulțumesc pentru răbdare. Știu că sunteți un om bun și că iubiți oamenii și pacea, mai știu și că sunteți un mare admirator al lumii noastre, cu toate că nu ați vizitat-o niciodată. Știind toate astea despre dumneavoastră, domnule, îmi mai permit să vă rog să faceți un lucru, dacă și dumneavoastră veți binevoi, bineînțeles. M-am consultat cu sfătuitorul meu pe probleme de relații cu ceilalți și amândoi am fost de acord că ar trebui să vă invităm peste o lună în Regatul Soarelui, la Balul Sirenelor, pe care noi îl organizăm în fiecare an. Sper că veți primi invitația mea. Și acum nu îmi mai rămâne decât să-mi i-au rămas bun. Sper că ne vom vedea în curând. La revedere!

Al dumneavoastră,
Regele Soarelui, Artur Lights”

Pe chipul profesorului se putea citi bucuria. Într-adevăr nu înțelega de ce acest rege – pe care nici măcar nu-l cunoștea – îi scria tocmai lui, dar ce mai conta, doar îl invitase în lumea de dincolo, în sfârșit. Peste numai o lună avea să vadă această lume, pe care avea impresia că voia să o cunoască de mai bine de un secol. Dar o lună

înseamnă mult timp, gândi profesorul, dar ce importanță are, doar a așteptat atâta! O lună nu mai înseamnă chiar așa mult... O lună e chiar puțin la cât așteptase el, nu mai conta, tot ce era important era că peste o lună visul său va deveni realitate. Oare ce minunății avea să vadă acolo, oare cum arăta acest regat, o fi chiar așa de minunat cum și-l închipuie el? Dar sirenele cum or arăta ele, să fie oare ca în basme, jumătate pești și jumătate oameni? Cine știe ce surprize avea să-i rezerve această lume!... Poate că nu e nici măcar pe jumătate așa cum și-o imagina el, poate că e rece și goală, așa cum sunt unele colțuri din lumea noastră.

S-a trezit din visare atunci când și-a dat seama că trebuie să-i ducă scrisoarea profesoarei Alice, așa cum îl rugase regele. Poate că ea îl va lămuri de ce regele îi scrisese lui, nu ei, și mai ales de ce i-a relatat acea poveste care nici măcar nu era prea interesantă. Posibil ca povestea să ascundă un substrat pe care el nu-l vedea, în afară de cel că războiul va începe în curând și că unii din cei răi încercau să împiedice oamenii să-și ceară drepturile. Cine știe ce mai vor cei de dincolo, nu sunt hotărâți deloc, dar asta este, așa sunt și oamenii, dar nu numai ei.

Profesorul se afla pentru a doua oară în fața biroului Alicei și, la fel ca și data trecută, bătu sfios la ușa mică. Dinăuntru se auzi vocea profesoarei poftindu-l înăuntru. Ken a pătruns înăuntru destul de sfios, nimic nu se schimbaseră de ultima oară când fusese acolo, parcă toate rămăseseră pe loc. Motanul aranja în continuare actele profesoarei și mai țipa din când în când la harpa ce încerca să cânte, cei trei copaci vorbeau între ei, iar papagalul cel mic citea, până și astrele ce se plimbau în spatele mesei de birou a Alicei având același curs. Femeia îl îndemnă să ia loc, iar el se supuse.

— Știu că e greu să te obișnuiești cu toate astea, și mie, când m-am căsătorit cu Eac, mi se păreau ciudate. Tare greu m-am obișnuit cu ciudățeniile soțului meu. Dar să lăsăm asta, mă bucur că ai venit! De fapt, te așteptam.

— Adică știai că voi veni?

— Sigur că știam, nu fii prostuț, zâmbi, ai uitat că am un soț vrăjitor?

Ken simțea că nu o mai place așa mult pe Alice. Părea o ființă nu știa exact cum își ascunse sentimentele și continuă:

— Și ce legătură are soțul? întrebă ironic.

— El m-a învățat și pe mine câteva trucuri, dacă le pot spune așa. Dar acum dă-mi scrisoarea, te rog!

Profesorul, uimit că știa de scrisoare, se scotoci prin buzunare și i-a înmănat-o fără să spună nimic. Ea citi repede și rămase îngândurată. După câteva minute de tăcere, preciză:

— Destul de imprudent din partea lui să ți-o trimită ție. Dar ce mai contează!? Important este că a ajuns cu bine la mine.

— Ce este cu această scrisoare?

— Nu prea îl înțeleg bine pe Artur, el întotdeauna scrie codat, și profesoara râse din nou. Bănuiesc ce vrea să-mi transmită. Cred că e vorba de nimfa Aurore, care a trăit o adevărată tragedie datorită dragostei ei nemărginite pentru oameni. Vezi tu, așa cum tu îi iubești pe cei de dincolo, așa iubește ea oamenii. Anumite organizații din cele patru zări nu sunt de acord cu oamenii, așa că oricine le ia partea are de suferit. Vrăjitorul ce apare în povestea regelui nu este cu adevărat un vrăjitor și e modul regelui de a-mi spune că mama nimfei a fost vrăjită.

— Cum poți fi sigură de acest lucru?

— Sunt sigură și atât. Îl cunosc bine pe rege, el întotdeauna a ținut cu dreptatea și adevărul. De fiecare dată când a avut ceva de comunicat, a spus-o într-un mod ciudat. După atâția ani, m-am obișnuit cu stilul său. Ei, dragul meu, sper că vei accepta invitația. Cu ocazia asta, ți se va deschide și ție ușa spre lumea noastră.

— Sigur că accept invitația, de fericire aproape că uitasem să-ți mai aduc scrisoarea!...

— Mă bucur că ți-ai aminti, și profesoara zâmbi. Apropo, dragă Ken, îți recomand un teranopuran.

— Ce mai e și ăla?

— Un iepuraș de pământ.

— Și cu ce m-ar ajuta acesta?, întrebă uimit.

— La grădinărit, bineînțeles. Ar putea avea grijă de grădina ta și nici nu trebuie plătit, îi dai doar mâncare. Ai multe de învățat...

— Să știi, Alice, că nu am citit niciunde de creaturile de care îmi tot spui. Și spui că-i un iepuraș?

— Daaa, seamănă cu unul cel puțin, are cap de iepure, dar trup uman și este foarte mic, exact ca teranii.

— Aaa... interesant, făcu total uimit. Chiar interesant. Dar știi ce mi se pare cu adevărat intrigant?

— Ce anume?

— Frații Grimm nu au scris despre aceste creaturi.

Alice îl privi cu coada ochiului pe Ken. Ea nu era o mare admiratoare a fraților Grimm. Dar era de înțeles că nu o entuziasmau prea tare basmele, trăise atâtea secole în lumea aceea, încât poveștile lor erau banale pentru ea.

— Ce te face să crezi că ei știau adevărul și că faptele reflectate în scrierile lor nu au fost bazaconii inventate de ei?

— Nu trebuie să ne mințim, știi și tu, așa cum știi și eu, că ei au văzut.

— Așa e, voiam doar să te supăr, și profesoara chicoti de-a dreptul amuzată de „răutatea” ce o făcuse. Dar cum ți-ai dat seama?

— Nu e nici o filozofie, pur și simplu, acum câțiva ani am găsit, într-o bibliotecă părăsită, un tratat scris de ei. În acest tratat spuneau ceva despre o lume uitată și despre faptul că toate personajele despre care au scris sunt reale, doar poveștile sunt inventate în marea majoritate. Cu toate astea, nu au spus nimic despre, zei. De ce?

— Pentru că nu li s-a dat voie să dezvăluie tot. Ceea ce scriau era verificat de comisia poveștilor și numai cu acordul lor erau publicate. Doar nu credeați că am lăsa în lume oameni care ne-ar putea da de gol!... Au fost controlați permanent.

— Acum înțeleg, rosti gânditor.

— Știi, Ken, câteodată mă uimești.

— De ce, Alice?

— Pentru că eram convinsă că știi totul despre tine, dar tu mă surprinzi de fiecare dată. Nu că nu mi-ar face plăcere... Ești un băiat deștept și asta mă bucură. Mă așteptam că o să fiu nevoită să-ți spun tot, dar nu e nevoie, tu aproape că înveți singur.

— Ei, Alice, ești tu drăguță și încerci să mă flatezi, tocmai pentru a nu-mi spune tot! Profesoara zâmbi. Să știi că m-am prins că nu vrei să-mi dezvălui tot, dar nu-i nimic, am să aflu singur.

— Bravo, Ken, știam eu că vei înțelege! Să știi că e mai bine să le descoperi singur. E mult mai bine.

— Am uitat să-ți spun...

— Da...?

— Pozele.

— Sigur, le-am observat.

— Nu am simțit că mi-ar fi adresate, așa că nu m-am uitat la ele.

— Foarte bine, dragul meu. Ai dreptate, nu îți erau adresate, dar oricum am să ți le arăt, îi spuse zâmbind.

— Cum consideri!

— Consider că așa este bine, să le vezi și tu, și profesoara îi dădu fotografiile.

— Mai târziu Alice, acum nu vreau să le văd.

Capitolul V

PĂDUREA FERMECATĂ

Au mai trecut trei zile de la ultima discuție cu Alice. Lui Ken îi părea rău acum că nu studiasse pozele, era convins că alte ocazii nu vor mai exista. Totuși, era mândru de el că-și stăpânise curiozitatea. Cine știe, poate într-o zi Alice va avea mai multă încredere în el. Însă o întrebare îl apăsă: de ce regele îi trimesese scrisoarea lui, dacă nu trebuia să afle tot? De fapt, acea scrisoare îi fusese adresată Alicei. De ce tocmai Alice era îndrumătoarea lui? Oare ce mai ascundea aceasta? Din câte știa el, zeii nu dăruiau nemurirea, decât cu un motiv întemeiat. Așa ar fi fost firesc să se întâmple și cu ea. Povestea cum că s-a rătăcit, iar Ares i-a dăruit nemurirea din milă era cam trasă de păr. Oare cât de prost îl credea? El știa istoria zeilor greci pe de rost. Cum putuseră zeii, sau oricine o fi fost, să-i trimită un îndrumător care nu îi arăta că are încredere în el? Sau poate așa îi chinuiau pe toți cei ce aspirau la lumea de dincolo: „e mai bine să afli singur”. Posibil ca el să nu vrea să afle singur: toată viața lui a căutat răspunsuri, și acum, când cineva ar putea să i le ofere, îl îndemna să afle singur.

Dar dacă nici Alice nu știa chiar totul? Nu e imposibil, poate că nu știe chiar totul, pentru că cei de dincolo sunt foarte prudenți. Oricum, cunoștea mai mult ca el, doar locuia acolo. Chiar nu putea să-i dea niște răspunsuri simple? Oare ce se întâmpla, de fapt, ce ascundeau atât de bine? Și de ce ascundeau, dacă se impunea ca el să afle „singur”?

Avea atâtea întrebări de pus... Dar cui? Cine i-ar fi putut răspunde? Poate chiar asta este: cineva trebuia să-i ofere aceste răspunsuri! Probabil asta trebuia să afle el: cine e persoana în măsură să-i răspundă unor întrebări relativ simple. Nu înțelese nici măcar de ce el era acel ambasador al păcii sau a ce o fi. Nu mai era sigur de nimic. De multe ori se trezea și nu știa dacă a fost vis sau realitate, nu știa dacă toate acele lucruri se întâmplau cu adevărat sau erau doar închipuirea lui. În ultimul timp, se ciupise de multe ori, să vadă dacă trăiește cu adevărat în

lumea celor vii, nu în cea a viselor. Se gândea adesea că o să se trezească și că Andora va fi lângă el și-i va spune: „A fost doar un vis, iubitul meu”. Însă oare chiar și-ar dori lucrul acesta? Nu era sigur nici măcar de asta... Oricum, Andora nu mai reprezenta viitorul și el era convins de asta. Uneori considera că poate e mai bine așa, poate că nu se meritaseră unul pe altul sau, pur și simplu, așa fusese predestinat.

Acum viața lui continua și aproape că-i plăcea că trece prin evenimente de neconceput înainte. Nu vedea însă cum ar putea deveni liderul oamenilor în război, să-i spunem, din moment ce nu era în stare să aibă grijă nici măcar de el? Cum va putea să convingă atâția oameni că treburile stau cum spune el? Dar oare era bine? El nu cunoștea nimic din ce se întâmplă cu adevărat. Posibil ca cei de dincolo să aibă dreptate, că cei de aici greșeau. Ce vroiau ei de la cei de dincolo? De ce nu-i lăsau să-și vadă de-ale lor? Oare oamenii chiar aveau puțința de-a conduce două lumi paralele? Și, până la urmă, de ce le-ar fi condus ei, de ce erau mai presus de tot și de toate? Dacă oamenii doreau, în fond, puterea în scopul de a-i manipula pe cei de dincolo? Dacă aceia nu erau tiranii de care vorbeau oamenii? Dacă tocmai oamenii erau tirani și făcuseră o înțelegere cu câțiva de dincolo să cucerească această lume? El cum mai putea avea încredere în ei, când habar nu avea ce ar trebui să facă sau de ce?!

Deoarece așa spunea Alice sau primarul sau poate acel rege din Regatul Soarelui sau al luminii, căci nu își mai amintea cum se numește, avea prea multe gânduri să-și mai amintească și de numele unui banal regat?!

Cineva, dar în acest moment nu mai știa cine, îi indicase că deține o putere ce trebuia să o descopere și mai apoi să învețe s-o folosească. De ce nu-l învățau ei? Oricum, se tot pomenea despre apropierea acelui război fără arme. Dacă tot aveau nevoie de el, de ce nu-l învățau? Ce așteptau de la el, să se trezească într-o dimineată și să le știe pe toate?! „Nu este corect! Nu așa se face! Și, apoi, de unde să știu că războiul va fi unul fără arme?”, își continuă Ken șirul dilemelor.

Toți oamenii ăia care-l cunoșteau mai bine decât se cunoștea el ar fi putut face ceva, măcar i-ar fi putut da o dovadă de încredere. Ar fi putut să-i dezvăluie mai multe sau, dacă tot nu-i împărtășesc mai multe, să se fi justificat, să-i ofere un motiv plauzibil. De ce?

De ce atâta agitație, dacă el tot nu înțelegea nimic? Ce rost aveau toate astea și oare unde îl vor duce? De face el o greșeală, de nu se arată de partea cui trebuie? Până la urmă, are și el sânge de zeu... Bineînțeles, dacă cele ce i s-au împărtășit tainic se dovedeau adevărate...! Dacă Ares chiar îi e bunic de ce nu dădea nici un semn de viață?

Ar fi putut să-i spună doar: „Bună, eu sunt bunicul tău, eu te-am salvat de la moarte”. Măcar i-ar fi putut da un sfat dacă e bine sau nu ce face, dacă el e de acord cu toate astea... până la urmă, era singura lui rudă în viață.

Dar dacă bunicul îi era un zeu, nemuritor, el era nemuritor sau nu? Ar fi fost normal să-i moștenească nemurirea. Ipoteza era destul de plauzibilă: nu suferise niciodată de nici o boală, doar de dragoste, dar de asta sufereau și zeii, era ceva normal. Nu contează că ești zeu sau altceva, toți avem în comun viața și dragostea, răutatea, dar și bunătatea, avariția și mila – lucruri perfect normale. Asta să însemne oare că, până la urmă, toți sunt oameni în sufletul lor? Doar Dumnezeu este mai presus de toți, însă chiar El e tulburat de anume sentimente: bunătatea, puterea de-a ierta și mila. Nimeni nu poate să întruchieze mai bine decât Dumnezeu toate aceste sentimente, toți ceilalți, fie ei zei, vrăjitori, personaje fantastice sau alte creaturi, nu pot deține toată această bunătate. Din contră, unii dintre zei sunt foarte răi și răzbunători, numai că, prin puterile cu care au fost înzestrați și prin nemurire, sunt ființe superioare. Până și zeii pot fi uciși într-un fel sau altul și ei pot fi păcăliți sau mințiți. Dar cine a mai auzit că-l poți păcăli sau ucide pe Dumnezeu?! Nimeni!

Concluzia simplă e că toți sunt oameni, într-o măsură mai mare ori mai mică. Cel puțin toți avem un trup, căruia viața i-o dă un spirit trimis de Dumnezeu. Atunci chiar suntem toți egali – căci avem un spirit ce dăinuie atâta timp cât suntem în viață, deci suntem egali – avem aceleași drepturi, nu ar trebui să ne călcăm în picioare sau să ne simțim mai presus decât alții, regi de-am fi, regine, zei, vrăjitori etc.

Gânduri îl chinuiau pe profesorul nostru, care nu mai realiza ce este viața sau ce este binele. Nici măcar nu mai pricepea ce se întâmplă cu el, mii de sentimente îl copleșeau și îl chinuiau, toate se înghesuiau acum în

mintea sa, fără să-i dea un răspuns sau măcar să-l aline puțin.

Ar fi mințit, dacă ar fi declarat că preocupările sale recente nu-l incitau într-o oarecare măsură; curiozitatea nu-l lăsa să se dea bătut tocmai acum, când era oarecum aproape de adevăr. Însă nu putea spune că în unele momente nu ar fi renunțat cu plăcere la rolul lui. Și totuși, simțea că, într-adevăr, ceva sau cineva depindea de el, numai că nu reușise să-și dea seama ce sau cine!

Dar acum credea mai mult ca oricând că se impune să-l afle pe cel ce i-ar putea oferi niște răspunsuri clare. Știa și simțea că cineva îl aștepta, dar cine? Și mai ales unde se afla? Măcar de i s-ar zice unde să caute, poate atunci ar fi putut porni pe urmele celui ce-i putea da măcar un singur răspuns mulțumitor. Atâta dorea, un răspuns, fără „e mai bine să afli singur”. Oare pretindea prea mult?

Poate doar Dumnezeu i-ar fi putut răspunde! Cine știe ce surprize îi va rezerva viitorul...

Dar toate aceste gânduri se risipiră atunci când motanul cel gras mieună la ușa sa.

S-a dezmeticit și și-a dat seama că se afla în casa lui, în fotoliul pufos din camera de zi. Mieunatul strident îl trezi din visare, din preocupările ce-l chinaseră mai devreme.

Mai întâi s-a dus și a umplut castronul cu lapte și de-abia apoi, alene, s-a îndreptat spre ușă. Deschise și, fără ca măcar să se uite la ceea ce-i adusese „poștașul”, îi oferi laptele. Pisiul mieună recunoscător, se vedea că îi era foame. Mâncă tot laptele și îi înmână profesorului scrisoarea. Pentru prima oară Ken îndrăzni să-l mângâie pe pisiul cel gras, ce nu protestă deloc, ba chiar părea că-i face plăcere. Motanul își văzu de drumul său, că mai avea multe scrisori de împărțit.

Rămas din nou singur, nu avea nici un chef de a citi scrisoarea, așa că o aruncă într-un colț al camerei, s-a dus către patul cel mare și, în doar câteva minute, adormi.

A doua zi se anunța a fi o zi liniștită, destul de normală. Profesorul se trezi destul de greu, parcă nici cafeaua nu mai era așa de bună, chiar și întinericul ce dăinuia în acea zonă a satului parcă era mai fioros ca de

obicei. Bezna densă contura chipurile unor stafii, în toate colțurile din casă, dând impresia că ar apărea o nălucă. Ken se simțea amețit, avea senzația că plutea într-un spațiu pe care nu-l recunoștea; nici măcar casa în care locuise opt ani nu mai era aceeași. Toate lucrurile din jurul său păreau să fi prins viață, dar nu o viață obișnuită, ci ceva morbid și sumbru. Pe tavan observa diverse forme, ca niște crengi de copaci ce se unduiau în vânt și mai apoi luau forma unor brațe ce se înnodau și se deznodau.

Liniștea din aceea dimineață era apăsătoare, se îmbina cu întunericul și cu lacul ce parcă amortiseră.

Profesorului îi era din ce în ce mai greu să se dezmeticească, dar la un moment dat într-un colț al încăperii observă scrisoarea nedesfăcută pe care o aruncase în ajun. O ridică și se hotărî să o citească. Plicul era de culoarea cerului curat, nu mai văzuse unul la fel, iar înăuntru se afla un bilețel micuț, pe care scria „*Pădurea Fermecată*”. Oare ce însemna asta? Poate că nici această epistolă nu-i era adresată lui, ci era tot pentru Alice. Nu era semnată, iar cuvintele conținute erau destul de vagi. Ce însemna asta? Trebuia neapărat să se ducă la Alice și să-i arate scrisoarea!...

Dar de ce să se ducă la ea? Nu l-ar fi lămurit cu nimic, mai mult chiar, ar fi păstrat secretul pentru ea și i-ar fi recomandat să stea „cuminte”, apreciind că a făcut foarte bine Ken că i-a adus ei scrisoarea. Nu, asta nu se va mai repeta! Profesorul era hotărât să descopere de unul singur ce-i cu pădurea fermecată. Unicul gând care îl măcina era că nu știa unde se găsea ori ce era cea pădure.

Chiar atunci îi străfulgeră prin minte: sigur, cum de nu se gândise la asta, pădurea era chiar aceea de la marginea satului. Alta el nu mai cunoștea și nici nu putea chestiona pe careva, pentru că Alice ar fi aflat imediat, deci și-ar fi dat seama că pune ceva la cale. De data asta, Ken trebuia să facă totul discret, în așa fel, încât nimeni să nu bănuiască nimic. În timp ce se preocupa cum să facă pentru a ajunge în pădurea fermecată, pe celălalt fotoliu pufos din camera de zi apărură, ca prin vis, Tito. Profesorul se sperie îngrozitor și trase o înjurătură în timp ce musafirul se amuza pe seama reacției lui.

— Nu mai fă asta! De acord?

Piticul se răsturnase în fotoliu, râzând ca un nebun:

— Și să pierd toată distracția ce mi-o oferi?

— Oricum, Tito, cine te-a invitat? Cândva știai să bați la ușă... Ce s-a întâmplat?

— Odată ce m-ai invitat în casa ta, pot veni oricând; dacă nu mă inviti, nu puteam intra.

— Din câte-mi amintesc, nu te-am invitat, ai intrat singur!

Ken îl privi cu un oarecare dispreț. Piticul se făcu că nu-i observă căutătura ochilor și continuă vesel:

— Da, dar eu am știut că o să mă inviți, așa că intenția ta eu o consider o invitație.

— Bine, bine, n-am șanse s-o scot la capăt cu tine... Ce vrei?

— Am venit să-ți dau un sfat!

— Spune, dar repede, că am treabă!

— Dacă mergi în Pădurea Fermecată, nu porni sub nici o formă fără Tlaloc.

— Și de unde să-l iau eu pe zeul Aztec?!

— Este mai aproape decât crezi... Dar știi ceva, profesore? Mă uimești!

Ken simți cum tot sângele i se urcă la cap, apoi, pe un ton nervos, dădu glas nădufului:

— Asta mi-a spus și Alice! De ce sunt eu cel ce vă uimește?

— Nu mă așteptam să știi cine este Tlaloc, sau cel puțin nu credeam că o să-ți dai seama așa repede.

— Dar ce, voi chiar credeți că eu nu am nimic în cap, chiar așa uimesc pe toată lumea cu cunoștințele mele? Am studiat zei și mitologii câte fire de păr ai tu în cap. Nimeni nu ține cont de faptul că am studiat ani buni și posed niște cunoștințe? Dar... ia stai! De unde știi de Pădurea Fermecată? Asta înseamnă că a aflat și Alice?

Piticul rămase puțin pe gânduri, după care continuă:

— Stai încet, profesore, ești puțin nervos! Am să-ți explic! Toate scrisorile trec mai întâi pe la comitetul piticilor poștași. Noi este obligatoriu să fim avizați de tot, pentru a nu se întâmpla vreo nenorocire. Ca să îți răspund mai departe, am să-ți spun că Alice nu a aflat de scrisoare. O altă informație pe care ți-o voi da este aceea că Tlaloc nu-i ființă umană.

— Ascultă, piticule, se răsti profesorul, mai nervos decât prima oară, voi nu ați auzit de intimitate?! În lumea mea, citirea scrisorilor altora se pedepsește cu închisoare. Voi chiar nu aveți nici o limită?

Acum chiar era enervat. Cine a mai auzit de citirea scrisorilor de către poștași?! Țsta era un delict federal în lumea oamenilor „normali”. Dar oare mai era cineva normal? El, indiferent de aparențe, nu se mai considera așa.

Piticul resimți iritarea puternică, tonul imperios neplăcându-i deloc.

— Ascultă-mă, tinere, nu îmi vorbi mie așa! Eu încerc să-ți dau o mână de ajutor, iar tu te porți..., nu-și mai continuă ideea, bătut din palme și, așa cum era obiceiul, dispăru.

„Ce enervant e piticul acesta! Nici măcar nu mi-a spus unde îl pot găsi pe Tlaloc”, gândi profesorul după ce oaspetele dispăru instantaneu.

Ken nu avea de gând să caute acul în carul cu fân. Decise că va pleca singur la drum. Dacă Tlaloc va dori să-l însoțească, treaba lui, să vină, îl aștepta. Cine era el să-l caute? De ce toți erau așa secretoși? Nu puteau, pur și simplu, să-i spună: „du-te în locul cutare, unde îl vei găsi pe cutare!”?

Nu, nu ar fi putut face asta, că cine știe ce se putea întâmpla, dacă i-ar fi spus – cine știe?, poate l-ar fi găsit. Dar dacă ei nu-i oferă detalii, nu-i nimic, nici el nu le va mai împărtăși nimic. Unde scrie că el e obligat să fie sincer, iar ei nu? Se săturase de toate astea, așa că va merge cu sau fără zeul aztec în Pădurea Fermecată. Nu conta nici măcar dacă era pregătit pentru o capcană ori nu: cineva îi scrisese și îl aștepta acolo, așa că se va duce. Va porni singur. Nu avea cum fi așa de dificil s-o ia singur la drum, fiind încredințat că cineva se afla acolo pentru el, îl aștepta.

Ca în fiecare dimineață, cucul anunță ora 7, ora la care profesorul trebuia să se îndrepte spre școală. Privi pe geam întunericul ce domnea afară, simți cum i se face frig și cum broboane reci de sudoare îi curg pe frunte.

Nu voia să plece la muncă, dorea să se ducă în Pădurea Fermecată. Dar nu înainte de a se întinde puțin, căci un rău neștiut îi cuprinse întreg corpul. Până să ajungă la fotoliu, leșină și căzu ca trăsnet pe covorul cel roșu.

„Vino, iubitul meu, vino”, și, în depărtare, Ken o observă pe Andora. „Vino, nu-ți fie frică!”

„Andora?”

„Da iubitul meu, eu sunt, vino!”

„Dar unde sunt? Cum am ajuns aici?”

„Privește, dragul meu!”, și Andora întinse mâna spre o fetiță.

„Privește-o, e fata ta!”

„Fata mea? Dar cum? Nici măcar nu te-am atins, nu poate fi a mea!”

„Ba da, este a ta!”, accentuă Andora supărată. „Este a ta și numai a ta. Doar nu crezi că te mint, nu-i așa, dragul meu?”

Profesorul tăcu nu mai avea cuvinte, nu mai știa ce să creadă. O privea îndelung pe fetița blondă. Nu o vedea bine, pentru că era cu spatele. Încercă să o determine să se întoarcă, dar fu imposibil. Parcă paralizase, nu mai putea să miște nici măcar un deget, se simțea atât de greu și atât de rău... Din nou simți că broboanele reci îi șiroiesc pe frunte, capul îi era greu, totul se învârtea cu el. Oare ce se întâmpla?

„Vino!”, se auzea din depărtare vocea suavă a Andorei.

„Nu, nu vin, nu vin”, se împotriva Ken. „Pleacă, ești doar o nălucă, pleacă!”

— Pleacă, pleacă!

Profesorul se dezmetici: fusese doar un vis, un coșmar, atâta!

Oare și scrisoarea se includea în coșmar? Privi în jur și, văzând plicul albastru, și-a dat seama că scrisoarea era reală, așadar trebuia să se pregătească de călătorie.

Își aduse aminte de transpirația rece ce o simțise, se pipăi ușor pe frunte și constată că era bine. Nu se simțea rău, iar capul nu-i mai era greu, ba chiar și amețeaua dispăruse. Ce s-o fi întâmplat cu el? O fi fost totul doar în mintea lui? Nu înțelegea nimic, visul, starea ciudată, nimic...

Hotărî să nu se ducă în acea zi la școală; nici nu se simțea prea bine, nici nu avea chef de copii. Dar, mai cu seamă, nu dorea să dea ochii cu Alice, care ar fi bănuțit ceva. Mai bine ar rămâne acasă și s-ar gândi cum să dispară din sat fără a fi observat.

Pentru a ajunge la pădure, avea de traversat partea luminoasă a satului. De ar face asta, măcar un suflet tot l-ar vedea... De ar aștepta lăsarea serii, cu siguranță cineva i-ar da planul peste cap... Se aștepta ca vreun coleg să vină la el, ca să vadă ce s-a întâmplat cu el, nestându-i în fire să meargă la lucru, poate chiar Alice l-ar fi vizitat, iar el nu își permitea una ca asta... Ce era de făcut? În vreme ce scormonea în minte după vreo cale prielnică „evadării”

din sat fără a fi observat, Tito se instalează din nou în fotoliul lui.

— Văd că te frământă, tinere, spuse musafirul zâmbind și sperându-l pe profesor de moarte.

Inima lui Ken se făcu cât un purice, apoi îl privi ținută și observă ironic:

— De nu mă omori tu mai întâi... Ce mai e?

— Dacă te porți urât, nu o să-ți spun cum să ajungi în pădure fără să fii văzut.

Bărbatul încercă să-și schimbe vocea. Nu dorea ca piticul să dispară iar, fără să-i dezvăluie ceea ce-l interesa.

— Bine, bine, am să te ascult!... Spune!

— E foarte simplu! În spatele casei tale se află un lac. Traversează lacul și vei ajunge acolo! Simplu, nu?

— Ești sigur, Tito? Este adevărat ce-mi spui?

— Nu numai că este adevărat dar va trebui să te grăbești. Alice se îndreaptă deja spre tine; a aflat, nu știu de unde.

— Cu ce să mă deplasez, Tito?

— Cu barca, bineînțeles.

— Dar eu nu am barcă!

— Ți-am dăruit eu una, acum ai. Ar fi bine să te grăbești.

Lui Ken îi venea să-l sărute pe pitic, dar altă întrebare îi năvăli în minte:

— Dar Tlaloc? Unde îl găsesc?

— Te va aștepta acolo. Nu îți fie teamă, va fi totul bine, și oaspetele mititel dispăru din nou.

— Atunci ar trebui să mă grăbesc, ca să nu mă prindă Alice, gândi cu voce tare.

Se repezi spre ușă, apucând în drum un felinar. Aprinse felinarul și se îndreptă spre lacul pe care cu câteva zile în urmă îl văzuse ca pe ceva mirific. Acum îi părea unul ca toate celelalte, comun, banal.

Așa cum precizase Tito, o barcă îl aștepta pe mal. Nu stătu pe gânduri, se aruncă drept în ea. În depărtare auzea pași, care păreau să se îndrepte spre el. Cu certitudine era Alice. Cuprins de spaimă că l-ar putea surprinde, Ken prinse vâslele și începu să vâslească cu toată puterea lui. Nu avea de gând să se lase prins.

Vroia să facă și el ceva o dată singur, fără sfaturile Alicei și fără îndrumarea ei. Trebuia să realizeze ceva pe cont propriu. Nu mai era un copil de mult, putea să ia și

singur unele decizii. Și apoi, hotărârea îi aparținea, el primise scrisoarea și era sigur că îi era adresată lui, nu ca epistola anterioară. Dacă el fusese destinatarul scrisorii, tot el primise și invitația, așa că putea să decidă singur dacă să ia parte la „petrecere” ori ba. Era viața lui, putea face ce vrea cu ea. De neconceput ca Alice să-i comande mereu ce să facă și ce nu. Doar nu era stăpâna lui, era doar îndrumătorul lui!... Datoria ei era aceea de a-i spune ce e dincolo și de a-i oferi sfaturi, atât... Ea nu avea dreptul să se amestece în viața lui. Mai cu seamă că, în opinia lui Ken, nici nu-și făcea datoria ca lumea: nu-i relatase nimic interesant până acum.

Profesorul ajunsese destul de departe de casă. Nu avea habar pe unde s-o ia, știa doar că trebuie să traverseze lacul. Undeva în depărtare se zărea o luminiță; probabil că urma să iasă din zona întunecată. Sentimentul că în curând va vedea lumina zilei îl făcu să tresară de bucurie. Bezna în care stătuse îi întunecase și mintea și sufletul.

Vâslea îndârjit. Încă se temea că Alice ar putea fi pe urmele lui. În sfârșit, ajunsese pe partea însorită a lacului. Soarele părea a se grăbi să-i mângâie fața zgribulită de frig, îl îmbia și-l răsfăța jucându-se în părul său, dezmiardându-l drăgăstos. Era așa de vrăjit de mângâierea soarelui, că mai-mai uitase încotro se duce, aproape adormit în brațele soarelui. Își mai ridică o dată capul din barcă, dar chiar atunci sări ca ars. Pădurea se vedea de acolo, din locul unde era, putea zări pădurea, era chiar acolo. Bucuria îi pătrunse în suflet, dar și teama, pentru că habar nu avea ce se putea afla în acea pădure blestemată, cum îi spuneau sătenii. Auzise multe povești despre ea, oamenii aveau multe versiuni despre ceea ce se întâmpla și ce se afla acolo. Unii spuneau că e locul unde se ascund cei nelegiuiți, și cei de pe un târâm, și de pe celălalt. Alții susțineau că e plin de creaturi magice, și rele și bune, zâne și zmei, balauri cu șapte capete și multe altele. Nimeni nu îndrăznise să calce pe acolo, toți erau speriați de poveștile pe care le auzeau.

Profesorul se apropia din ce în ce mai mult de aceea pădure și emoțiile sale oscilau între teamă și fericire. Dar parcă sentimentul de fericire îl învingea pe cel de teamă.

Singura lui grijă era legată de Tlaloc: oare se afla acolo? Oare îi va ieși în întâmpinare? S-ar fi simțit mult mai bine, dacă ar fi știut că Tlaloc îl așteaptă. Oricum, nu conta; important era că el însuși se apropia de pădure, iar asta pentru că așa vruse, nu pentru că îi impusese nimeni acest lucru.

Barca lui era din ce în ce mai aproape de mal, la doar câțiva pași distanță de țărm se afla pădurea, acea pădure în care el trebuia să ajungă. Simțea cum sângele îi clocotea, trecea prin mii și mii de emoții, nici el nu știa ce fel de trăiri erau.

Trăia din plin senzația de a fi liber: nu mai era Alice pe urmele lui să-i indice cum ori ce să facă sau să nu facă. Și nici sătenii, care, deși nu-i spusese nimeni, era încredințat că îi urmăreau fiecare pas. Acum era cu adevărat liber, avea șansa de a face orice îi trecea prin cap.

Știa că atunci când se va întoarce în sat Alice îl va muștrului bine de tot, însă nu-i păsa: aceasta era clipa lui, momentul în care putea să dovedească că poate și singur, că e bărbat și, mai ales, că știe ce face.

Dar oare chiar știa ce face? Poate greșea, poate că cine îl invitase îi vroia răul, poate că-l chemase cu un scop ascuns acolo, acela de a-l elimina, de a termina cu el odată pentru totdeauna. „Nu, nu din nou aceste gânduri! Asta este, tu ai vrut-o, nu da înapoi ca un laș!”, se încurajă profesorul. „Ce o fi o fi! Într-un final, toți murim, muritori sau nu. Trebuie să dai dovadă de curaj, asta este, tu ai vrut!”.

Barca a ajuns la mal, spre uimirea profesorului. Avusese impresia că mai are ceva de vâslit, dar gata, se terminase, acum se impune să meargă înainte; ajunsese până acolo, nu putea da înapoi. Aventura începea!

S-a dat jos din barca pe care i-o dăruise Tito. A ajuns la marginea pădurii, mai avea de făcut doar câțiva pași.

Chiar în momentul în care se pregătea să intre în pădure, văzu un tigru mare îndreptându-se spre el. Vru să fugă, dar picioarele nu-i răspundeau. Frica puse stăpânire pe el; nu putea mișca, nici un mușchi nu-i mai răspundea, nici nu mai putea gândi. Gata, îi venise sfârșitul! Aruncă încă o privire către tigru și i se păru că vede pe chipul acestuia un zâmbet, dar era imposibil, tigrii nu zâmbesc. Totuși, poate că surâdea: probabil nu mâncase de mult timp, iar el era cina.

— Vrei să te liniștești, profesore?, se auzi o voce groasă, pe care Ken nu o putu repera. Nu am să te mănânc, poți deschide ochii, nu te mai purta ca un laș!

Își ridică privirea speriată; era convins că tigrul vorbise. Dar cum să vorbească?! Bărbatul îl privi pe tigrul, și din nou observă pe fața lui un zâmbet. De data aceasta nu i se mai părea, felina chiar surâdea. Acum avea certitudinea că nu îi va face rău. Aparent, se mai liniștise, dar încă nu se putea mișca, mușchii lui încă nu-i răspundeau. Vocea groasă a tigrului se auzi din nou:

— Hai, profesore, revino-ți! Nu îmi este foame, tocmai am mâncat un trecător – râse zgomotos.

— Aaaaaa, reuși să scoată profesorul, care nu înțelese gluma tigrului.

— Serios, sunt sătul. Dacă nu găsim nimic pe drum, posibil să te mănânc și pe tine.

Ken amuți pentru un timp. Era uimit. Un tigrul care vorbea!... Cum asta?! Oare ce mai avea să vadă, pisici care... croșetează? Parcă trezit de gânduri, își dădu seama că tigrul spusese ceva despre un drum.

— Pe drum?, întrebă neconvins, încă cu senzația că ar fi din piatră.

— Da, profesore! Știu, nu am făcut cunoștință. Eu sunt Tlaloc, zeul-tigrul. Îmi pare bine că te întâlnesc în sfârșit, cu toate că noi ne-am mai întâlnit!, hohoti din nou.

Dintr-odată, Ken își reveni. Citise mult despre zeii lumii, dar în nici o carte nu era scris că Tlaloc ar fi un zeu-tigrul. Era să moară de spaimă din cauza lui... Deabia acum începea să-și revină din amorțeala ce îi cuprinsese trupul. Era incredibil, nu-i venea a crede că trecuse printr-o spaimă așa grozavă. Se speriasse de un tigrul... cum avea să facă față parcurgerii Pădurii Fermecate? Era de-a dreptul jenat de purtarea lui deloc bărbătească.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

— Pentru purtarea mea. Trebuia să fiu puțin mai tare, dar m-ai speriat de moarte și acum mă simt rușinat.

— Nu ai de ce. Chiar și Zeus s-a speriat când m-a văzut prima oară, încercă tigrul să-l liniștească. Și apoi, dacă nu te-ai fi speriat, m-aș fi simțit eu prost!...

— Da, cred, nu ai mai fi avut de cine râde, se exprimă Ken dezamăgit.

— Nu, profesore, nu are nici o legătură... Dacă nu aş inspira frică, cum crezi că am putea trece prin pădure? Măcar să se sperie de mine... Nu spun că nu vor fi şi creaturi ce nu se vor speria. Dar în acest caz, de nu ne vom înţelege cu vorbe bune, vom lupta.

— Eu nu cred că voi fi în stare să lupt. Ți se pare că sunt un luptător?

— Vei fi, toţi avem spirit de luptători în noi. Îţi faci prea multe griji, profesore! În adâncul tău eşti altceva; tu nu te vezi decât la suprafaţă, dar acest hop de acum îţi va dăruia câteva surprize. Am să încerc să-ţi arăt câteva lucruri ce zac neştiute în tine şi care nu vor ieşi la suprafaţă, dacă nu vei fi ajutat.

— Aleluia!, se entuziasma profesorul. În sfârşit cineva care îşi dă seama că am nevoie de ajutor. Mă săturasem să tot aud „descoperă singur”.

— Alice e o persoană minunată, profesore, dar ea e cam prudentă, poate mult prea prudentă. Din capul locului am declarat că trebuie să fii ajutat, însă ea nu a fost de acord. A susţinut întotdeauna că mai devreme sau mai târziu vei descoperi singur puterea din tine. Însă eu vreau ca aceasta să se întâmple mai devreme, pentru că avem nevoie de tine şi mai ales de ceea ce e în tine.

— Dar ce e în mine?!

— Vei descoperi curând. Te voi duce la cineva care îţi va spune ce se ascunde în interiorul tău. Acela îţi va destăinui un secret pe care nici un suflet nu-l cunoaşte.

„Câte secrete!”, gândi Ken. „Ce nebunie...”. Parcă îl aruncau de colo-colo. Se părea că nimeni nu vroia să-şi asume riscul de a-l învăţa ceva.

— Cine este acea persoană? Cine m-a chemat aici? Şi unde mergem?

— Încet, profesore, prea multe întrebări deodată! Am să te lămuresc. Eu te-am chemat aici, la cererea Marelui Zeu Șarpe – Tenayuca. Şi, ca să-ţi răspund la o altă întrebare, el este cel la care vom merge. Casa lui se află într-un lac numit „Lacul Morţii”. Acolo trebuie să ajungem, pe fundul aceluia lac.

— Şi cum vom ajunge acolo?

— Asta este rolul meu în această poveste, să te duc acolo.

— Te rog, spune-mi că Tenayuca nu este un șarpe mare!, şi profesorul păli numai la acest gând.

— Îmi pare rău să te dezamănesc, dar este, preciză tigru răsând. Dar, dacă te face să te simți mai bine, adaug că are chip de om. Și, cel mai important lucru, mi-a promis că va mânca înainte să ajungem la el. Cei doi se privesc unul pe altul și pufniră în râs. Nu mai fi speriat, dragul meu, nu suntem niște criminali! Țăsta este chipul nostru, cum acela este chipul tău. Nu te-am chemat aici să te ucidem, ci să-ți oferim ajutor. Știu că Alice te-a avertizat să nu ai încredere în nimeni... Dacă intenționez să-ți facem rău, îți făceam demult. Nu suntem niște persoane rele, din contră, vrem să ajutăm aceste două lumi.

— Dar, din câte știu eu, zeul-șarpe nu este unul chiar bun...

— Mă faci să râd, profesore. Tenayuca este cel mai bun zeu din câți au fost pe acest pământ. Știu că anumite istorii l-au înjosit, dar cred că povestitorii au făcut asta din teamă. Cine a mai văzut un șarpe bun?! Nu șarpele a ademenit-o pe Eva?! Nu, profesore, Lucifer a făcut asta, e drept că cu chip de șarpe, dar putea la fel de bine să aibă chip de iepure...

Nu intrăm acum în legea firii, precizând că șarpele mănâncă oameni sau îi mușcă sau mai știu eu ce, și tigrii fac același lucru... dar noi nu trăim în lumea pe care o cunoști tu. Suntem animale, însă de multe ori mult mai echilibrate decât oamenii. Noi suntem, de fapt, niște animale evolute, spirite pe umerii cărora, într-un fel, stă soarta lumii. Animalele din lumea ta sunt ființe neevolute, așa le-a lăsat Creatorul, asta este legea naturii.

— Am înțeles, știu care este diferența dintre tine și un alt tigru, am înțeles, dinainte să te cunosc, că oamenii și ființele ce trăiesc în lumea mea sunt diferiți de cele din lumea ta.

— Profesore, tu nu faci parte din acea lume, și trebuie să înțelegi asta! Ești ruda unui zeu și a unei piticute. Nu știi?! Chiar crezi că ești om?!

Răspunsul dat printr-o interogație mai mult îl zăpăci pe Ken.

— Atunci ce sunt?

— Ești o ființă superioară. Însă încă nu ți-ai descoperit această latură. Nu-i nimic ne vom ocupa de acest lucru!

— Sper, Tlaloc, sper!

— Hai, prietene, destul cu vorbăria! Ar fi cazul s-o luăm la mers, căci în curând se va întuneca, iar pădurea este periculoasă în beznă. Trebuie să ajungem la nimfa Altheia înainte de lăsarea întunericului, altfel cine știe?

— Atunci, să ne luăm picioarele la spinare!

— Hai, profesore, să mergem!

Ken secondat de tigrul porniră spre Pădurea Fermecată unul lângă celălalt, ca doi prieteni vechi. Felina pășea înaintea lui, deschizând calea. După doar câțiva pași, sosiră la destinație.

Pădurea parcă se închise în urma lor, nemailăsând să pătrundă nici un zvon din ce se găsea dincolo de lizieră. Nu era defel așa cum părea din exterior, adică foarte întunecată, cum își imaginase profesorul.

Soarele se răsfăța printre copacii foarte mari, veverițele săreau fericite din pom în pom, câteva păsărele se întreceau în triluri care mai de care mai minunate.

În scorburile arborilor se puteau observa culcușurile minizânelor sau al zânele de copaci, cum li se mai spunea. Zânele erau de diferite culori, la fel ca licuricii, și se învârtteau în jurul trunchiurilor într-un joc amețitor.

Arborii erau neobișnuiți: mult mai înalți, iar crengile lor se confundau cu brațele unui uriaș, foarte groase și foarte puternice. Frunzele le erau viu colorate, coroanele păreau țesute cu mii de nuanțe și în fiecare se afla câte un cuib al vreunei păsării. Chiar și iarba avea mai multe culori, ca un covor imens și moale pictat de Polygnotos din Thasos. Cerul de aici părea mai limpede și norii parcă se jucau pe imensitatea cerului. Prin mijlocul pădurii trecea un râu, deloc adânc, de aceeași culoare ca și cerul, un albastru curat și senin. În apele lui se puteau observa mii de peștișori în mii de culori. Pe maluri stăteau nemișcați, și pe o parte și pe cealaltă a râului, mii de licurici roșii. Ken deja își proiecta în minte imaginea râului pe timp de noapte – una de poveste, ceva ce nu-și putea imagina ochiul uman fără să leșine de plăcere. Mergând mai departe, Ken observă niște animăluțe mici, cu patru lăbuțe, ce pășeau doar pe două. Semănau cu urșii koala, dar erau mult mai mici și mai simpatici. Descoperea în pădure tot felul de animăluțe, unele ca niște pisoiași de diferite culori, pe a căror fețișoare se puteau observa bărbițe și lăbuțe altfel colorate, încât păreau încălțate. Locuiau acolo mii și mii de creaturi minuscule ciudate, dar profesorului i se păreau mai

degrabă comice, unele chiar frumoase, cu toate că realitatea era alta.

Cei doi păseau de-a lungul râului, fără să-și vorbească. Tlaloc era foarte atent la orice mișcare, urmărea îndelung ființele ce le ieșeau în cale, de parcă toate acele ființe ar fi complotat împotriva lor. În schimb, profesorul se arăta foarte încântat de ceea ce vedea în jurul său, părându-i-se că trăiește într-o poveste.

Toate acele ființe, toate acele lucruri erau atât de minunate pentru profesorul nostru, încât i se părea de-a dreptul stupidă ideea c-ar fi posibil să-i pândească vreun pericol.

Călătorii noștri mergeau de-a lungul râului, afundându-se din ce în ce mai mult în pădure. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc, pădurea devenea mai deasă și mai întunecoasă. O ceață ușoară cobora. Viețuitoarele se retrăgeau pe la culcușurile lor, chiar și peștii colorați locuitori ai râului se ascunseseră, nici licuricii ce luminau râul pe timp de zi nu mai păreau dornici să stea pe-acolo. Vântul nu mai bătea, iar pomii tăceau, ca adormiți.

Ken simțea aerul rece ce cuprindea întreaga pădure, ceața devenea mai deasă și mai deasă, întunericul tot mai dens. De acum avea impresia că pădurea întreagă murise: nu persista în aer nici un zvon, el putea să-și audă inima cum bate. Din când în când câte un vreasc trosnind sub picioarele lor tulbura nemișcarea. Era cu totul altă lume, odată cu venirea nopții. Un univers total diferit de primul, mai rece și mai dur. La un moment dat, tigrul se opri și se întoarse spre tovarășul de drum:

— Am avut noroc profesore, aproape am ajuns. Acum o să ieșim din pădure, vom ajunge într-un luminiș. Acolo locuiește Altheia. Să faci liniște, nici acolo nu suntem în siguranță!

Ken nu scoase un cuvânt, frica și neliniștea puseseră din nou stăpânire pe el. Oricât încerca să se stăpânească, agitația nu-i dădea pace.

După încă câțiva pași, au ieșit din pădure și au ajuns într-o poiană pe care pădurea o înconjura în formă de cerc. În mijlocul ei se afla o căsuță din lemn, nu prea măreață, dar evident era îngrijită. Tigrul privi cu atenție în jur, după care bătu la ușă. Se deschise, dar nu apărui nimeni în prag. Profesorul rămăsese mut, ca mai deunăzi, dar însoțitorul său îl luă de mână și, mai mult bruscat, îl împinse în casă.

— Nu ne permitem să amortim, trebuie să ne mișcăm, pericolul ne pândește! îi spuse grav.

În fața lor apără o femeie tare frumoasă, înaltă și zveltă, cu părul negru ca noaptea, ochii mari, verzi de culoarea smaraldului, cu buzele roșii și suave. Era acoperită doar de o blană de urs. Lui Ken i se păru cea mai minunată ființă pe care o văzuse în viața lui, trăia cu impresia că e ceva incredibil, ca un vis. Tigrul se aplecă pe labelle din față înaintea nimfei, în semn de respect. La rândul său, profesorul făcu o plecăciune. Apoi tigrul se învâluie în ceață și, când aceasta dispăru, în locul animalului feroce apără un tânăr dârz, brunet și el, cu niște ochi ca de foc, înalt cât un brad, mândru.

Profesorul scoase un sunet de uimire. Cei doi se uitară unul la celălalt și își zâmbiră. Ken se simțea păcălit, Tlaloc îl prostise.

— Iartă-mă, profesore, nu puteam să-ți spun mai înainte!

— Și de ce anume? Ce, îți era frică?

— Nu trebuie să te superi...

— Sigur că nu trebuie să mă supăr, de ce să mă supăr, chiar am început să mă distrez, răbufni pe un ton ironic. Ce s-a întâmplat până la urmă? Doar te preschimbi în ce vrei tu, mi se pare ceva normal, mai ales că eu nu știam nimic... Mai ai să-mi spui că Tenayuca este, de fapt, un pisoai simpatic, sau că femeia de lângă tine este cine știe ce!

— Stai calm, profesore! Lasă-mă să ți-o prezint pe sora mea, Altheia. Ea este o nimfă și nu are puterea de a-și schimba înfățișarea. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, dar eu sunt un zeu multimalus. Ceea ce înseamnă că mă pot preschimba în orice animal doresc. Sunt doar trei zei care mai dețin această putere. Ceilalți doi sunt Ares, bunicul tău, și Șu. Acesta din urmă a dispărut cu vreo sută de ani în urmă și de atunci nu se mai știe nimic de el.

— Puțin îmi pasă, zise profesorul mohorât.

— Cred că sunteți obosiți, interveni nimfa. Probabil că vă e foame, lăsa-ți-mă să vă pun ceva de mâncare și, după aceea, poate amândoi veți vedea viața cu alți ochi.

„*Andora, ce vrei să faci?*”, țipă profesorul înspăimântat.

„*Să o omor, iubitele*”, și umbra femeii pe care o iubise ridică mâna spre o copilă cu părul bălai.

„*Nu, Andora! De ce faci asta?*”

„*Pentru că m-am săturat, am crescut-o singură de când m-ai părăsit.*”

„*Nu eu te-am părăsit pe tine, Andora! Ce, ai înnebunit?*”

Profesorul încercă s-o prindă de mână pe Andora, dar prea târziu: crima fusese săvârșită. Acum vedea doar sângele ce curgea de-a lungul râului din pădurea fermecată. Multe femei îndoliate îngenuncheaseră și se rugau. Andora era într-un colț, nu-i putea vedea chipul, dar știa că ea este. Femeia se ridică și se îndreptă spre el.

„*De ce-ai făcut-o, Ken, de ce?*”

„*Ce am făcut, Andora?*”

„*Ai ucis-o, doar pentru că nu ai putut s-o oprești!*”

„*Dar nu eu am ucis-o, ci tu.*”

„*Era o parte din tine. De ce Ken, de ce?*”

Ken deschise ochii brusc. Spre uimirea lui, se trezi în casa nimfei. Alt coșmar... Oare ce o mai însemna și asta? Posibil ca Andora să încerce să-i spună ceva, dar ce? Nu putea fi faptul că avea un copil cu ea, ar fi fost imposibil, pentru că ei nu se iubiseră niciodată. De ce avea acest vis așa de violent? Ce se întâmpla?

Privind pe fereastră, observă că încă nu se luminase. În încăperea mare ardea o făclie. Casa nu avea decât o încăpere, dormitorul fiind delimitat de cealaltă parte a camerei de niște trepte. Jos era camera de zi și undeva, într-un colț, se afla o plită ce ținea loc de bucătărie.

Ken se dădu jos din pat; se simțea rău după coșmar. Se uită atent în jur. Tlaloc dormea în camera de zi, pe un divan, și sforăia ca un urs. Altheia nu era niciunde, probabil că se culcase în altă parte. Dar, deodată, auzi un zgomot ușor venind de afară. Știa că întunericul putea aduce mult rău în acea pădure, dar curiozitatea nu și-o putea stăpâni în nici un fel. Își făcu mult curaj și ieși afară.

O zări pe Altheia ce căra două găleți cu lapte, îi sări în ajutor, luând-i povara. Ea îi indică unde să le pună, apoi se trânti în iarba multicoloră. Profesorul se așeză lângă ea:

— Știam că noaptea trezește monștri, spuse.

— Așa și este, răspunse simplu frumoasa nimfă. Dar tu de ce ai ieșit din casă?

— Pentru că am auzit un zgomot. Tu cum de ai ieșit? Nu îți e teamă?

— Ba da, îmi e, dar, dacă vreau să am ce mânca, trebuie să plec noaptea.

— De ce?, se interesă plin de ironie. Ziua nu mai e mâncare?

— Știu că te distrează, dar este chiar așa cum ai spus. De fapt, ziua nu pot prinde mâncarea.

— Cum s-o prinzi?!, lăsa să-i scape uimirea.

— Vezi tu, de frică, toate animale noaptea dorm într-un somn adânc. Atunci mă duc și iau lapte de la capra milenară, mai tai câte un iepuraș sau o căprioară. Ziua nu le pot prinde, sunt foarte iuți.

— Dar ce anume vă sperie atât de tare?

Altheia îl privi într-un fel anume. „Probabil că mă crede cam prost”, gândi Ken.

— Noaptea ies din cuibul lor cele mai ciudate creaturi întâlnite de cineva, dar cele mai rele dintre toate sunt monstrul Eneu și supușii săi, monștrii galla.

Eneu e un uriaș cu trei capete de șarpe, iar galla arată ca niște bărbați solizi cu cap de bivol și sunt foarte puternici. Aceștia sunt adepții lui Skelettro, cel mai rău vrăjitor din câți au existat. Ei sunt dușmani de moarte ai tuturor, nimeni nu se poate lupta cu ei. Mai ales cu Eneu, el este cu adevărat puternic; este fiul lui Skelettro și al unei calfe, cele care au puteri extraordinare. El a moștenit-o pe mama sa, dar și Skelettro l-a învățat câte ceva.

— Ce sunt calfele?

— Calfele sunt niște vipere cu chip de om. Nu sunt prea prietenoase. Simți asta?

— Ce anume? Mm..., mai bine m-aș duce să vă pregătesc ceva de mâncare. După masă trebuie să plecați, aveți multe de înfruntat.

Altheia îl părăsi, lăsându-l singur. Acesta se întinse în locul ei, pe iarba multicoloră. Într-adevăr, se simțea adierea caldă a vântului, ceața se ridica ușor, iar natura cu totul se trezea la viață după o noapte în care parcă murise. Învia și asta îl mulțumea. Deja se luminase și cerul se limpezise, copacii își întindeau crengile amorțite, iar pe râu se puteau observa, din nou, licuricii roșii.

Bucuria profesorului nu dură mult, căci vocea lui Tlaloc se auzi chemându-l la masă. Se despărți cu greu de miraculoasa înviere a naturii și se îndreptă spre casă, pentru a servi din hrana nimfei.

Cei doi bărbați se așezară la masa rotundă, fără să se privească unul pe celălalt. Profesorul era încă supărat pe Tlaloc, fiindcă nu-i spusese de puterile miraculoase pe care le deținea. Aceasta însă nu era afectat, îl amuza situația, dar nici el nu încerca să converseze cu Ken.

După un timp apărură Altheia, cu o groază de bunătăți. Fata începu să înșire pe masa mică lapte, brânză și friptură de iepure și, ca și cum nu ar fi fost suficient, aduse o ulcică mare, plină cu cafea. Musafirlor era de-a dreptul încântat: acea făptură mirifică îi făcuse până și cafeaua, pe care el o bea cu atâta plăcere. Acum Altheia i se părea perfecțiunea întruchipată. După ce că era atât de frumoasă, știa să gătească ca o adevărată bucătăreasă. Profesorului îi trecu prin cap că nu ar mai vrea să plece de acolo, deoarece i-ar fi plăcut să rămână alături de Altheia toată viața. Cu o asemenea ființă lângă el, ce și-ar mai fi putut dori? Dar chiar când visa la viața sa perfectă cu ochii deschiși, Tlaloc îl trezi, punându-i ușor mâna pe umăr:

— Hai, profesore, trebuie să mergem, trebuie să ajungem la Lacul Morții înainte de apus!

— Da, știu, mormăi Ken.

Inima i se făcu cât un purice la gândul că va trebui să plece de lângă frumoasa nimfă. Măcar de ar fi sărutat-o sau ar fi îmbrățișat-o... Ar fi vrut să-i spună atâtea, dar îi lipsea curajul. Se simțea cu adevărat descumpănit: i-ar fi plăcut atât de mult ca nimfa să meargă cu ei, dar nu-i putea cere să se azvârle într-un asemenea pericol. Nu era corect față de ea să-i pretindă asta. Timpul despărțirii se apropia nemilos. Tlaloc se transformase la loc în tigrul și era gata de drum. Chiar în momentul în care ieșeau pe ușă, se auzi vocea suavă a Altheei:

— Merg cu voi un timp!

Ken făcu niște ochi cât cepele. Parcă visele sale se transformau în realitate.

— Unde mergi, surioară?, se interesă uimit tigrul.

— Mă întorc la preotesele lui Apollo.

— Ești o preoteasă a lui Apollo?, întreabă profesorul mirat.

— Nu, nu sunt!

— A foarte bine, mă cam speriasem.

— De ce, profesore?

Bărbatul roși și se fâstâci tot, dar cu ultimul gram de curaj pe care-l mai avea încercă să îndrepte situația:

— Ar fi fost păcat ca o fată atât de frumoasă să rămână nemăritată, acesta era motivul.

— Dar sunt deja măritată, profesore, și-i zâmbi ca și cum i-ar fi înțeles intențiile.

— O!!!, exclamă dezamăgit.

— Da, profesore, draga mea surioară s-a gândit să-i trădeze pe azteci și s-a măritat cu un zeu grec. Dar asta este dragostea, ce să-i faci!... Altheia este soția secretă a lui Apollo. El o ține aici în pădure și o mai pune din când în când să aibă grijă de protestele lui, iar ea acceptă toate astea ca un cățeluș.

— Nu este adevărat!, strigă nimfa cât o ținu gura. Habar nu ai ce spui! Apollo mă iubește și mă respectă!

— Da, la fel cum te iubește un câine turbat. Vezi tu, profesore, nu e în stare să accepte că soțul ei doar o folosește.

— Nu e adevărat!, țipă mai disperată.

— Ba este, și o știi și tu. Apollo e un ticălos căruia nu-i pasă decât de el, niciodată nu i-a pasat de altcineva în afară de propria persoană. Nu plânge, Altheia, nu ai nici un motiv, tu ai acceptat asta!... Nu înțeleg de ce nu-l părăsești... Din câte știu eu, s-ar putea să fie deja mort.

— Taci! Taci!, strigă fata printre lacrimi. Taci, Tlaloc, dacă nu, îți jur că am să plec singură!

— Am să tac... Am uitat ce greu le e unora să suporte adevărul.

Liniștea se lăsă apăsătoare între cei trei. Altheia încă mai plângea, iar tigrul pășea înainte, fără ca măcar să-i arunce vreo privire. Profesorului îi era milă de fată, dar nu putea face nimic ca s-o împace după ce-i spusese Tlaloc. Mergeau înainte de-a lungul râului, fără să se privească sau să-și vorbească, doar animalele din jurul lor mai scoteau, din când în când, câte un zgomot.

Călătoriră prin pădure aproape o jumătate de zi. La un moment dat, cei trei au ajuns la o răscruce cu trei drumuri:

— Eu va trebui să mă duc la dreapta, spuse Altheia.

Aici urmau să se despartă. Altheia va urma drumul ei spre templu, iar cei doi calea spre Lacul Morții. Bărbații își luară la revedere de la nimfă. Înainte de

despărțire, Tlaloc i-a dăruit surorii sale o piatră de culoare galbenă de mărimea unui ou. A înțeles, fără ca tigrul să-i spună, ce trebuia făcut cu ea. Își sărută fratele și o luă spre templu.

— Aș vrea să te întreb ceva, întrerupse liniștea profesorul după o bucată de drum.

— Nu mai avem mult de mers, doar doi kilometri.

— Nu asta vroiam să te întreb.

— Atunci ce?

— De ce te-ai purtat așa cu ea?

— Cu cine?, făcu pe neștiutorul tigru arogant.

— Cu sora ta, desigur!

— Pentru că e o proastă.

— Poate nu e chiar așa cum spui tu.

— Dar cum e?, răcni furios. Spune, profesore, crezi că-i e bine așa? El nu vine niciodată la ea, nici nu cred că știe că există, nici măcar nu i-a făcut un copil. Știi câte neveste așa ca ea are? Crezi că-i pasă de ele? Nu! Ascultă-mă pe mine! Cel mai mult mă enervează că Altheia putea lua orice bărbat din lumea asta și, totuși, l-a ales pe el. Și pentru ce? Pentru că s-a îndrăgostit ca proasta.

— Preferam să nu întreb, declară într-o doară profesorul.

— Și eu preferam să nu îți răspund. Dar hai să lăsăm asta! Privește! Râul Morții!

În fața lor se întindea un râu imens de culoare roșie. Din străfundul lui ieșeau, în răstimpuri, flăcări. Copacii din jur erau fără viață, florile ofilite și iarba arsă, iar în aer plutea mirosul morții. Totul era învăluit într-o ceață cenușie, până și cerul.

— Nu-ți fie teamă, profesore, ai să vezi că e un loc tare prietenos!, se amuză tigrul, râzând pe înfundate.

— Da, sunt convins.

Ken trase aer în piept. Se putea observa frica pe chipul lui. Însoțitorul său realizează ce se întâmplă în sufletul lui și încercă să-l liniștească:

— Stai liniștit, totul va fi bine! Dar trebuie să ne grăbim, se lasă întunericul și monștrii galla își cam fac veacul pe aici.

— Cum ajungem la zeul șarpe?

— Ia!, și tigrul îi întinse un fir de iarbă.

— Ce e asta?

— E nublis, mănâncă!

— Nu mănânc așa ceva!

— Atunci nu vei putea intra în râu. Mănâncă, să poți respira sub apă! Nu te otrăvesc, profesore. Poate la întoarcere, acum nu am voie...

— Ești foarte spiritual, ripostă profesorul, înghițind nublisul.

— Dar cine spune că glumesc? Chiar mă scoți din minți și, sincer să fiu, dacă prietenul meu nu ar fi vrut să te vadă, te-aș fi otrăvit de mult.

— Atunci fă-o, ce mai aștepti!, strigă Ken enervat.

— Mai târziu. Și nu mai țipa, dacă nu vrei să mi-o ia galla înainte! Mă voi schimba într-un șarpe. Ține-te bine de coada mea! Hai, la drum!

Tigrul deveni un șarpe mare și galben. Ken i se prinse bine de coadă, iar Tlaloc se afundă în adâncul apei. De aici urmează un alt ținut, mai puțin plăcut decât cel pe care l-am vizitat mai devreme. Profesorul va intra pe tărâmul șerpilor, un loc blestemat, unde nici un om nu mai pusese vreodată piciorul.

Capitolul VI

PRINȚESA

Soarele, de un galben roșiatic, tocmai răsărea peste regatul poveștilor. Păsărele pictate răsăreau de prin cuiburile lor. Copacii, ca în fiecare dimineață, înfloreau fiecare în culoarea lui, florile își ridicau capetele somnoroase, iarba, și ea somnoroasă, își întindea firele verzi. Dimineața apărea ca o regină cu culorile ei vii, cu cântecele păsărilor, aducând viața în regat. Pe rochia ei pură și albă purta aerul ușor rece și roua florilor. Era o dimineață ca toate celelalte în regatul poveștilor.

Regatul poveștilor este format din mai multe orașele multicolore. Văzut de sus, părea un labirint al culorilor. Fiecare oraș era reprezentat de o culoare, deoarece fiecare primar avea o culoare. Undeva, la apus, se putea observa palatul regelui poveștilor. Acesta era de culoarea cristalului, iar în jurul său totul era de un alb transparent. La apus, unde se afla palatul, de o parte și de cealaltă se puteau observa orașele înșiruindu-se nesfârșit. În mijlocul regatului se observa o clădire înaltă, de culoarea cerului. Când se înnoara, și clădirea își schimba culoarea. Era Institutul Internațional Al Poveștilor, sau, mai scurt, școala Story. Aici învățau cei mai buni elevi din cele patru ținuturi.

La această școală de prestigiu învăța și o pământeană, pe numele ei Clementina. Ea trecuse prin toate celelalte școli, absolvind prima de fiecare dată. Aici era ultima ei oprire și, cu asta, studiile ei pe aceste tărâmurii vor lua sfârșit. Clementina era un om obișnuit, născută din pământeni, nu avusese nici o putere specială. Trecând însă prin aceste școli, învățase despre propriile puteri mai mult ca oricine și, mai mult, își dezvoltase și alte puteri, ce nu existau în ea.

Clementina avea în jur de 20 de ani, era înaltă, brunetă și ochii îi erau negri ca moartea. Era mai frumoasă ca însăși Afrodita și mai înțeleaptă ca Atena. Nu era prea iubită de zeițe, dar era destul de curtată de zei.

Locuia la școala Story, căci fiecare instituție de învățământ în parte avea propriile-i camere pentru elevi.

De fapt, toți învățăceii acestor școli locuiau acolo pe durata studiilor. Story era singura școală din cele patru non-mixtă. Aici fetele învățau și locuiau separat de băieți. Fiind o școală cu reguli mai stricte, Story era împărțită în două categorii: zânele și prinții. Din fiecare categorie, la fiecare început al anului trei, se promovau patru elevi. Dintre zâne, cele mai deștepte fete erau promovate la gradul de prințese, iar dintre prinți, patru erau promovați la gradul de regi. Cei patru elevi din ambele categorii aveau rolul de a-și reprezenta colegii în consiliul zânelor, respectiv al prinților. Acest consiliu era format din cei mai buni zece elevi și din patru profesori. Ca orice consiliu, avea și un președinte, ales din cadrul celor patru elevi care-i reprezentau.

Fiecare categorie era reprezentată de câte un profesor, ce îi îndruma pe elevi. Bineînțeles că între aceste două categorii exista competiție, fiecare elev, prin nota pe care o lua, câștiga un anumit număr de smaralde pentru echipa sa. Dar smaraldele nu erau dobândite doar pentru rezultatele bune la învățătură, ci și la competiția anuală de criket ce avea loc în țara minunilor.

Fiecare echipă de criket era formată din cinci jucători și un singur înlocuitor, dar despre toate astea vom vorbi mai târziu. Să ne întoarcem acum la școala Story!

Cum am mai spus, aceasta era împărțită în două categorii, fiecare reprezentată de un profesor. Clasa zânelor era condusă de profesoara Maitrey, care nu avea nici o legătură cu lumea poveștilor, fiind o prințesă indiană ajunsă aici la fel ca și Clementina. Maitrey era și ea o femeie obișnuită, care reușise să se impună în această lume, foarte iubită de elevele ei, dar și de locuitorii lumii poveștilor.

Maitrey avea în jur de 40 ani, dar arăta mult mai tânără, se vedea că era încă o femeie frumoasă. De înălțime medie, pe umeri îi cădeau niște șuvițe lungi, roșcate, ochii mari și căprui inspirau bunătatea și armonia, pielea îi era la fel de albă ca și laptele și mai fină decât catifeaua. Maitrey era însăși definiția profesoarei perfecte: nu neapărat foarte frumoasă, dar plăcută și sufletistă, ținea la elevele sale mai mult ca la orice pe lume și întotdeauna era alături de ele.

De cealaltă parte, adică în tabăra băieților, era însuși Împăratul Poveștilor, Împăratul Roșu. Numele i se trăgea de la barba stufoasă de culoare roșie. Era un bărbat înalt,

de vreo 50 de ani, bine făcut. Avea ochii de un albastru imaculat, iar sprâncenele-i groase și mari inspirau totdeauna teamă. Împăratul Roșu era un simpatic și glumeț; unii spuneau că e mult prea șugubăț pentru un profesor. Îi plăcea să le facă farse atât elevilor, cât și profesorilor, era tot timpul pus pe șotii.

Ca orice școală care se respectă, școala noastră are și un director, de fapt, o directoare. Aceasta era o vrăjitoare, ceea ce e puțin obișnuit pentru țara poveștilor, dar trebuia să vă spun că vrăjitorii reprezentau una din puterile importante a lumii de dincolo, cealaltă putere fiind reprezentată de zei. Pentru a conviețui în pace, cele două puteri își împărțiseră lumea în două, așa că în nici o altă instituție din acea lume nu mai putea fi la putere una din celelalte ființe, peste tot domneau zeii și vrăjitorii. Nu chiar peste tot se impuseseră aceste două mari puteri. În Ministerele celorlalte lumi încă nu intraseră în totalitate, dar le controlau din umbră. Aici legea o făceau vrăjitorii, de aceea la conducerea acestei școli era o vrăjitoare.

Directoarea era o inițiată, căci și vrăjitorii ei erau împărțiți în categorii, în funcție de puterile deținute. Directoarea se numea Mira Devilo, era destul de tânără. De înălțime medie, puțin grasuță, avea părul de culoare verde, ușor ciufulit, ochii verzi, iar buzele își schimbau tot timpul culoarea, în funcție de starea de spirit în care se afla. Nu era o persoană rea, așa cum ne-am putea închipui. Din contră, era o persoană normală, cu zile bune și uneori cu toane rele. Iubea nespus lumea poveștilor și, într-un fel, era protectoare a acestui teritoriu.

Școala era situată chiar la mijlocul acestui teritoriu, pe o insulă, unica existentă în tărâmul poveștilor. Insula era unită de teritoriul poveștilor printr-un pod foarte lung, singura cale de acces spre școală. Podul era bine păzit de mai mulți gardieni, care aveau forma unor cărți de joc. Ei făceau parte din gărzile reginei din țara minunilor. La poarta școlii existau alte gardii, de data aceasta din lumea fanteziei: niște tramali, spirite ale celor nenăscuți încă, dar cu puteri neimaginabile. Aveau puterea de-a intra în mintea oricui și de a-i impune orice doreau ei. De asemenea, puteau citi gândurile și puteau schimba amintirile.

Insula era înconjurată de copaci și flori, cei mai întâlniți fiind castanii, din ale căror fructe bucătarii școlii

făceau tot felul de compoturi și dulceturi. Florile erau toate albe ca varul, nici una mai răsărită printre ele.

După zona cu flori și arbori se îțeau două coline destul de înalte și abrupte. Insula era încercuită, în mijlocul colinelor ridicându-se școala, care semăna foarte mult cu o fortăreață.

Construită din pietre mari, avea o înălțime de șase kilometri, poseda două turnuri, unul de est și unul de vest, ambele ajungând la doi kilometri deasupra clădirii. Școala fusese construită pe insulă pentru siguranța elevilor și a profesorilor. Ceea ce nu v-am spus este că locuințele învățăcelilor se aflau în cele două turnuri, iar ale profesorilor la primul etaj al clădirii; la etajul al doilea se găseau sălile de mese ale celor două clase și o mare sală de reuniune, folosită la sărbători sau la ocazii speciale, pentru petreceri și festivități. Atunci era singura ocazie în care fetele și băieții se întâlneau.

La al treilea etaj erau plasate sălile de clasă ale fetelor, iar la cel de-al patrulea clasele băieților. La al cincilea etaj funcționa catedra de vrăji și de probleme magice, la al șaselea catedra de mitologie și cea de fantezie. La etajul șapte erau birourile profesorilor și ale profesoarelor, iar la ultimul etaj se țineau orele de astronomie și de previziuni. După aceea urmau turnurile, iar în podurile lor nu intrase nimeni, niciodată. Probabil că nu exista nimic.

Am omis intenționat să vă spun despre beciul și parterul clădirii, dar cred că bănuți deja. La parter erau bucătăria și camerele celor ce aveau grijă de școală și ale bucătarilor, la subsolul clădirii se afla infirmeria și camerele gnomilor, niște ființe independente, plătite pentru diverse munci, căci ei lucrau acolo unde apucau și făceau orice prin școală și nu numai.

Cum am mai spus, această școală era una superioară, destinată acelor elevi care absolviseră deja alte instituții, unde învățaseră noțiunile elementare. Cei ce vroiau să studieze aici trebuiau să treacă niște teste importante. Aici se aflau și copii deosebiți, trimiși aici cu burse de școlile în care învățaseră înainte.

În acea zi minunată, școala Story își deschidea larg porțile pentru începerea unui nou an școlar. Profesorii și elevii intrau pe marile porți, deasupra cărora scria, cu litere slave „АДΣΒΛРЦΛ ЄСТЄ МАИ δРЕСЦС ДЄ

БИАГЛ” – „Adevărul este mai presus de viață”. Acesta era motoul după care se ghida școala Story.

Sala cea mare era minunat decorată, mii de hârtiuțe colorate zburau prin aer, baloane de diverse forme, încărcate cu heliu, erau frumos așezate în spatele fiecărui scaun. Pereții erau proaspăt vopșiți în mai multe culori, cu desenate și personaje din acea lume. Mesele elevilor fuseseră așezate în formă de cerc, în mijloc rămânând spațiu pentru dans. Undeva, într-un colț, acoperită cu o perdea de un albastru transparent, era plasată masa profesorilor. Din tavan atârnavă candelabre mari de argint.

Mesele erau deja pline cu mâncare de toate felurile, tot ce-ți pofta inima. Sala cea mare era gata pentru petrecerea de început de an, nu mai trebuia decât ca invitații să sosească.

Elevii din primul an erau îndrumați spre sala cea mare de chiar Albă-ca-Zăpada, care era chiar așa de frumoasă cum fusese descrisă de frații Grimm. Bobocii descopereau acum holurile mari și încăperile foarte înalte.

Școala deținea trei rânduri de trepte: cele din dreapta erau pentru fete, cele din stânga pentru băieți, iar cele din mijloc ale profesorilor. În acea seară însă, cu toții aveau să urce pe scările profesorilor.

Majoritatea invitaților sosiseră deja în sala cea mare, doar câte un profesor rătăcit mai întârzia începerea festivității.

Într-un final, profesorii se așezară în colț, directoarea stătea în capul mesei, iar cei doi reprezentanți ai claselor stăteau lângă ea, unul în dreapta, iar celălalt în stânga. La masă se găseau vreo patruzeci de profesori, unii destul de normali, iar alții cam ciudați.

Perdeaua cea albastră dispăru ca prin minune, profesorii rămânând descoperiți în fața elevilor. Directoarea Mira bătut tare într-un pahar pentru a se face liniște în sală, apoi se ridică, ca în fiecare an, să ia cuvântul.

— Bună seara, și bine ați venit sau revenit la Institutul Internațional Al Poveștilor! Celor din primul an le doresc un bun venit, și am să le spun că ne vom petrece cinci ani împreună. Eu sunt directoarea voastră, mă numesc Mira Devilo. Vă voi fi, de asemenea, și profesoară.

Își dresă vocea și continuă:

— Cei mari știu cum trebuie să procedeze de acum încolo, dar eu am să repet, pentru cei mici. După cum bine știți, școala noastră este non-mixtă, așa că fiecare dintre voi, fete sau băieți bineînțeleș, au câte un profesor îndrumător. Pentru zâne v-o prezint pe profesoara Maitrey (aceasta se ridică în picioare și făcu o plecăciune în fața elevilor). Pentru prinți, am plăcerea să vi-l prezint pe Împăratul Roșu (el procedă la fel ca Maitrey). Pe ceilalți profesori o să-i cunoașteți la cursuri. Orarele vi le puteți lua fiecare de la îndrumătorul vostru, și, bineînțeleș, aveți câteva materii la alegere. După petrecerea din seara asta, îndrumătorii voștri vă vor arăta unde vă sunt camerele. Veți afla de la ei mai multe. Acum să dăm drumul petrecerii!

Profesoara Maitrey se ridică și îi spuse ceva la ureche directoarei, care se întoarse brusc către școlari.

— Am uitat să vă spun un lucru important! După cum bine știți, în anul trei, patru dintre voi sunt răsplătiți pentru rezultatele deosebite. Ei bine, anul acesta vom avea o excepție. Vom avansa la funcția de prințesă o elevă din primul an, care s-a evidențiat mai mult decât oricare dintre elevii pe care i-a avut școala noastră. Vreau s-o felicit din tot sufletul pe Clementina Ruge!

Fata cu ochii negri era de-a dreptul surprinsă. Nu-i venea să creadă că își auzise numele și mai ales că era promovată chiar după primul an școlar. Se ridică în picioare în aplauzele elevilor și ale profesorilor. O văzu pe directoare spunând ceva, dar nu auzi cuvintele sale. Era atât de fericită, că nu mai putea gândi, totul se învârtea în jurul ei – trăia cea mai minunată zi din viață.

Dacă ar fi fost și mama ei acolo, s-o vadă, ar fi fost tare mândră de ea!... Amintirea mamei îi smulse fetei câteva lacrimi, dar își șterse repede acest gând. Totul era mult prea incredibil, ca să se mai gândească la lucruri triste.

Acum era prințesă și asta era tot ce conta! Eforturile ei fuseseră recompensate încă din primul an, iar acest lucru nu putea să fie decât minunat.

Capitolul VII

ZEUL-ŞARPE

Profesorul se trezi. Totul părea altfel. Îşi aducea aminte doar că el şi Tlaloc trebuiau să treacă prin Râul Morţii pentru a ajunge la Tenayuca. Dar acum îşi simţea capul greu, nu putea încă deschide ochii. Percepea nişte voci pe care nu le putea distinge. După un timp, se auzit o uşă trântindu-se, apoi linişte. Încet, încet, profesorul începu să se dezmeticească. La început văzu totul în ceaţă, nişte lumini orbitoare pluteau în pâclă. Când reuşi să deschidă ochii, constată că se află într-o cameră de cristal. Până şi patul îi era din cristal.

În mijlocul încăperii se afla o orgă de lumini, care, reflectându-se în cristal, transforma acea cameră într-o sferă colorată. Dincolo de pereţii camerei se puteau observa o mulţime de peşti, ceea ce îi dădea lui Ken impresia că se găsea în apă.

Se auzi o bubuitură puternică, apoi fu linişte. Peste câteva clipe uşa mare de cristal se deschise. Profesorul îşi ridică privirea spre intrare şi simţi un val de căldură şi de fericire. Tocmai intrase Tlaloc.

— Unde naiba sunt şi cum am ajuns aici?, întreabă profesorul nedumerit.

Tlaloc nu se grăbea să-i răspundă, părea vesel, chiar mult prea vesel.

— Ce e, profesore, nu-ţi place cazarea?, ripostă zeul sarcastic.

— Trăieşti de câteva mii de ani şi tu încă nu ai reuşit să te maturizezi! Nu mă miră, să ştii!

— Serios? De ce nu te miră?

— Pentru că eşti un copil, Tlaloc. Dacă toţi zeii sunt ca tine, mă lipsesc, să ştii.

— O! Nu, profesore, unii sunt chiar mai drăguţi decât mine, preciză printre surâsuri.

— La dracu', Tlaloc! Unde sunt?

— Nu te enerva, prietene! Eşti în casa lui Tenayuca. Vine şi el imediat! S-a dus să mănânce, dacă înţelegi ce spun!

Şi zeul zâmbi mulţumit.

— Sper ca măcar el să aibă un gram de maturitate!... Dar cum am ajuns aici? Nu-mi amintesc nimic...

— Îți amintești de nublis?

— Sigur!

— După ce mănânci nublisul, cazii într-un fel de somn. Tu ai adormit, iar eu te-am cărat până aici. Astea sunt regulile lui Tenayuca. Dacă ți-aș fi arătat drumul, ar fi trebuit să te ucid, sau chiar Tenayuca ar fi făcut-o. Foarte puțini știu calea, iar eu sunt unul dintre ei. Dacă îi vei câștiga încrederea lui Tenayuca, poate vei cunoaște și tu drumul. Acum odihnește-te, mă voi întoarce cu șarpele!

La rostirea acestui cuvânt, profesorul tresări, iar Tlaloc își arcui buzele a plăcere.

Zeul se strecură pe ușa mare de cristal, lăsându-l singur. Ken se gândea acum la zeul-șarpe, încerca să se pregătească pentru întâlnire. Nu ar fi vrut să tresară atunci când îl va vedea, în ciuda convingerii sale intime că nu se va putea stăpâni. Nu ar fi vrut să-l jignească pe Tenayuca, mai cu seamă pentru că auzise despre el că ar fi un zeu rău și urâcios.

Acum rememora modul cum se băgase în povestea asta. Oare de ce nu stătuse el liniștit acasă, sub protecția Alicei?

Dacă va scăpa de aici, își promise, nu-i va mai ieși din cuvânt acesteia. Oricum, dacă va scăpa, Alice îl va omorî chiar ea, fiindcă nu o ascultase. Nici nu știa cine ar fi mai bine să-l ucidă: Tenayuca sau Alice? Trăia cu adevărat o dilemă.

Ușa se deschise iar. Intră Tlaloc, îmbrăcat protocolar. Ținea în mână niște haine aurii, pe care i le înmână profesorului. Ken nu întreabă nimic, înțelese imediat că era nevoit să le îmbrace și constată că îi veneau ca turnate. Se privi într-unul din pereții de cristal: arăta ca un prinț de poveste, acele haine îl schimbau cu totul, părea mult mai înalt și cu mult mai chipeș.

Zeul îl privi pe furiș. I se citea în privire mândria sinceră că profesorul îi este prieten. Îi indică ușa, precizând că nu-l poate însoți. Șarpele prefera să se ducă Ken la el, căci vrea să-i vorbească între patru ochi. După

aceea Tlaloc îi indică lui Ken să meargă drept înainte, până va da de o uşă imensă de sticlă, să intre acolo şi să aştepte.

Îl mai sfătui să nu aibă teamă, căci şarpele e un zeu înţelept, nicidecum unul fără cumpăt, şi nu avea să-i facă nici un rău.

Profesorul se îndreptă spre uşa de sticlă, aşa cum îi spusese Tlaloc. După ce ieşi din cameră, văzu un hol îngust şi foarte lung, de-a lungul căruia se aflau mai multe uşi, unele din lemn, altele din pânze, din ape curgătoare şi din te mai miri ce. Holul era de culoarea apei limpezi, iar pereţii îi erau aşa de transparenţi, încât puteai vedea apa şi peştii ce se holbau înăuntru curioşi. La capătul holului se găsea cea mai mare uşă din toate, uşa de sticlă. Înăuntru se zăreau mii de perne colorate, aşezate pe jos în loc de scaune. Dincolo de uşă se observau doi paznici, de o parte şi de cealaltă, doi şerpi negri ca noaptea. Profesorul se cutremură puţin şi, înainte să intre, îşi făcu semnul crucii de trei ori.

Fără să facă măcar un pas, cei doi şerpi deschiseră larg uşa şi se aplecară în faţa lui. El salută la fel şi, cu inima aproape sărindu-i din piept, intră într-o încăpere imensă. Camera era înconjurată de pânze şi de perne frumos amenajate, fiind despărţită în mai multe compartimente de diferite perdele transparente. Sala se armoniza perfect cu imaginea de afară, cu peştii, apa şi frumuseţile adâncurilor. Într-un cuvânt, aceea încăpere amintea de cea a unui sultan turc, numai că era înconjurată de ape.

De după perdeaua roşie din dreapta camerei, uşor opacizată, se auzi o voce:

— Ia loc!

Ken privi uimit spre perdea: în spate întrezărea o siluetă imensă, dar nu destul de bine definită. Se supuse şi luă loc pe una din pernele aşezate pe post de scaune.

— Mă bucur să te cunosc profesore!, îl îndemnă umbra.

Ken aruncă încă o privire furişă spre perdea, dar nu observă pe nimeni.

— Şi eu m-aş bucura dacă aş şti cu cine vorbesc, spuse profesorul, a cărui inimă o luă şi mai tare la trap.

— Eu zic să te linişteşti, nu te mănânc!

— Oricum, cred că eşti sătul, o întoarse spre glumă Ken, încercând să-şi controleze frica.

Din spatele paravanului sângeriu îl ajunse un hohot zgomotos, sugerând un om puternic. Încă încerca să deslușească silueta celui de dincolo, cu toate că știa ce urma să vadă, dar încerca să se îmbărbăteze.

— Ai dreptate, am mâncat, confirmă glasul amuzat. Văd că te-ai familiarizat repede cu Tlaloc.

— Da, Tlaloc este un izvor de bună dispoziție, se strâmbă.

— Văd că nu prea îl placi!

— Ba, cum să nu-l plac, te înșeli! Doar că uneori e cam copilăros...

— Învață să și râzi, profesore, nu mai fii așa serios! Că viața va trece pe lângă tine și te vei trezi într-o zi că tu nu ai învățat să râzi.

— Poate ai dreptate. Dar nu ai de gând să ieși de acolo? Cred că ar fi mult mai bine dacă am vorbi față în față.

— Așa e. Tlaloc m-a avertizat că urăști șerpilor, și, pe bună dreptate. Cui îi plac? Așa că, stimate domn, mai întâi voi încerca să te obișnuiesc cu imaginea ce o vei vedea.

— Bănuiesc că ești o ființă destul de bună, așa că nu cred că mai contează cum arăți. Oricum, știu că ești un șarpe mare.

— Așa este, dar sunt un unimalus, așa că pot să iau altă înfățișare, dacă ai prefera.

— Sunt sigur că mi se va opri inima, dar nu o să mor. Vreau să rămân în pielea ta. E important să te simți bine așa cum ești.

— Ești înțelept, profesore, atunci așa să fie!

Perdeaua cea roșie începu să se dea la o parte încet. Ken își simțea pulsul accelerat, cu toate că încerca să se stăpânească.

Se arătă Tenayuca. Era un șarpe de vreo zece metri și gros de vreo șase, pielea lui avea culoare aurie, ca cea a unui adevărat zeu. Chipul îi era uman. Avea capul mult mai mare decât corpul, însă nu-i era deloc acoperit cu păr, ochii lui erau mari, de culoare galbenă, iar printre buze îi sușotea o limbă despăcată în două. Profesorul se stăpâni, nu se speria foarte rău, de fapt zeul nici nu i se părea așa monstruos precum se așteptase. Avea un chip blajin, se vedea că îmbătrânise – doar trăia de opt milioane de ani, era unul dintre cei mai bătrâni zei de pe pământ. Trupul de șarpe părea mlădios și bine făcut, nu era trup de

șarpe obișnuit. Musafirul se acomodă repede cu ființa din fața lui, i se părea chiar normal ceea ce vedea.

— Constat că nu am reușit să te sperii, spuse zeul zâmbind.

— Ești chiar simpatic, dacă îmi permiți.

— Îți permit. Mă bucur că nu te-ai speriat de chipul meu.

— Și eu, răsuflă ușurat.

— Bine, acum să trecem la lucruri importante!, și zeul se târî mai aproape. Te-am chemat aici cu un scop, și am să fiu foarte direct, nu vreau să pierdem timpul. Timpul ne este dușman și nici nu prea avem la dispoziție.

— Te ascult!

— Ei bine, acum trei luni, majoritatea zeilor de pe pământ au dispărut... (Profesorul vru să spună ceva, dar i se făcu semn să tacă). Au scăpat doar cei ce nu erau în regatul zeilor. Ce e mai curios este faptul că doar zeii cu sânge pur au dispărut. Trebuie să-i găsim, profesore! Peste doar șase luni se va alege stăpânul lumii de dincolo și noi nu mai avem reprezentant.

— Dar cum puteau să dispară atâția zei?

— Crezi că eu nu m-am întrebat? Nu am nici o explicație. Tot ce pot garanta este că nu vrăjitorii au făcut grozăvia asta.

— De ce ești așa sigur? Doar ei sunt principalii voștri rivali...

— Este adevărat, dar îți spun că nu ei au făcut-o. Sau, chiar de a fost un vrăjitor la mijloc, ceilalți nu sunt implicați. Singurul care putea face așa ceva este în închisoarea din Tartar.

— Skelettro!

— Da, chiar el. Când a fost închis, i s-a luat puterea malefică și a rămas doar cu partea lui bună. Partea curată din el nu știe să-și folosească nici măcar puterile bune ce le deține.

— Nu înțeleg nimic.

— Să-ți explic! Când Skelettro a fost închis, o parte din sufletul lui s-a mutat în altcineva, în speranța că se va dezvolta în acea persoană și își va recăpăta puterile. Problema a fost că s-a transferat doar partea bună din el. Însă și aceasta poate deveni malefică.

— Și în cine este această parte?

— În tine!

Ken simți cum inima nu-i mai răspundea. Asta era chiar o nebunie! Spera că urechile lui erau înfundate din pricina presiunii din adâncuri, că nu auzise bine.

— Cum?!

— Nu avem timp de uimire! Tu ești cealaltă parte a lui Skelettro, de aceea tu ești cel care posedă puteri mai mari ca ale oricui. Dacă le folosești în bine, poți salva două lumii de teroare.

— Dar cum se poate? Nu pot să cred!

— Să crezi, prietene, să crezi! Asta este situația și nu voi încerca să te menajez. De nu vei învăța să-ți folosești aceste puteri cu înțelepciune, vei deveni una cu Skelettro, și atunci toți vom fi distruși. Deții jumătate din cea mai mare putere a lumii, de aceea toți s-au ferit să te îndrume ori să-ți ofere clarificări. În curând te vei duce dincolo, la balul sirenelor. Ele te vor învăța tot ce trebuie să știi.

— Am crezut că tu vei fi acela...

— Așa ar fi trebuit, dar, din păcate, timpul ne presează, nu mai am secunde necesare să te învăț. Și apoi, sirenele au metode mult mai rapide, îți vor preda totul într-o singură zi. Pot să te încredințez, profesore, că mi-ai câștigat încrederea și îți voi da voie să afli secretele Râului Morții.

— Tot am câștigat ceva, nu-i așa?

— Putem spune și așa, dar nu acum vei afla tainele râului.

— Dar când?

— Atunci când vei fi pregătit.

— Dar sunt pregătit. De ce toată lumea mă menajează și-mi spune asta?! Probabil că nici pentru călătoria asta nu eram pregătit, dar am făcut-o, nu?

— Da, profesore, nici pentru această călătorie nu erai pregătit și, într-adevăr, ai dus-o la capăt cu succes. Dar, pentru Râul Morții, chiar se impune să-ți stăpânești fără ezitare puterile. Așa că nu ești pregătit pentru asta încă...

— Bine, bine. Tot e bine că am câștigat dreptul de a-l vedea și de a-i cunoaște secretele într-o zi.

— Mă bucur că ai început să gândești. Ascultă-mă bine: în scurt timp vei pleca și trebuie să te previn să fii extrem de atent. Vei porni în aventură. Trebuie să găsești zeii, ești singura noastră speranță!

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, o să încerc să nu vă dezamănesc!

Capitolul VIII

PORTALUL ȘI TABLOUL SIRENEI

Profesorul se trezi în biroul Alicei, nu știa cum ajunsese acolo, dar nici nu încerca să găsească vreo explicație. Oricum, i se întâmplaseră doar lucruri ciudate. În biroul ei totul era neschimbat: pisoii aranja acte, papagalul citea, harpa încerca să cânte, dar nu putea de strigătele motanului, iar cei trei copaci erau prinși în conversație. Chiar și astrele se plimbau pe traiectoria de data trecută. Singura care lipsea din tablou era chiar Alice.

Ken își aruncă ochii plictisit pe biroul ei și observă un plic frumos colorat. Curiozitatea îl împinse să-l desfacă ușor și să extragă scrisoarea. Era scrisă într-o limbă ciudată. Îi părea cunoscută, dar totuși nu pricepea integral conținutul. Reuși să deslușească din ea doar: „Clementina”, „prințesă” și „vrăjitor”. Nu știa cum făcuse să citească nici măcar aceste cuvinte, dar era clar că posedea câteva taine ale limbii ciudată. Introduse foaia la loc în plic, apoi se întinse pe scaun. Nu știa ce să facă: să plece sau să rămână?! În fond, Alice nu avea cum să cunoască faptul că el aterizase cine știe cum în biroul ei. Și apoi, risca ca femeia să-l bată la cap: „de ce aia?”, „de ce aia?”. Cu siguranță că nu avea habar de ultimele evenimente ale căror erou fusese. Atunci ce rost avea să rămână el acolo? Chiar când vru să plece, motanul cel ciudat îi vorbi:

— Stai aici, te aștepta!

Profesorul se supuse și se așeză din nou pe scaunul cel confortabil. Într-un colț observă un bol cu fructe. Cum îi era cam foame (nu mai mâncase nimic de două zile), îndrăzni și se servi cu un măr roșu. Tocmai când să apropie de gură mărul, auzi ușa biroului deschizându-se. Alice părea destul de supărată:

— Ia, Ken, citește!, îi spuse supărată și-i aruncă un ziar.

El luă ziarul, fără să spună nimic; constată că e vorba despre același ziar „Inchizitorul”, din care citise un

articol despre Alice. Deschise cotidianul la pagina indicată și citi:

„Draga noastră păstrătoare de secrete Alice Brunn nu este în stare să-l păstreze lângă ea nici pe profesorul Ken Rogers, care i-a fost încredințat cu mare grijă. Din surse neoficiale am aflat că acesta a dispărut din custodia profesoarei de vreo două zile și nu a mai apărut. Dar eu nu-l condamn. Probabil se săturase de ea.

Semnat:

Aurora Maximus”.

Profesorul o privi rușinat pe Alice. Își dădu seama că greșise fugind astfel de ea. Femeia nu mai spunea nimic, pe fața ei se putea citi supărarea și indignarea:

— Parcă ai fi un copil, spuse supărată.

— Îmi pare rău Alice, am greșit, replică profesorul rușinat.

— Tot e bine că te-ai întors înainte de bal, astfel vom putea spune că ființa asta e o mincinoasă. Și e bine că îți pare rău! Îți dai seama în ce belea m-ai băgat? Dacă află Ares, o să mă omoare.

— Sincer, Alice, îmi pare rău... Cât despre bunicul meu, nu-ți face griji, nu are cum să afle.

Alice rămase puțin uimită de răspunsul primit:

— De unde știi tu?

— Nu îți pot spune asta, dar știu.

— Asta e chiar culmea!, urlă disperată. Mai întâi dispari cine știe unde, iar acum ai și secrete... Tu chiar nu înțelegi că sunt singura persoană care îți vrea binele?

— Nu vreau să te supăr, Alice, dar nu ești chiar singura, o corectă profesorul iritat.

— Cum?! Îndrăznești să muști mâna care te ține în viață de peste opt ani? Chiar s-a întors pământul cu susul în jos? Dacă nu ar fi Ares, chiar acum aș pleca și mi-aș lua mâna de pe tine, își vărsă ea năduful furioasă.

Ken o privi mânios și, cu ură în glas, replică.

— Ei bine, poți s-o faci, căci Ares nu mai e. Înțelegi ce-ți spun? Nu mai e. Așa că poți face orice.

— Cum adică nu mai e?! Ce dracu' vrei să spui? E mort? Ce a pățit? Spune, Ken!

— Nu pot, Alice. Nu știu dacă am voie să-ți dezvălui așa ceva. Și apoi, și tu știi lucruri despre mine pe care le păstrezi ascunse. Acum e rândul meu să te chinui.

— Și cam ce crezi tu că știu eu și nu-ți spun ție?

— De exemplu, că eu și Skelettro ăla suntem una și aceeași persoană!

— Cum?!

Alice rămase fără grai, lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Îi era rău și se vedea asta. Nu mai avea puterea să discute cu Ken. Simțea că tot pământul se învâрте cu ea și că ea nu mai are nici un rost pe lume.

Profesorul regreta că o făcuse pe Alice să plângă, așa că încercă s-o împăce:

— Iartă-mă, Alice, nu mai plânge, te rog!

— Iartă-mă tu, Ken!

— Pentru ce?

— Pentru că nu ți-am spus... Trebuia să-ți fi spus mai demult, dar mi-a fost teamă. Cine ți-a spus asta? Poți avea deplină încredere în mine, doar eu sunt păstrător de secrete.

— Știu, Alice. Am încredere în tine, dar vroiam să te supăr. Am să-ți spun.

— Îți mulțumesc că ai încredere în mine.

— Nu ai pentru ce, Alice. Știi ziua în care am dispărut?

— Nu aș putea-o uita niciodată.

— Ei bine, în acea zi am primit o scrisoare în care nu spunea altceva decât „Pădurea Fermecată”. M-am frământat dacă să-ți fac cunoscut evenimentul ori nu. Mi-am dat seama că era o invitație, așa că m-am hotărât să nu îți spun și să mă duc acolo.

— Și ce s-a întâmplat?, întrebă în timp ce-și ștergea lacrimile.

— Am fugit cu barca pe râu, cu ajutorul lui Tito. Am ajuns acolo și m-am întâlnit cu Tlaloc, care m-a dus la Tenayuca. Asta e povestea pe scurt.

— A, înțeleg acum. Tenayuca ți-a spus totul.

— Da, exact, este așa cum spui. Cel puțin mi-a deschis ochii și m-a făcut să-mi dau seama că viața mea nu îmi aparține, de fapt.

— Ba îți aparține, Ken. Cum poți să spui asta?

— Eu sunt Skelettro. Asta e realitatea, rosti el cu amărăciune.

— Văd că Tenayuca s-a chinuit degeaba să te informeze, spuse profesoara zâmbind. Tu ești tu, iar el e el. Să-ți explic! Când s-a luat hotărârea să i se ia puterile malefice lui Skelettro, acesta și-a transferat partea bună într-o altă ființă, pentru că doar așa el nu ar fi fost

vulnerabil, iar ei nu l-ar fi putut depozita de puteri. Așa că tu ești tu. Doar puterile lui sunt în tine.

— Dar Tenayuca a spus că, dacă nu învăț să-mi folosesc puterile, voi deveni una cu el.

— Sigur că așa a spus. Bunătatea din el era cea mai mare putere a sa, iar el ți-a dat-o ție, fără a ști cui i-o oferă. Ei bine, dacă tu nu înveți să-ți stăpânești răutatea, puterile astea se vor întoarce la el – despre asta e vorba. Într-adevăr, tu ești o parte din el, pentru că deții o parte din sufletul lui, asta e tot.

Profesorul rămase un timp mut. „Cum «asta e tot»? Ce e «tot»?” Încercă să nu se mai enerveze pe biata Alice.

— Da nu e mare lucru, spuse ironic.

— Ba este, dragul meu. Dar tu ești mai isteț ca el și îl vei învinge. Spiritual vorbind.

— Trebuie să te întreb ceva important!

— Și eu, dar spune tu primul.

— Bine. Spune-mi, poate să evadeze Skelettro din Tartar?

— Teoretic vorbind, nu. Însă cine știe? Dacă îi vor reveni puterile, ar putea să scape, cu toate că Andora are grijă să nu se întâmple asta. Dar să nu uităm că o poate influența. Nu cred că ai motive să-ți faci griji deocamdată. Dacă ar evada, s-ar afla imediat.

— Da, cum să nu, așa cum s-a aflat și despre zei...

— Chiar asta vroiam să te întreb: ce-i cu Ares?

— Draga mea Alice, de mai bine de două luni zeii au dispărut.

— Cum?!, făcu ea șocată.

— Da, au dispărut și s-a ținut cel mai mare secret.

— Ok! Dar Tlaloc? Doar te-ai întâlnit cu el!

— Nu au dispărut cu toții. Ci doar aceia care erau „acasă”.

— Înțeleg!

Alice se îndreptă spre scrisoarea pe care profesorul încercase s-o descifreze. Cu mâinile tremurând, luă scrisoarea și i-o înmână profesorului:

— Citește-o!

Profesorul se prefăcu că nu mai văzuse scrisoarea niciodată și o deschise. Încercă s-o citească pentru a doua oară. Scrisoarea arăta cam așa:

„ΕΔΙΗ ΜΙΠΙΟ ΝΞΕΧΥ ΗΤΕΤΩΪΪ. ΙΙΔΖΘΞΣΤ ΧΩΪ, τΙΗωΤΞΨ.”

— Nu înțeleg nimic.

— Ar trebui să înțelegi, dragul meu.

— Doar câteva cuvinte.

— E bine, m-am liniștit. Cu timpul ai să înțelegi tot.

Am să-ți explic despre ce e vorba. Scrisoarea spune că Clementina, care acum a fost avansată la gradul de prințesă, s-a îndrăgostit de un vrăjitor. Nu dă nume cel ce mi-a trimis scrisoarea. Dar îmi dau seama că nu e bine. Acum, după ce mi-ai spus despre această dispariție ciudată, îmi dau seama că ar putea fi vorba de cineva malefic care se folosește de puterile Clementinei pentru a face prostii, așa cum ar fi dispariția zeilor. Cu toate că mi se pare imposibil ca vrăjitorii să fi făcut asta... Dar am să-ți explic mai târziu la bal.

— Balul e abia peste o săptămână...

— Ai pierdut noțiunea timpului, dragul meu. Așa e în Râul Morții. Ziarul e de acum două săptămâni, atât ai lipsit tu. Iar balul e în seara asta. Acasă te așteaptă niște haine frumoase. Îmbracă-le și așteaptă ca portalul să se deschidă. Apoi intră în lumea cealaltă. Portalul te va duce direct la bal. Ne vedem acolo. Va veni și Clementina, vei avea ocazia s-o cunoști pe cea care te va ajuta în toată povestea asta.

— Bine, atunci mă duc acasă. Nu uita că îmi ești datoare cu o explicație!

— Nu am să uit. Du-te, se face târziu!

Cei doi se salutară și profesorul părăsi încăperea vrăjită. Era oarecum mulțumit. Pentru prima oară, Alice se arătase dispusă să-i istorisească câte ceva din ce îl interesa pe el.

Ken aștepta în camera de zi, îmbrăcat ca un adevărat prinț. Purta un costum verde de saten. Pantalonii trei sferturi erau completați de cizme lungi negre. Pe cap avea o pălărie ca cele ale adevăraților prinți. Bineînțeles că nu putea lipsi nici pana, o pană de păun, de culoare roz, ce îi dădea o nouă înfățișare.

Aștepta de mai bine de două ore să se deschidă portalul. Nu avea idee despre ce e vorba, dar știa că în acea seară va afla. Se întinse într-unul din fotoliile moi, cu grijă, să nu strice costumul cel nou. După încă o jumătate de oră de așteptare, auzi o voce:

— Ia pana!

— Poftim?, și studie cu atenție camera, să vadă de unde vine glasul, dar nu văzu nimic.

Crezând că i s-a părut, se așează din nou comod în fotoliu, dar vocea repetă:

— Ia pana!

— Cine vorbește?

— Ia pana!, comandă vocea, de data asta enervată.

— O iau, dar cine vorbește?, întrebă profesorul din nou.

— Sunt eu, greierele, uită-te pe masă!

Privi pe masă și, într-adevăr, acolo se afla un greieraș. Era așa de mic, că nu aveai cum să-l observi decât cu mare atenție. Era îmbrăcat cu un costum negru și cămașa roșie, purta pălărie, iar în mână avea un baston.

— Ei! Nu te mai holba și ia pana odată!

— Ce pană?

— Dar prost mai ești! Pana din călimară!, țipă greierele.

— Bine, bine, nu e nevoie să te enervezi...

Ken se gândea la cât de ciudate erau ființele din lumea de dincolo. Însă glasul de greieraș răsună iar:

— Să nu mă enervez? Știi ce înseamnă să fii conștiința lui Pinocchio?

— Tu ești Jimmy?

— Chiar eu!

— Atunci Pinocchio chiar există?

— Dar greu mai ești de cap prietene! Eu ce ziceam?

— Ai dreptate, iartă-mă! Numai că mă încântă tot ce aflu.

— Parcă ai fi un copil, domnule. Până și copiii reacționează mai bine...

— Am mai auzit asta azi!

— Vrei să stăm de palavre sau să mergi la bal?

— Aș vrea să le facem pe ambele.

Greierele îl privi dur, dar și comic în același timp.

— Nu se poate, așa că ia pana aia mai repede!

— Bine, o iau, cedă Ken, dezamăgit în timp ce se executa. Și acum ce fac?

— Du-te la peretele acela!, și greierele îi arată un perete gol din cameră. Acum desenează o ușă și gândește-te la Regatul Soarelui și la bal!

Profesorul făcu întocmai cum fusese sfătuit. Luă pana și desenează, pe peretele gol, o ușă, dar nu se întâmplă nimic.

— Tu chiar nu gândești?
 — De ce?
 — Ce îi lipsește ușii tale?
 — Nu știu, ce?
 — Oooo, chiar trebuie să le fac eu toate?
 — Nu, doar spune-mi!
 — Clanța, profesore, clanța!
 — Ai dreptate, recunosc amuzat, și desenă clanța.
 — Acum deschide-o și intră! Într-o secundă vei fi acolo. Asta e portalul tău. De câte ori vrei să-l folosești, desenează ușa și gândește-te unde vrei să ajungi.
 — Cum mă întorc, greierașule?
 — Gândește-te că vrei să fii acasă și te vei trezi acolo!
 — Doar atât?
 — Nu! Mă și mir că te-ai prins... Înainte să te gândești la casa ta, normal, trebuie să desenezi o ușă. E chiar așa greu?
 — Nu.
 — Bine, atunci du-te, poți folosi orice pană sau orice scrie pentru a desena o ușă!
 — Mulțumesc! La revedere! Sper că ne vom revedea...
 — Eu nu cred, dar, oricum, la revedere!
 Și greierele dispăru ca prin vrajă.
 Profesorul puse mâna pe clanță și, spre uimirea lui, ea chiar se deschise. Dincolo era întuneric beznă. Asta era. Trebuia să pășească. Nu se mai gândi și trecu spre lumea necunoscută lui.

Ken se afla într-o sală foarte mare, înconjurată de oglinzi. Candelabrele erau din argint și încărcate de lumânări ce răspândeau diferite culori. Sala era imensă, nu își putea da seama exact ce culoare predomina. Avea impresia că era un curcubeu imens. În mijlocul tavanului se afla un soare grandios, ale cărui raze aveau mai multe culori. Pe jos erau întinse covoare ca pentru regi și acestea de diferite culori. Încăperea era de-o frumusețe nemaivăzută. Acel joc de culori și oglinzile îi ofereau o frumusețe aparte. În jurul lui se aflau mii de oameni, îmbrăcați care mai de care mai elegant. Înaintând printre ei, profesorul constată cu uimire că în mijlocul încăperii

se afla un fel de râu. Ei, nu era chiar un râu, ci un loc special amenajat pentru sirene. Ken întui acest lucru când văzu câteva zeci de sirene dansând fericite.

Era așa de uimit de toate acele minunății, încât nici nu o observă pe Alice și pe soțul acesteia:

— Bună seara!, rosti Alice răspicat.

Profesorul tresări, de parcă atunci se trezise dintr-un vis.

— Bună, Alice! M-ai speriat...

— Asta și vroiam, spuse zâmbind. El este soțul meu, și Alice arată spre domnul de lângă ea.

Bărbatul părea cu mult mai bătrân decât femeia. Avea părul alb și fața morocănoasă, ochii lui căprui inspirau temă. Scund și grasuț, dar, totuși, dădea impresia de respectabilitate și impunea considerația cuvenită.

— Îmi pare bine, profesore! Am auzit multe despre tine. Eu sunt Eac, soțul Aliciei, se prezintă bărbatul cu părul alb.

— Și mie îmi pare bine! Și eu am auzit multe despre tine.

— Mă îndoiesc, declară Eac zâmbind. Ești drăguț, dar știu că Alicia nu vorbește despre mine.

Ken rămase ca trăsnit. I se părea chiar ciudat comportamentul bărbatului.

— Nu este așa, se apără contrariat. Chiar mi-a vorbit despre tine.

— Atunci mă bucur să aflu acest lucru, și vrăjitorul îi zâmbi din nou.

— Gata, gata băieți!, interveni Alice. Avem lucruri mai bune de discutat. Vîno, Ken, vreau să ți-o prezint pe Clementina!

Alice îl luă de braț și se îndreptară spre un grup de oameni ce discutau amuzați. Din mulțime se distingeau cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse profesorul până atunci. Se gândea că, dacă peste tot există asemenea ființe, se va îndrăgosti în fiecare minut. Fata brunetă, cu ochii de un negru minunat, avea un corp de sirenă și vocea ca a unei dive. Alice îl privi amuzată; înțelesese pe dată ce se întâmpla cu el.

— Ea este Clementina!, îl atenționează, indicându-i fata care îi luase ochii.

Profesorul schiță un zâmbet și se aplecă în fața frumoasei. Nu putea spune nimic, ochii îi rămăseseră ațintiți asupra ei. Alice vorbea în continuu, dar el nu

auzea nimic, nici măcar nu se putea clinti din loc. Acum se gândea la cât de prost fusese atunci când se îndrăgostise de Andora, când pe lume existau asemenea ființe. Îi părea bine că nu se căsătorise cu ea. Dar Alice îl trezi din visare:

— Ei, ce zici, dragul meu?

— Ce să zic?, întrebă rușinat.

— Se pare că nu ne-a ascultat, spuse Alice, și toți ceilalți pufniră în râs.

— Îmi cer scuze, nu știu unde mă gândeam.

— Lasă că știu eu, îl apostrofă Alice ironică. Te las cu Clementina, aveți ceva de lămurit.

— Serios? Ce?

— Păi, avem multe de vorbit, domnule profesor, interveni Clementina.

— Ken! Spune-mi Ken!

— Bine, Ken! Tu spune-mi Clem.

— Îmi pare bine de cunoștință, îngăimă fâstâcindu-se.

— Și eu mă bucur că te cunosc, în sfârșit... Deodată Clementina rămase paralizată. Profesorul se uită să vadă ce se întâmplă și îl văzu pe Tlaloc, cu înfățișarea de tigru.

— Stai calmă, e doar animalul meu de casă!, o liniști glumind..

— Animal de casă?!, întrebă tigrul, spre uimirea tuturor.

— Da, răspunse simplu Ken. Clem, îți fac cunoștință cu Tlaloc. Nu e prea sănătos, îi șopti fetei la ureche, făcând-o să zâmbească.

— Îmi pare bine! Eu sunt Clementina.

— Mă bucur, Clementina! Ai grijă cu profesorul! Acum vă las, mă duc să sperii sirenele, și pleacă pus pe șotii.

— Ți-am spus că e cam nebun, o asigură bărbatul. Dar e un prieten de nădejde. Și pe mine m-a speriat de moarte când l-am cunoscut. Dar despre ce vorbeam?

— Încă nu vorbeam despre nimic. Stai să ți-l prezint pe iubitul meu! La anul ne vom căsători...

Fata se îndreptă spre un bărbat cu înfățișare ciudată. Nu era foarte înalt, dar nici scund. Era slăbuț, dar nu exagerat. Capul îi era mai mare decât trupul, purta o barbă deasă și neagră. Părul îi era aproape negru, iar ochii lui păreau ca de sticlă.

Clementina se întoarce la profesor, ținându-l de braț pe ciudatul bărbat. Profesorul simți cum tot pământul îi fuge de sub picioare, dar chiar atunci a fost salvat de Alice.

— Scuză-ne, Clem dragă, dar Ken trebuie să cunoască pe cineva!

Îl trase cu toată puterea și îl depuse în fața unui bărbat înalt și impunător. Deși destul de în etate, arăta încă bine, purta o mantie lungă și roșie, pe cap avea o coroană din diamante și safire, iar în mână ținea un sceptru ce întruchipa un soare. Profesorul ghici imediat că e vorba de regele Arthur:

— Îmi pare bine, Înălțimea Voastră!, salută, aplecându-se cu respect.

— Nu, dragă domnule, eu sunt cel onorat să am un așa oaspete!, spuse regele, sincer emoționat. Spune-mi Arthur, nu mă omor după politețuri.

— Atunci și... tu spune-mi Ken!

— Bine, deci ne-am înțeles, conchise regele râzând.

— Sigur că v-ați înțeles, interveni Alice. Ascultați-mă puțin, înainte să vă copleșiți unul pe celălalt cu complimente.

— Spune, dragă Alice, zise regele.

— Spune-mi, Arthur, acela care e cu Clem nu e Kere?

— Ba da!

— Cine este?, deveni curios profesorul.

— Un vrăjitor malefic, răspunse prompt regele. Nu știu ce i-a făcut Clementinei de-l iubește așa mult. Presupun că a aruncat asupra ei vraja inamoratus. Lucrez la asta. Trebuie să vă avertizez că acum Clem nu mai e de încredere, până nu îndepărtăm vraja.

— Și cine ar putea-o rupe?, se interesă Alice.

Regele o privi pe femeie, ca și când nu ar fi vrut să-i răspundă, dar replica lui veni prompt:

— Anu.

— Anu?!, strigară cei doi într-o voce.

— Da, Anu. Iar profesorul e singurul care o poate convinge. Și aș vrea să o facă chiar în seara asta.

— Cum aș putea să o conving eu?, întrebă Ken nelămurit.

— Simplu: cere-i-o! Ea are o slăbiciune pentru tine, zâmbi. Știu că, într-un timp, nici ție nu-ți displacea persoana ei...

— Așa este, dar cineva mi-a recomandat să stau deoparte.

Profesorul o privi cu coada ochiului pe Alice, dându-i de înțeles gazdei balului cine îi atrăsese atenția.

— Cine ți-a spus asta a avut dreptate.

— Vezi, dragul meu?, se împăună Alice mândră.

— Bine. Ce trebuie să fac?

— Peste puțin timp va începe „Miss Sirena”, preotul face parte din juriu. Atunci invit-o să stați de vorbă și roag-o să facă asta pentru tine.

— De ce ar face-o?

— Pentru că ea a omorât doi îndrăgostiți, spuse regele. Spune-i că ești îndrăgostit de Clem, oricum nu ai minți prea rău...

— Sigur, să mă trezesc și eu mort!

— Nu, profesore. Nu va face asta încă o dată, pentru că speră să fie iertată de Antu. Și va fi chiar bucuroasă să-ți îndeplinească dorința.

— Bine, așa voi face. Ascultă, Arthur, Tenayuca mi-a spus că sirenele mă vor învăța să-mi folosesc puterile...

— Așa este.

— Cum voi lua legătura cu ele?

— Nu acum, mai e timp. Acum pregătește-te pentru Anu!

Concursul trebuia să înceapă, așa că regele plecă să vadă dacă totul e în ordine. Alice se întoarse și ea la soțul ei, iar Ken reîncepu să studieze sala cea mare, trăgând în răstimpuri cu coada ochiului spre Clem. Acesta se îndreptă spre scările din cristal de la marginea camerei, le urcă și rămase acolo un timp. De pe trepte putea zări toată sala. Mai sus, tot pe scări, văzu un tablou reprezentând o sirenă foarte frumoasă, roșcată, cu ochii albaștri ca marea. Profesorul se apropie de tablou pentru a-l studia și observă că dedesubt stătea scris: „ἘΨΤΘΩΛ ΗΩΧλῶΡ”. Spre uimirea lui, reuși să deslușească înțelesul: „Prințesa Apelor”.

— Bună, Ken!

Tresări. Crezuse că era singur acolo. Se întoarse spre vocea ce îl salutase. Rămase uimit când văzu că lângă el se afla chiar Anu. Era mai frumoasă decât o văzuse el vreodată, avea părul ridicat și asta îi scotea în evidență ochii frumoși. Îmbrăcase o rochie lungă, de culoarea laptelui, strânsă pe corp, ce îi scotea în evidență formele minunate. Profesorul recunoscuse în gândul său că Anu e

frumoasă, dar nu mai frumoasă decât cea pe care o cunoscuse în seara aceea.

— Bună seara, Anu! Ești foarte frumoasă!

— Mulțumesc, Ken. Ce faci aici?

— Admiram acest tablou.

— Ea este Ariel. A fost stăpâna mărilor, dar a murit din dragoste pentru un muritor.

— Știu povestea ei, spuse profesorul. Dar nu știam că a și murit.

— Din păcate, a murit. Nu a putut fi alături de iubitul ei, căci regele Neptun nu a lăsat-o, așa că și-a pus capăt zilelor.

— E romantic. În acel moment, îi veni o idee. Cred că și eu am să mor din același motiv.

— De ce, Ken? Ce s-a întâmplat?, întrebă zeița uimită.

— O vezi pe fata aceea minunată, în rochie roșie?, și i-o indică pe Clem.

— Sigur. Clementina o cheamă parcă!

— Da, așa e. A fost vrăjită, nu știu cum, să se îndrăgostească de Kere. Și nu știu cum să îndepărtez vraja asta nenorocită. Simt că mă topesc când o văd cu el, îmi vine să-l omor. Iar ea nu vrea să asculte deloc, i-a luat mințile complet. Știi ce mi-a spus?, întrebă cu o lacrimă în colțul ochiului.

— Ce, Ken?

— Mi-a spus că la anul se vor căsători. Mai bine mor, decât să văd asta, declară, profund marcat, încât Anu mai avea puțin și-i dădeau lacrimile.

— Te ajut eu, Ken.

— Tu?, mimă uimirea.

— Da, eu! Kere e în juriu, așa că atrage-o pe Clementina aici, pe scări, scornește tu ceva! Adu-o, iar eu voi pregăti vraja de desfacere! Va fi leșinată vreo zece minute, nu își va aminti nimic din clipele trăite cu el, așa că trebuie să-o facem repede.

— Mă duc, acceptă Ken pornind pe trepte în jos.

Își făcu loc prin mulțimea de oameni care asistau la concursul de miss. Se apropie de Clem și-i șopti la ureche. Într-o clipă cei doi plecau împreună spre scările de cristal. Bărbatul o duse în locul unde se găsea Anu.

Zeița, cum îi văzu pe cei doi, începu să rostească niște cuvinte pe care Ken nu le înțelegea. În câteva

secunde, Clem leșină. Anu îi făcu cu ochiul profesorului și se retrase, lăsându-l cu frumoasa față în brațe.

Profesorul rămase așa timp de câteva minute. O privea pe Clem cu atâta dragoste, încât simțea cum inima îi sare din piept. Nu dură foarte mult timp și fata începu să se trezească.

— Ce s-a întâmplat?, întreabă cu vocea stinsă.

— Nimic, totul e în regulă, ai leșinat. Acum ești bine.

Clem privi în jurul său nelămurită: nu prea își aducea aminte ce se întâmplase cu ea.

— Professore, mi-aduc aminte ca prin vis că am făcut cunoștință cu tine. Îmi amintesc și de un tigru.

— De Kere îți amintești?

— Da. L-am văzut acum o lună, dar atât, nimic mai mult. De ce?

Ken rămase puțin uimit; vraja avusese într-adevăr efect.

— Nu îți amintești că ai fost iubita lui și că la anul trebuia să vă căsătoriți?

— Cum?!, își declară fata uimirea.

— A aruncat o vrajă asupra ta. Anu te-a salvat.

— Zeița criminală?

— Da, chiar ea.

— Cum s-a îndurat?

— I-am spus că te iubesc și că mă voi omorî, dacă nu te scapă de vrajă, și a crezut.

— Privește! – îi arată portretul sirenei.

— L-am văzut!

— Îmi este ca o soră.

— Dar e moartă!

— În tine pot avea încredere, doar noi doi trebuie să facem o treabă împreună, zâmbi ea.

— Așa este!

— Ariel nu e moartă, trăiește aici, ascunsă de Arthur. Este împreună cu cel pe care-l iubește. Cu ajutorul unei poțiuni, poate deveni om pentru două zile. Din două în două zile ia această poțiune. Ea te va învăța niște secrete, adică te va învăța cum să-ți folosești puterile. După petrecere te voi duce la ea.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar, până atunci, ce fac cu Kere? Stai, am o idee!, și fata sări din brațele profesorului.

— Ce vrei să faci?

— Am să mă prefac îndrăgostită de el în continuare și, după concurs, am să-l blestem cu cel mai rău blestem.

— Care ar fi acela?, interveni o voce din spatele lor.

— Tlaloc!, exclamă profesorul.

— Da eu!

— Ce faci aici?

— Încerc să împiedic o prostie.

— Ce prostie?, se interesă Ken.

Tlaloc o privi pe frumoasa Clementina și spuse:

— Ascultă, Clem!, îi ceru tigrul. Lasă-l pe seama lui Anu, știe ea ce are de făcut! Și apoi Cerber a fost anunțat deja. Când va pleca de aici, se va duce exact lângă Skelettro.

— Vroiam și eu să mă distrez, mărturisi supărată.

— E bine că s-a rezolvat, declară profesorul ușurat.

— Eu zic să vă întoarceți la petrecere și să vă purtați normal, îi sfătui tigrul. Știu, profesore, că ai vrea s-o mai ții puțin în brațe, dar vei mai avea ocazii.

Bărbatul roși pe loc, iar tigrul plecă râzând.

— Întotdeauna e așa glumeț, îl scuză profesorul.

— Mie mi-a făcut plăcere să mă trezesc în brațele tale, recunosc fata, învăpăindu-se la obraji.

Ken nu știu ce să spună, așa că o luă de mână și o sărută pe obraz. Plecară împreună, ca doi copii rușinați de prostia făcută. Cei doi ajunseră lângă ceilalți și, fără să se mai uite unul la celălalt, priveau spre sirenele ce se întreceau pentru titlul de miss. Pe fața amândurora se vedea că nu-i interesează spectacolul câtuși de puțin.

Capitolul IX

PRINȚESA ARIEL

Petrecerea era pe sfârșite. Profesorul și Clementina se strecuraseră printre oameni și așteptau ca Ariel, sirena din tablou, să-i cheme. Ken discuta cu Tlaloc, dar pe figura lui se observa că era destul de crispat. Cine știe la ce se gândea? Poate se gândea la Clementina sau poate la ceea ce o să-l aștepte atunci când o va cunoaște pe Ariel.

Seara se termină cu declararea învingătoare a concursului de miss, o sirenă blondă, cu ochii de un albastru închis. Profesorul însă nu considera că aceasta ar fi trebuit să iasă învingătoare, dar, în fond, ce-i păsa lui?

Invitații începuseră să plece unul câte unul. Sala devenea tot mai pustie, doar Alice nu plecase încă. Aceasta și soțul ei stăteau în preajma lui, ca și cum l-ar fi păzit de ceva. La un moment dat, o zări pe Alice discutând destul de răstit cu o femeie mică, grasă și roșcată, destul de tânără, dar care părea s-o enerveze puternic pe buna sa colegă.

Ken decise că trebuie să intervină și se apropie de cele două.

— Bună seara!, intră în vorbă, destul de tare, pentru ca ele să întrerupă cearta.

— A! Uite-l și pe domnul Keri!, remarcă femeia grasă, batjocoritor. Eu sunt Aurora!, se prezintă și îi zâmbi sarcastic.

Profesorului îi spunea ceva acest nume, dar nu își aducea aminte despre ce anume. Parcă mai auzise de o Aurora, dar unde?

— Este vrăjitoarea aia care scrie tot felul de lucruri despre mine, îl lămuri Alice, ce parcă îi citise gândul.

— E chiar așa cum mi-am imaginat-o, mărturisi profesorul, râzând.

— Ce vrei să spui?, întrebă ziarista nervoasă.

— Vreau să spun că ești foarte urâtă, și pe chipul Aicei, la aceste cuvinte, se citi un zâmbet.

— Dar crezi că dumneata ești mai arătos?

— Nu, doamnă, dar eu cel puțin nu pun oamenii în dificultate. Dar și urât, și rău, eu nu am mai văzut...

Aurora plecă intrigată, fără ca măcar să mai întoarcă privirea. Alice îi mulțumi din ochi că o scăpase de scorpie și se îndreptă spre soțul ei.

Toată lumea plecase, chiar și Alice. Mai rămăseseră doar el, regele și Clem. Pe Kere îl ridicaseră, chiar înainte de încheierea balului, niște ființe negre cum profesorul nu mai văzuse până atunci. Acesta nu reacționase prea bine atunci când descoperi că Clem nu mai este sub puterea lui. Profesorul rememora tot ce i se întâmplase în acea seară, era de-a dreptul uimit cum făcuse față atâtor încercări. Poate că, într-adevăr, exista ceva miraculos în el.

Clem se apropie și-l luă ușor de braț. El roși pe loc, fără să își dea seama. Într-un colț, tigru Tlaloc se juca cu coada ca un măscărici, și îi distrase, pentru puțin timp, atenția de la Clem.

— Trebuie să mergem!, se auzi vocea suavă a fetei.

— Nu e prea târziu?

— Pentru?

— Pentru a o vizita pe prietena ta!

— Nu îți fă probleme, hai!

O urmă tăcut și vrăjit în același timp de frumusețea ei. Fata îl scoase din sala cea mare pe o ușă de cristal, ce se îndrepta spre niște trepte mari de piatră. Și-a dat seama că acel castel era imens și că ușa dădea spre niște trepte secrete, inaccesibile celor neaveniți. Acum castelul părea mai degrabă a fi un turn foarte înalt. La fiecare etaj urcat se putea observa câte o fereastră mică, cu priveliște la ocean.

Turnul era destul de frigos, profesorul simțea, pe măsură ce urca, cum îi îngheța sângele. Frigul acela îl apăsă până în adâncul sufletului. Nu era pentru prima oară când i se întâmpla asta. Deodată auzi o voce care i se părea cunoscută:

„Andora?”

„Da, dragul meu! A reușit, a fugit, caut-o, ea vine spre tine.”

„Pe cine să caut, ce vrei să spui?”

„Vine spre tine, nu o alunga, te rog, Ken.”

Profesorul își reveni. Încă urca treptele din turn. Acum nu mai simțea nici frigul, iar vocea aceea dispăruse. Totul reintrase în normal pentru moment. Nu se gândise niciodată ce era cu acele vise, dar acum începea să-și pună unele semne de întrebare. Trebuia să

spună cuiva, nu era chiar normal să auzi voci sau să vezi lucruri, știa că ceva se întâmplă sau se va întâmpla.

Un zgomot asurzitor îl determină să revină cu picioarele pe pământ. Ușa care făcuse acel zgomot infernal era foarte mare, confecționată dintr-un lemn putred, sau probabil ajuns putred din cauza frigului. Dincolo de ușa cea mare se găsea o cameră potrivită ca dimensiuni, dar foarte intimă și estetic aranjată. Pe tavan se putea observa cerul și o pătură imensă de stele, iar profesorul ghici repede că nu era vorba de-o vrăjitorie, ci de o fereastră. În mijlocul încăperii trona un pat mare, rotund, iar în laterale niște fotolii, tot în formă de cerc.

Clem îi făcu semn să se așeze pe unul dintre fotolii. Se supuse ascultător. Undeva, lângă pat, observă o masă de lemn putrezit, pe care se afla un ceas ce mergea invers. Vru să se ridice și să repare ceasul, dar chiar atunci, pe ușa cea zgomotoasă, intră fata din tablou. Era o deosebire între realitate și pictură: fata avea picioare de om, nu coadă de pește. Dar nu era chiar surprins de aceasta: Clem îi explicase că sirena folosea o licoare pentru a se transforma în om.

Fetele se îmbrățișară și începură să discute ca și cum el nici nu ar fi existat – se vedea că erau bucuroase că se revăd. Se simțea în vocea și privirea lor prietenia ce și-o purtau una alteia. După mai bine de zece minute, sirena descoperi prezența profesorului:

— Draga mea! De ce nu mi-ai spus?

— Ce?, întrebă nedumerită Clem.

— Că a venit și Ken cu tine, ce altceva?

Clementina se roși ca focul, semn că uitase de el cu desăvârșire. Se grăbi să le facă cunoștință și își ceru scuze față de profesor, care părea de-a dreptul plictisit.

— Iartă-mă, Ken, dar nu ne-am mai văzut de foarte mult timp!, zise vădit rușinată.

— Nu-i nimic, mi-a făcut plăcere să văd două fete bucuroase că se revăd, recunosc el, deloc convins.

— Ești prea bun, Ken, zise Clem, care parcă înțelese că nu este așa.

— Nu sunt bun, am vorbit serios.

— Eu mă duc să fac câte un ceai, adăugă fata. Am să vă las să vă cunoașteți mai bine, și dispăru în spatele ușii zgomotoase.

Pe chipul lui Ken se putea citi o oarecare timiditate, nu ar fi trebuit să-l lase singur cu sirena. El era prea sfios

și nu avea abilitatea de a începe o discuție. Dar, din fericire, sirena l-a salvat:

— Îmi pare bine că ai venit!

— Și mie!, răspunse, privind ușa pe care tocmai fugise Clem.

— Avem mult de lucru, profesore.

— Am auzit.

— Sigur că ai auzit, cred că toți ți-au spus despre puterile minunate pe care le ai, și fata chicoti. Dar sunt la fel de convinsă că toți ți-au spus că ai să ți le descoperi singur.

— De unde știi?, întrebă, prefăcându-se uimit. Ai trecut și tu prin asta?

— Nu, eu eram una dintre cei care spuneau ai să ți le descoperi singur. Știu cât este de stresant să știi că există ceva în tine, dar nu știi ce.

Și fata chicoti din nou.

— Nu cred că știi, ripostă Ken sarcastic. Dar să presupunem că ai trăit sentimentul; în cazul acesta, spune-mi ce puteri dețin, ca să nu mă mai simt așa.

Sirena zâmbi, dar nu se grăbi să-i răspundă. Atunci intră Clem, pe aceeași ușă zgomotoasă, cu patru cești și un ceainic mare.

— La ce ne trebuie patru cești?, se miră bărbatul.

— Va veni și Tlaloc, răspunse simplu.

— Se putea fără el?, întrebă deranjat.

— Nu, nu se putea, interveni sirena. Tlaloc este unul dintre cei mai buni și mai deștepți zei ai lumii. Câteodată cred că el trebuie să fie în locul lui Zeus.

— Sigur că da... Iar lumea zeilor s-ar fi transformat într-o mare glumă, spuse Ken zâmbind.

— Poate, interveni Clem. Dar nu văd ceva rău în a avea simțul umorului.

— În fine, domnișoara Ariel îmi este datoare cu un răspuns.

— De ce te grăbești, profesore?, întrebă sirena. Oricum, vei afla abia mâine.

— Mâine?, făcu acesta uimit.

— Da, mâine, dis-de-dimineată, vom începe instruirea ta.

— Vom?, se miră și mai mult Ken.

— Să-ți explic!, interveni Clem. Eu, Ariel și Tlaloc te vom învăța anumite lucruri.

— Cam ce?, se interesă Ken.

Chiar atunci Tlaloc intră în cameră, cu chipul său uman.

— Am venit!, urlă fericit.

— Și?, întreabă indispus profesorul.

— Și-atât, răspunse Tlaloc, așezându-se într-un fotoliu și urmărindu-i pe cei trei.

— Ascultă, Ken!, reluă sirena. Acum va trebui să te odihnești, mâine vei afla totul. Nici nu aș putea vorbi cu tine acum. Mă simt destul de rău, trebuie să mă duc să stau în apă.

— Am crezut că îți este bine în formă umană, mărturisi profesorul.

— Mi-a fost, dar acum am rămas fără licoare, așa că ori stau în apă, ori mor.

— Și nu poate nimeni să-ți prepare această licoare?

— Ba da, dar acum trebuie să plec. Clem te va conduce în camera ta. Noapte bună!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se strecură pe ușă și dispăru.

Clem îl luă pe profesor, lăsându-l pe Tlaloc singur. Cei doi coborâră din nou scările de piatră, până au ajuns în sala cea mare de bal, de data aceasta goală. Nici măcar râul care trecea prin încăpere nu mai era acolo.

Fata deschise o altă ușă de cristal, ce îi duse într-un salon galben ca soarele. De aici, Clem și Ken urmară alte scări, din aur. Urcară doar două etaje și Clementina îi indică profesorului o ușă mare, de aur și alamă. Îl lămură că acolo se află camera lui. Fata intenționa să plece, dar profesorul o prinse de mână și o trase în spatele ușii. Intrat în cameră, constată că era foarte mare sau poate i se părea așa din cauza faptului că nu conține prea multă mobilă. Încăperea era la fel de galbenă ca și salonul prin care trecuseră.

Aici se afla un pat mare, tot în formă de cerc, și patru fotolii dispuse în aceeași formă. În fața patului se găsea un șemineu, iar undeva, în lateral, un dulap mare și o măsuță de birou.

Ken o trase cu putere pe Clem spre mijlocul camerei. Ea scoase un țipăt de spaimă.

— Iartă-mă, nu am vrut să te bruschez, se scuza rușinat.

— Ce se întâmplă cu tine?, întreabă fata nervoasă.

— Trebuie să-ți vorbesc, este important!

— Atunci, spune!

— Am avut mai multe vise ciudate.

— Ce fel de vise?, îl chestionă, în timp ce-și masa ușor mâna pe care bărbatul i-o strânsese cu forță.

— Am visat-o pe Andora.

— Cine este Andora?, întrebă aceasta, fără să înțeleagă.

— Am crezut că toată lumea știe povestea mea, spuse râzând.

— Se pare că te-ai înșelat, adăugă fata, ceva mai liniștită.

— Ei bine... Am un vis ciudat, cu o fată care trebuia să-mi devină soție, iar acum este paznicul lui Skelettro.

— A..., acea Andora?

— Da aceea.

— Ei bine, atunci știu despre cine vorbești. Deci chiar toată lumea știe povestea ta, și tânăra îl privi cu reproș. Probabil că îți este dor de ea, atâta tot.

— Nu! Ai înțeles greșit. Nu este vorba de acel gen de vis.

— Atunci?

— Am visat-o chiar și cu ochii deschiși în seara asta, când mergeam spre Ariel. De fiecare dată când o visez, mă cuprinde un frig de nepătruns, de parcă ar respira lângă mine. Mă înțelege?

— Nu sunt sigură! Dar continuă! Ce ai visat?

— În primul vis mi-a spus că am o fiică. Nu am reușit să văd fața, întrucât stătea cu spatele. Am întrebat-o cum este posibil, pentru că nu am fost niciodată împreună, dar nu mi-a răspuns. În al doilea vis am văzut-o cum omora fetița, numai pentru că eu nu am vrut s-o recunosc.

— Este de-a dreptul înfricoșător ceea ce-mi spui. Și al treilea?

— Este chiar cel de azi. Nu mi-a spus decât că a scăpat și vine spre mine. Mi-a cerut s-o găsesc. Habar nu am despre ce e vorba. Până azi nu am dat o prea mare importanță evaziunilor mele onirice, însă mi-am dat seama că trebuie să vorbesc cu cineva.

— Nu știu dacă eu sunt cea mai în măsură să-ți dau un sfat. Însă cred că Tlaloc ar ști să-ți explice.

— Nu!, se auzi profesoral țipând. Nu vreau să afle și el. Te rog, Clem, nu mai spune nimănui!

— Dacă nu vrei, nu o să spun. Am crezut că așa te pot ajuta. Mă bucur că ai încredere în mine, dar nu-mi

dau seama cu ce te pot ajuta, doar dacă... Și fata căzu pe gânduri câteva secunde, apoi reluă: ...doar dacă ea nu este chiar lângă tine.

— Cum?, îl intrigă ipoteza înspăimântătoare.

— E posibil. Știu că, atunci când un paznic de dincolo este lângă tine, simți acea răceală ca și cum ți-ar paraliza sufletul.

Ken o privi amuțit. Dacă cei din Tartar puteau să vină chiar lângă el, ce fel de lume mai e asta? Spaima puse puțin stăpânire pe el, dar continuă:

— Chiar asta simt.

— Asta nu înseamnă că este lângă tine în totalitate. Doar o parte din sufletul ei se află aici. Poate încercă să-ți spună ceva și nu a găsit altă cale.

— Cum pot face ca toate astea să dispară?

— Există o vrajă împotriva paznicilor de dincolo, dar tu nu o poți folosi momentan. Măine am să te învăț cum se face.

— Îți mulțumesc, Clem! Ca să fiu sincer, îmi este frică să mă și gândesc la ea.

— Nu va mai apărea, cel puțin nu azi.

— De unde știi?

— Nu pot apărea de două ori într-o zi. Știu asta, pentru că am studiat mult pe seama paznicilor. Și eu am trecut prin ceva asemănător și a trebuit să învăț să mă apăr. Vei învăța și tu. Acum ar trebui să te odihnești. Mai sunt doar trei ore până dimineată.

— Ai dreptate.

— Să ai vise plăcute, Ken!

— O să am, cu siguranță, spuse profesorul roșind. Acum am pe cine să visez.

Capitolul X

ORE DE VRĂJITORIE

Dimineța începu cu un mic dejun copios, în salonul galben. Arthur îi lămuri repede pe profesor, pe Clementina și Tlaloc că acela este salonul soarelui, și că, înainte de domnia sa, oamenii îl foloseau ca loc de rugăciune. Cei patru erau așezați la o masă mare, din aur masiv. Peste puțin timp apărură și Ariel, împreună cu cel pentru care se declarase moartă. Acesta era un băiat înalt, frumuseț, cu părul castaniu și ochii jucăuși. Cei doi luară loc și ei la masă, lângă ceilalți. Peste puțin timp, în fața fiecăruia apărură exact ceea ce-și doreau să mănânce. Profesorul rămase uimit, dar nu întrebă, aproape că știa răspunsul. Așa că nu făcu altceva decât să-și dorească și un hamburger. Nu mai mâncase așa ceva de foarte mult timp și, spre surprinderea lui, hamburgerul se ivi pe farfuria sa, așa că era pe deplin mulțumit.

Micul dejun se termină într-o liniște deplină, doar Tlaloc mai spunea câte ceva, dar se părea că ceilalți se gândeau în cu totul altă parte. Clementina fu prima care se ridică de la masă, dar înainte de a pleca îi șopti ceva lui Ken la ureche, ceea ce-l făcu să zâmbească. Profesorul o urmă îndată, lăsându-i pe ceilalți complet uluiți. Nimeni nu înțelegea nimic.

Cei doi ieșiră din salonul galben, într-o grădină desprinsă din povești. Ceea ce nu era prea greu de înțeles, căci Țara Soarelui se afla pe tărâmul poveștilor. Grădina era imensă, iar florile de diferite culori, plantate cu rost, pe ronduri și culori, îți luau mințile de-a dreptul.

Clem îl trase lângă ea pe Ken și îi înmână un ziar, pe care bărbatul îl deschise la pagina indicată și citi cu voce tare: „*Profesorul Ken*” – acesta era titlul articolului.

„Aseară, pe când mă aflam la petrecerea regelui Light, l-am întâlnit și pe profesorul Ken, cel pe care îl credeam dispărut. Ei bine, am vrut să vorbesc cu domnia sa și să află câte ceva despre cel ce se spune că ne va salva lumea. Am avut surpriza neplăcută ca domnul profesor să nu fie exact omul care îmi închipuiam că este. Acesta, pe lângă faptul că nu a vrut să-mi răspundă la întrebări, mi-a arătat că este... L-aș descrie mai degrabă ca pe un barbar. Probabil că așa sunt

toți cei ce cresc în lumea oamenilor, sau poate chiar așa sunt oamenii. Ei bine, m-a jignit, arătând că nu are pic de respect față de femei și, ca și cum toate astea nu ar fi fost de ajuns, mi-a dat de înțeles că este împreună cu acea profesoară de doi bani, și anume Alice Brunn. Nu pot decât să-i doresc mult succes Clementinei în îmblânzirea acestui barbar. Cam acesta este omul care trebuie să aducă pacea între cele două lumi. Iar dacă oamenii sunt la fel ca el, eu m-aș lipsi bucuroasă.

Aurora Maximus”

Profesorul zâmbi, de parcă jurnalista îl vorbise de bine. Nu-i păsa absolut deloc. Din contră, îl amuzau vorbele tipărite, mai ales că realiza că ea se răzbună pentru că o numise urâtă și rea. Peste câteva minute se alătură celor doi și Tlaloc, foarte vesel.

— Sper că și voi aveți o dimineață minunată, spuse zeul fericit.

— De ce nu am avea?, întrebă Ken.

— Professore, ești prea nervos, observă zeul.

— Crezi?

— Terminați băieți, parcă ați fi niște copii!, interveni Clementina supărată.

— Frumoasa noastră prințesă îl apără cumva pe profesor?, se interesă zeul prostindu-se.

— Uite ce e, Tlaloc, îl puse la punct Clem cu adevărat furioasă. Mă cam scoți din minți în dimineața asta. Te-aș ruga să pleci! Trebuie să încep orele cu Ken.

— Credeam că eu voi începe, se arătă el dezamăgit.

— Nu, rândul tău va veni mâine.

— Mâine? Dar trebuia să-l învățăm toți câte ceva astăzi.

— Ei bine, s-a schimbat programul, preciză tânăra furioasă.

— Am înțeles! Azi îl vrei doar pentru tine...

Zeul plecă mai exuberant decât venise.

— Aș putea să-l omor, îți jur!, răbufni Clem plină de venin.

— Poftim?, făcu profesorul, care nu fusese deloc atent.

— Nimic, ar trebui să începem să-ți dezvolt spiritul magic.

— Bine, atunci să începem!

Clem îl luă pe Ken de mână și începu să-i explice câteva noțiuni teoretice despre magie. Acesta se prefăcea

că o ascultă, dar, de fapt, se gândea la cât de frumoasă este. Nu se putea concentra deloc asupra lecțiilor ei.

— Spune-mi, nu ar trebui să folosim o baghetă sau așa ceva?, o întrerupse dintr-o dată.

— Baghetele nu le folosesc decât cei ce nu au puterea în suflet. Tu nu ai nevoie.

— Dacă spui tu!

— Atunci când faci o vrajă, trebuie s-o faci cu tot sufletul.

— Și dacă nu sunt într-o dispoziție necesară?

— Nu are nici o legătură cu starea ta de spirit, îl încredință zâmbind. Trebuie doar să exersezi. Odată ce ți-a ieșit o vrajă, celelalte nu ar trebui să fie o problemă. Uite, vom începe cu una simplă! Îți voi arăta eu și tu vei face apoi exact ca mine.

— Bine, fu de acord Ken, care nu își putea lua ochii de la profesoara sa.

— Uite, voi mișca o floare din grădină, cu o vrajă simplă. Să nu uiți, cu această vrajă poți mișca orice obiect dorești, oricât ar fi de greu sau de mare!

Fata ridică mâna spre o floare galbenă, rosti „movere”, iar planta se mișcă prin rondul de flori și mai apoi veni exact în mâna ei.

— Ești minunată.

— Nu sunt minunată deloc. Acum întinde și tu mâna spre una din flori și dorește-ți din tot sufletul să vină la tine!

— Bine, voi încerca.

Profesorul întinse mâna tot spre una din florile galbene și țipă cât putu de tare „movere”, dar nu se întâmplă nimic. Clem râdea foarte amuzată de fața lui și îi explică că nu era nevoie să țipe la biata floare, că putea rosti aceste cuvinte și în gând. Bărbatul încercă încă o dată și încă o dată, dar nimic. Renunță în cele din urmă, iritat.

— Orice aș face, nu pot, eu nu sunt vrăjitor.

— Ba ești, încercă fata să-l calmeze. Dar trebuie să-ți dorești.

— Dar îmi doresc, numai că la mine nu merg moverele astea...

Și chiar în acel moment floarea cea galbenă se desprinsese din pământ și se așeză în mâna lui. Sări în sus de uimire, iar Clem îl privi cu admirație.

— Vezi? Ai reușit!

Într-o clipă de maximă fericire, fata sări în brațele profesorului și-l sărută.

După o secundă, amândoi se simțeau jenați de gest. Timp de o jumătate de oră, nu își mai vorbiră. Ken repetă în continuarea vraja, până ce fata îl opri.

— Ajunge, trebuie să mai încercăm și altele! Asta îți iese destul de bine.

— În regulă, oricum mă cam plictisisem, fu el de acord și îi surâse fetei.

— Atunci să încercăm să punem florile la loc!

— La asta nu mă așteptam.

— Ei bine, regele se înfurie destul de tare dacă-i rupem florile, și fata chicoti.

— Atunci să le punem repede la loc.

— Bine, fă ca mine!

Fata luă floarea în mână și rosti „vada”, iar ea pluti spre rondul de flori, își căută locul și se așeză la loc.

— Acum fac eu?, întrebă bărbatul.

— Dar cine altcineva?

— Bine.

Luă și el una din florile pe care le ademenise și rosti cuvântul „vada”. Spre surprinderea lui, vraja îi ieși din prima. Și continuă așa până când a pus toate florile la locul lor.

O femeie grasuță, ce semăna cu o găscă, îi anunță că era ora prânzului. Profesorul declară că lui nu-i este foame, iar Clem fu de acord cu alegerea lui. Hotărâră împreună că e mai bine să rămână să exerseze. Ken își aduse aminte de visul său și de promisiunea pe care i-o făcuse fata, că-l va învăța o vrajă împotriva acestuia.

— Învăță-mă să blochez acel vis!, o rugă.

— Adică să te învăț să blochezi paznicul.

— Da, așa cum spui tu.

— Aceasta este o vrajă grea, nu știi dacă vei reuși, și oricum nu îți vei putea da seama dacă ți-a reușit sau nu, până nu revine visul. Ești sigur că vrei să-ncerci?

— Da, sunt mai sigur decât orice pe lume.

— Bine. Atunci, ascultă-mă! Când vei simți frigul, va trebui să-l învingi. Dar, pentru a-l învinge, este obligatoriu să rămâi conștient, se impune să realizezi ce se întâmplă. După ce vei realiza asta, te concentrezi și spui „cido”. Dacă te încălzești, înseamnă că ai aruncat paznicul puțin mai departe de tine. Atunci, fără să stai pe

gânduri, rostește „chiudere”. Dacă vraja a reușit, ar trebui ca paznicului să i se închidă ușa spre lumea ta.

— Am înțeles, o să repet asta.

— Bine, eu plec să mă plimb puțin.

Făcu un gest și dispăru.

— Trebuie să învăț și asta, își spuse profesorul.

Trecuseră mai mult de două ore de când repeta cele două vrăji. Din când în când mai repeta și vraja „movere” și „vada”. Vroia să fie sigur că încă îi mai ieșeau. După două ore de repetiție continuă, femeia care semăna cu o găscă veni din nou să-l anunțe că era așteptat la masă de Clementina. De data acesta acceptă invitația încântat.

Intră în salonul galben. Spre bucuria lui, aici nu se afla decât Clem. Se așeză lângă ea și își dori o friptură imensă, ce nu se lăsă așteptată. Cei doi serveau prânzul, ce-i drept cu întârziere.

— Unde-ai fost?, se trezi profesorul întrebând.

— Nu am fost niciunde!, răspunse fata.

— Cum așa? Doar ai plecat să te plimbi...

— Nu, am fost doar invizibilă. Am stat cu tine tot timpul.

— Va trebui să mă înveți și pe mine asta.

— Nu știu dacă tu vei reuși. Asta e o vrajă a piticilor. În afară de ei, numai trei sau patru persoane o mai pot face. Însă te pot face eu invizibil, dacă dorești.

— Nu, mi-ar plăcea s-o fac eu.

— Vom vedea dacă ai această putere.

— Și cum voi afla asta?

— Păi, nu e chiar greu. În mod normal, puterile lui Skelettro ar trebui să fie și ale tale. Și ar trebui să deții și din puterile lui Ares, cu toate că nici un urmaș al său nu le-a deținut. Dar de la tine avem mai multe așteptări.

— Adică aş putea fi un multimalus?, își exprimă speranța, fericit la gândul care-i încolțise.

— Eu sper să fii măcar un unimalus. Și așa ar fi foarte bine. Să sperăm că ești un multimalus. În mare parte, de aceea se află Tlaloc aici, să vadă dacă ești sau nu. Ai fi al patrulea din lume ce deține această capacitate.

— Ar fi minunat!, exclamă entuziasmat.

— Da, chiar ar fi, spuse și fata, fericită.

Pe o ușă mare din cristal își făcu intrarea Tlaloc. Nu era chiar persoana pe care profesorul sau Clem și-ar fi dorit s-o vadă. Cei doi preferau să rămână singuri. Zeul,

acum cu chip de om, se îndreaptă spre ei și nu mai părea chiar fericit.

— Ați auzit?, se interesă el.

— Ce?, întrebare, într-o voce.

— Ați auzit de articolul apărut azi în „Inchizitorul”?

Cei doi se priviră și își zâmbiră.

— Credeți că e de râs!?, se răsti la ei.

— Cred că te ambalezi prea tare, tigrule, emise sentința profesorul ironic și, din nou, împreună cu Clem, pufni în râs.

— A! Deci asta crezi?

— Da, spuse Ken simplu.

— Bine, șmechere. Atunci descurcă-te tu cu cei ce au avut încredere în tine și acum nu mai au, din pricina acestui articol prostesc!

— Și de ce mi-ar păsa de ei?

— Nu vă mai certați băieți!, îi potoli Clementina.

— Nu te băga, Clem!, țipă zeul. Tu mai bine ai grijă să-i bagi mințile în cap!

— Credeam că le are în cap, tigrule. Mrrr, și cei doi iar râseră în hohote.

— Bine, bine! Văd că sunteți puși pe șotii. Dragostea asta!... Mai bine ascultați, nebunilor!, urlă din nou zeul, iar cei doi amuțiră. Dacă Ministerul Suprem ajunge la concluzia că Ken este așa cum l-a descris cretina aia, îi va lua toate drepturile.

— Dar de ce?, întrebă Clem indignată. Nu s-a mai întâmpnat asta până acum!

— Nu s-a mai întâmpnat cu cei ce locuiesc aici de ani de zile, cei pe care ministerul i-a anchetat! Dar ce știi ei, de fapt, despre Ken? Nimic! Vrei să-ți spun pe litere? NIMIC!!!

— Nu-i nevoie să te enervezi!, se răsti fata. Asta nu se va întâmpla, cei din minister nu sunt așa de dobitoci.

— Tocmai că sunt! Mi-au trimis acum o jumătate de oră o telegramă-vis, prin care au anunțat că, peste o săptămână, vor să se întâlnească cu Ken pe Muntos, în palatul zeilor. Așa că nu mai avem la dispoziție decât șase zile să-l învățăm pe Ken câte ceva.

— De-abia am deprins patru vrăji azi și nici acestea nu știu dacă îmi vor ieși în totalitate. Cum voi învăța atâtea în șase zile?, se plânse profesorul deprimat.

— Îți spun eu cum!, îl aduse cu picioarele pe pământ zeul. Lasă dragostea mai încet și încearcă să te

concentrezi mai mult!

Într-adevăr, în următoarele șase zile toți se concentrară asupra lui Ken, ca să-l învețe cât mai multe și să-l ajute să-și descopere puterile. Clementina continuase cu vrăjile. Acesta învățase vraja „docente”, destinată celor pe care nu-i puteai prinde: rosteai cuvintele și persoana respectivă se oprea pe loc. Mai învăță și vraja „luminată”, prin care se aprindea o luminiță ce marca drumul pe timp de noapte; „veritasem”, vraja care obliga pe cineva să spună adevărul (dar era destul de greu de aplicat); „țito”, vraja ce oprea un individ din vorbit; acesta o aplică de mai multe ori pe Tlaloc, pentru a se distra; „feritus”, vraja care te ferea de alte vrăji aruncate asupra ta, și multe altele. Profesorului îi reușise chiar și vraja „chiudere”, pentru că, de atunci, nu îi mai apăruse în vis Andora.

Și Tlaloc lucrase mult cu el, iar, după sute de încercări, acesta reuși să se transforme într-un cal alb și într-un papagal mic. Toate astea duceau la concluzia că profesorul era un multimalus. Tlaloc susținea că învățăcelul ar realiza mai mult, dacă nu ar sta cu ochii pe Clementina. Cei doi se prefăceau că nu aud aluziile zeului și își vedeau de treabă ignorându-l total.

Între pauze, fata se străduia să-l învețe să devină invizibil, dar nu reușea, cu toate că Skelettro și Ares aveau amândoi această putere. Vraja „nascondere” nu îi era accesibilă oricui și, așa cum spusese și Clem, în afară de pitici, doar câțiva mai dețineau această putere. Dar ea încerca să-l liniștească, dezvăluindu-i lui Ken că există o plantă, pe nume cedru, ce are rolul de-a te face invizibil. Profesorul nu reuși această vrajă, dar izbuti să ajungă dintr-un loc în altul cu o bătaie de palme, ceea ce-l entuziasma la fel de mult. Aceasta era vraja „rapido”, care te ajuta să ajungi la destinație chiar și printr-un pocnit din degete.

Nici Ariel nu se lăsase mai prejos. Ea îi explică lui Ken cum poate respira sub apă cu ajutorul vrăjii „sirenes”. Îl mai învăță și cum să se ferească de magia neagră, cu ajutorul vrăjii „indietro”: se respinge vraja ce ți-a fost aruncată, dar o și trimite înapoi celui ce ți-a făcut-o.

Profesorul află de la Ariel că fetița din visul său este fiica Andorei și-a lui Skelettro. Andora încă trăia cu impresia că Ken este Skelettro și invers. Ea se căsătorise cu Skelettro fără voia ei și, cu toate astea, îi era și gardian. Skelettro o luase de nevastă, deoarece avea senzația că Ken i-ar fi dat puterea înapoi în schimbul ei. Dar nu pusese la socoteală faptul că acesta s-ar putea îndrăgosti de altcineva, lucru care se și întâmplase. Sau că pe Ken nu l-ar mai putea interesa Andora.

Ariel i-a mai spus și că, dacă o va găsi pe fetița din visul lui, este sortită morții, pentru că acea fetiță era singura care știa să-i ofere darul de-a fi om. Iar ea nu mai avea din licoare decât pentru o lună și, dacă nu o va mai lua, după două săptămâni va muri.

Profesorul îi jurase că va găsi fetița și că nu o va lăsa să moară, iar Ariel îi fu recunoscătoare pentru gândul lui.

Cele șase zile trecură repede pentru toată lumea. Cei patru au fost destul de ocupați și nu simțiră cum zboară timpul. Dar acum a venit momentul ca profesorul, Clem și Tlaloc să pornească împreună spre Muntos, acolo unde aveau să se întâlnească cu cei ce făceau parte din Ministerul Suprem.

Capitolul XI

CASA ZEILOR

Timpul sosise. Portalele celor trei se deschiseseră. Deși Clementina încă nu se putea despărți de Ariel, trebuia să intre. Cei trei plecară, lumea poveștilor și mai ales minunata Țară a Soarelui erau departe.

Tustrei au aterizat în același loc: o cameră învelită de nori roz, cu candelabre de argint masiv și câteva fotolii construite tot din nori. Undeva, în mijlocul încăperii, exista o arteziană din care curgea nectar. Diverse statui, ce înfățișau atât femei, cât și bărbați, de diferite mărimi, înfrumusețau camera. Prin colțuri, de-abia se puteau observa niște ferestre. Apropiindu-se de una dintre ele, profesorul observă că, dincolo, era o ceață densă, așa cum nu văzuse nici măcar în Pădurea Fermecată.

Cei trei s-au înțeles din priviri să caute o ieșire din acea cameră. Încercau să descopere o ușă, dar fără nici un rezultat. După vreo oră de căutări, s-au dat bătăuți și fiecare și-a ales câte un nor pe care îl modelară în chip de fotoliu. În puțină vreme, adormiră.

Profesorul simți din nou frigul ce-i sfâșia sufletul. Conștientiza într-un fel că paznicul de dincolo va veni din nou în visul său, dar, de data asta, era mai puternic ca de obicei. Nu se putea opune, dar într-un fel nici nu vroia. Frigul îl cuprinse cu totul acum. De undeva, de departe, auzea vocea Andorei.

„*Andora?*”, strigă el cât îl ținea gura.

„*Da, iubitu!*”, răsună glasul din depărtare. „*Sunt aici, nu mă vezi?*”

„*Nu! Nu te văd. Unde ești? E așa de frig, iar ceața asta mă împiedică să văd!*”

„*Privește în sufletul tău și ai să mă găsești acolo! Dacă mă mai iubești măcar puțin, ai să mă găsești.*”

Ken încercă din răputeri să o caute pe Andora în sufletul său, dar nimic, dispăruse complet de acolo.

„*Nu pot, nu te văd!*”

„*Caut-o, Ken! Caut-o! Nu o lăsa pe mâna dușmanului, te rog, Ken!*”

Visul dispăru în momentul în care Clem îl atinse cu vârful degetelor. Ken o privi pe frumoasa fată și îi zâmbi. Corpul său se încălzise din nou și acum totul revenise la normal. Încercă să spună ceva, dar Clementina îi dădu de înțeles că știa ce se petrece. O lacrimă se prelinse pe obrazul lui, căci îl sfâșia o durere ce nu o mai simțise până atunci. Suferea, dar nu înțelegea de ce; sufletul lui plângea, iar el nu-l putea opri. Tânăra îi șterse lacrima ce se apropia încet de bărbie, apoi îl sărută pe frunte.

Ken nu se simțea deloc mai bine. Inima îi era cât un bob de porumb, simțea un gol în stomac și-o suferință ce nu o putea descrie. Clem realizează ce se petrece cu el și îl privi în ochi, rostind „eliberatoare”. În secunde următoare, profesorului îi veniră în minte toate amintirile frumoase ce le trăise de-a lungul vieții sale. Apoi se trezi; era la fel ca înainte. Știa că ceva se întâmplase cu el, dar ce oare?

Chiar în acel moment, în camera cea roz apărură doi bărbați și o femeie. Clem fugi spre Tlaloc să-l trezească, dar acesta nu se mai găsea în încăpere. Fata se ghemui în brațele profesorului, vru să rostească o vrajă, dar mintea ei parcă era blocată, nu mai putea face nimic.

Noii veniți purtau robe și niște glugi negre le acopereau chipurile. Clementina și Ken simțeau privirile ațintite asupra lor, dar nici unul nu putea face nimic, erau paralizați. Un zgomot puternic se auzi în spatele lor, profesorul întoarse privirea și, spre ușurarea lui, îl descoperi pe Tlaloc.

Tigrul se îndreaptă spre cei trei:

— Ați vrea să nu îmi mai speriați prietenii?, se răsti, spre uimirea îndrăgostiților, care uitaseră să vorbească.

Cei trei își descoperiră chipurile. În spatele uneia dintre glugi, Clem îl recunoscu pe Împăratul Roșu, iar inima i se potoli, parcă nu mai bătea ca nebună. Bărbatul cu barba roșie îi zâmbi fetei și o luă de mână, pentru a o liniști.

În spatele celei de-a doua glugi se ascundea un chip de femeie, nici prea frumoasă, nici prea urâtă, cu cap de om și corp de căprioară, ceea ce-i dădu de înțeles Clementinei că este din lumea fanteziei.

A treia persoană era un vrăjitor bătrân, pe care fata îl recunoscu ca fiind chiar Albul Mag. Femeia-căprioară luă cuvântul:

— Ne cerem scuze pentru intrarea noastră și mai ales că v-am blocat! Nu puteam să vă permitem să aruncați vreo vrajă asupra noastră.

— Nu face nimic, acceptă scuzele fata, cu jumătate de voce.

— Eu sunt Mareea, reluă femeia-căprioară. Sunt aici în calitate de conducător al Ministerului Suprem. După cum vedeți, suntem doar trei dintre conducători. Zeus, așa cum știți, lipsește.

— Așa că am hotărât ca Tlaloc să-i țină locul, interveni împăratul cu barba roșie. Cel puțin până îl găsim pe Zeus, continuă acesta, în timp ce se scobește în nas.

— Să-i țin eu locul?, întreabă Tlaloc uimit.

— Da, dragul meu prieten, luă cuvântul Albul Mag. Ești un zeu bun și înțelept, iar noi avem nevoie de cineva care să ne ajute. Cum Zeus nu mai este, nu aveam altă soluție decât să alegem un nou membru în minister. Asta nu va dura mult, doar până veți da de el.

— Bine, bine, fu de acord zeul nervos. Aș vrea și eu să știu: cum dracu' ieșim de aici? Pe geam nu se poate, ușă nu există, singura soluție fiind portalul. Unde suntem? Am mai fost pe Muntos, dar locul ăsta nu îl cunosc!

Ken se simțea un simplu spectator în toată povestea asta. Privea când spre unul, când spre celălalt. Acum îl studia pe vrăjitorul cel bătrân, ce luă cuvântul:

— Ei bine, dragul meu, suntem în camera consiliului. E normal să n-o cunoașteți, pentru că numai noi știm de ea. Ca să fiu sincer, v-am vrăjit portalele și de aceea ați ajuns aici. Dar vom merge în castelul zeilor, care acum este pustiu. Se poate auzi vântul cum șuieră, este de-a dreptul macabru.

— Și de ce v-a luat atâta să veniți?, se interesă profesorul agitat.

— Nouă nu ne-a luat decât un minut, interveni Mareea. Dar, în această cameră, o secundă pare o oră.

— Deci tot ce s-a petrecut s-a întâmplat într-un minut?, întreabă Clementina nedumerită.

— Da, într-un minut, confirmă împăratul.

Mareea deschise o ușă imensă, făurită din nori, și îi invită pe oaspeți în palatul zeilor. Intrară mai întâi în camera fântânilor, care, așa cum sugera numele ei, era plină de havuzuri de diverse culori. Din acestea curgea

atât apă pură, cât și nectar și vin. Apoi au trecut în încăperea nimfelor, de culoare verde – pesemne că erau nimfele pădurii. Urmă camera servitorilor, o sală spațioasă, cu multe paturi, unele dintre ele suprapuse. Într-un final au ajuns în salonul zeului suprem, adică Zeus. Salonul, ca și camera consiliului, era plin de nori, de diferite forme și culori. În mijloc se putea observa un jilt de aur, iar lângă el era aruncat fulgerul zeului. Încăperea era destul de deranjată, semn că acolo se dăduse o luptă.

Cei șase au traversat și această încăpere, urcând niște scări maiestose, făcute din fildeș și fire de aur. Cei din minister le prezentară oaspeților camerele lor și le-au spus că în fiecare cameră se află o cină copioasă. I-au sfătuit pe oaspeți să se odihnească, iar a doua zi urma să stea de vorbă mai pe-ndelete.

Ken primi chiar camera lui Ares. Aceasta era aproape la fel de mare ca și salonul galben din Țara Soarelui. Și aici erau foarte mulți nori colorați, ce pluteau nestingheriți, nu exista nici un pat, așa că presupuse că va încropi un pat din nori, așa cum făcuse și în camera consiliului. Și această încăpere era plină de statui din marmură ce-l reprezentau pe Ares. Lângă o fereastră deschisă se afla o masă de fildeș, încărcată cu o mulțime de bunătăți. Bărbatul se apropie. Era și timpul să mănânce ceva, îi era destul de foame.

În timp ce servea masa, își aruncă privirea pe fereastra deschisă – aceeași priveliște dezolantă observa și de aici: ceața era atât de deasă, încât o puteai tăia cu cuțitul.

Termină masa și se pregăti să închidă geamul, dar chiar atunci un motan negru și gras sări pe masă, făcându-l să tresară.

— Stttttt!, făcu pisoiiul.

— Tlaloc?, întrebă uimit profesorul.

— Da, vorbește încet!

— Ce se întâmplă?

— Și eu aș vrea să știu. Ceva nu este în ordine aici. Niciodată nu a fost ceață pe Muntos.

— Și mie mi se pare destul de ciudat... Din câte am înțeles, doar zeii au dispărut, nu și senatorii acestora.

— Așa e, profesore. Ceva nu este în ordine. Transformă-te în papagal și du-te în camera Clementinei! Nu ieșiți de acolo până nu vin eu. Și, sub nici o formă, nu

te transforma în om! În caz de nenorocire, măcar tu vei putea să scapi.

— Tu unde te duci?

— Pe aici. Am să-ți explic mai târziu, nu vreau să te panichezi fără rost! Tu fă ce ți-am spus! Am să vin și eu în camera Clementinei. Pune-o să vrăjească ușa!

— Acum chiar că mă sperii, șopti tremurând Ken.

— Nu intra în panică, nu e momentul! E ceva putred aici. Ascultă! În caz că nu mă întorc într-o oră, deschideți-vă portalurile și fugiți cât vă țin picioarele!

— Unde să plecăm?

— Duceți-vă la Institutul Vrajitorilor, acolo veți fi în siguranță. Vorbiți cu Albul Mag, el va ști ce e de făcut.

— Dar Albul Mag e aici, preciză bărbatul, fără să mai înțeleagă nimic.

— Oare?!, și pisoiul ieși pe geam, la fel de repede precum intrase.

Totul era destul de ciudat, chiar și Tlaloc se comporta misterios. Profesorul înțelesese că făcea asta ca să nu-l sperie. Dar știa că nu mai avea timp de pierdut: Clementina nu știa nimic și ar putea fi în pericol. Luă înfățișarea unui papagal și zbură prin fereastra deschisă. Nu avea idee unde este camera fetei, iar ceața aceea densă nu îl ajuta prea mult. Cercetă fiecare fereastră în parte, pentru a afla care este aceea prin care el trebuia să pătrundă. După mai bine de zece minute de zburat din fereastră în fereastră, în sfârșit o găsi pe a Clementinei.

Fereastra fetei era închisă, așa că singura soluție era să bată cu ciocul în geam, ceea ce și făcu. La început ea s-a speriat, apoi, văzând papagalul, a realizat cine dorește să intre. Deschise fereastra, lăsându-l să pătrundă în încăperea care era identică cu a sa.

Papagalul îi povesti fetei întreaga discuție purtată cu Tlaloc și îi ceru să vrăjească ușa. Ea se supuse, rosti „ferecate” și gata!, ușa era vrăjită, pentru a nu se deschide. Lăsară geamul deschis, pentru ca lui Tlaloc să-i vină la îndemână a li se alătura.

Cei doi au așteptat mai mult de o oră; deja îngrijorarea se instalase în sufletele lor. Profesorul avu chiar ideea de-a se duce după el, dar nu o putea lăsa pe Clem singură.

Când se auzi o bătaie în ușă, amuțiră. Au convenit că e mai bine să întrebe cine este. Fata întrebă ușor, iar din spatele ușii se auzi o voce de femeie, ce se recomandă

drept Altheia. Ken îi explică repede Clementinei că Altheia este sora lui Tlaloc, dacă este cu adevărat cine susține. Papagalul se așează pe fereastră, în timp ce Clem ridică vraja și descuie musafirei.

Pe ușa de fildeș, intră, într-adevăr, Altheia. Profesorul o recunoscuse dintr-o privire. El îi făcu semn Clemei să vrăjească ușa din nou și coborî de pe geam.

— Altheia!, îi ieși profesorul mirat în întâmpinare.

— Plecați acum! – și pe chipul nimfei se putea observa groaza.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă bărbatul, a cărui teamă îi era trădată de crisparea feței.

— L-au prins pe Tlaloc, încerc să-l salvez. Voi trebuie să plecați! Dacă vă prind și pe voi, totul va lua sfârșit.

— Cine l-a prins?, întrebă Clem, înmărmurită de spaimă.

— Nu am timp de povești! Du-te la Albul Mag, acum!, țipă nimfa, tocmai când răsunară din nou bătăi în ușă.

— Rămân cu tine, declară Ken. Clem va pleca, eu rămân. Ai nevoie de mine.

— Nu rămâne nimeni!, se răsti Altheia, care-și deschise un portal într-o pălărie veche. Plecați acum amândoi!

Nimfa dispăru, lăsându-i pe cei doi în fața portalului deschis.

Bătăile în ușă erau din ce în ce mai nervoase. Profesorul o împinse pe Clem în portalul deschis, iar el își luă zborul pe fereastră.

Mai rămase un timp în fața geamului deschis. Ușa s-a deschis și în încăperea intră o ființă mică, pe care profesorul o știa de undeva. Era Alan, cel pe care îl văzuse la școala din sat, vorbind cu Katt. Papagalul își luă zborul din dreptul ferestrei și se cuibări în ceața densă. Se opri puțin spre a-și trage suflul. Pâcla era ascunzătoarea perfectă, nu își vedea nici măcar penele.

Habar nu avea încotro s-o apuce. Ar fi fost bine dacă ar fi reușit să se transforme într-o muscă sau ceva mai mic, pentru a putea trece neobservat prin camerele palatului. Frigul îl cuprinse din nou, simțea cum îi îngheață sufletul.

Se gândi că Andora nu-și alesese cel mai bun moment pentru a-l sâcăi cu prostiile ei, așa că ripostă

rostind „cîdo”. Nimic! Frigul îl cuprindea tot mai mult. Speriat, rosti din nou vraja și încă o dată, dar totul fu în zadar. Se părea că nu era frigul lumii de dincolo. Era chiar frigul ce cobora peste acel tărâm. Acum, cu siguranță, profesorul își dorea să fie un urs sau orice animal cu multă blană.

Liniștea coborî apăsătoare peste ceața densă. Nu mai răzbătea nici un sunet, parcă totul era mort. Frigul se lăsase peste pământ, iar ceața nu vroia deloc să se dea bătută.

Papagalul trebuia să facă ceva. Se impune să găsească un geam deschis. Să intre măcar pentru câteva secunde, căci frigul îi zgribulise penele, iar inima mică de pasăre abia mai vroia să bată. Era suficient să se adăpostească nițel. Își făcu curaj și începu să caute o fereastră deschisă, însă găsi o ușă, pe care intră și se ghemui într-un colț spre a se încălzi.

Aproape de el se auziră câteva voci, care apoi, ca prin minune, se estompară. Însemna că nu era singurul din castel, iar Tlaloc trebuia să fie încă acolo. Din ce în ce mai mult își dorea să fie o muscă. Se concentrează peste măsură, dar nimic.

Intrigat din cale-afară, mai încercă o ultimă dată. Făcea exact așa cum îl învățase Tlaloc. Se gândi la ființa care își dorea să fie și rosti „animalus”. Spre fericirea lui, de data aceasta îi ieși: se transformase într-o muscă. Acum nu îl vor mai descoperi, îi va fi mult mai ușor să-i ia urma zeului.

Gângania porni prin palat, trecu prin diferite încăperi, unele mai frumoase, altele de-a dreptul macabre. La un moment dat, auzi vocea unei femei, care i se părea cunoscută. Se apropie de încăperea de unde venea sunetul. Ușa era închisă, dar, pentru că acum el era destul de mic, putea să intre pe gaura cheii, ceea ce și făcu.

Ajunse într-o sală slab luminată, unde doar de o lumânare aflată pe mijlocul unei mese pâlpaia. Camera era sumbră și rece. Musca se apropie ușor de cele două persoane din încăpere. Constată că vocea aparținea profesoarei Katt, iar interlocutorul ei era Tlaloc. Așadar îl prinseseră. Cu chipul său de om, zeul era legat fedeleș de un scaun și, din câte își dădea Ken seama, era aruncată o vrajă asupra lui, pentru a nu se putea transforma în altceva.

Katt se plimba în jurul zeului și, din când în când, îi ardea pe piele cu o pană de fenix. Profesorul știa că e momentul să întreprindă ceva. Dar ce? Dintr-odată, pitită într-un colț, o zări pe Altheia. Camera era destul de întunecată, așa că nu era greu să te ascunzi acolo. Musca se apropie de nimfă și-i șopti la ureche:

— Sunt eu, Ken!

Fata nu scoase nici un cuvânt, dar îi dădu de înțeles că îl ascultă.

— Vreau să te întreb ceva. Dă din cap, ca să înțeleg!

Fata aprobă.

— Katt are vreo putere? – fata îi făcu semn că nu. Atunci, hai s-o atacăm! Știi să ridici vraja care e pusă pe Tlaloc? – Altheia îi șopti că e de acord s-o atace pe profesoară.

Ken luă înfățișarea de om și îi gesticulă mut în direcția nimfei. Aceasta înțelese că era momentul să se năpustească asupra dușmanului.

Așteptară ca femeia să se întoarcă cu spatele la ei, apoi săriră pe ea. Profesorul o legă bine și o lovi cu un obiect greu ce-i picase în mână. Katt căzu inconștientă. Între timp, nimfa își dezlegă fratele, care se simțea destul de slăbit.

— Acum ce facem?, întrebă nimfa.

— Trebuie să ridicăm vraja, sugeră Ken. Altfel, nu știu cum l-am putea scoate de aici.

— Portalul tău..., se auzi vocea slabă a zeului. Folosește portalul tău...

— Are dreptate, spuse profesorul.

Scoase pana din buzunar și desenă ușa, se gândi la Institutul de Vraji și deschise ușa. Îl luă pe zeu pe după umeri și păși cu el dincolo de ea. În spatele lor se afla nimfa, ce îi urma îndeaproape.

Capitolul XII

ALBUL MAG

Soarele își revărsa razele asupra celor trei, abia ieșiți din portal. Zeul se simțea din ce în ce mai rău, profesorul era extenuat, iar Altheia încă mai tremura de frică. Ajunseseră în grădina Institutului de Vrăji. Erau atât de tulburați, încât nici nu observaseră unde se aflau. Singura teamă a lui Ken era aceea că cei ce-l răpiseră pe zeu ar putea veni după ei.

Profesorul se încălzi, nu mai simțea acea răceală. Acum îi era mai bine. Se îndreptă spre Tlaloc, pentru a vedea cât este de gravă starea lui. Avea nevoie de ajutorul Altheei, dar nimfa încă nu își putea reveni din spaimă, nici măcar nu realiza de unde avusese puterea de-a rămâne aproape de fratele ei.

— Ascultă, Altheia!, o atenționează, luând-o de mână.

Nimfa îl privi pe profesor și-i dădu de înțeles că îl ascultă, dar nu putea scoate nici un sunet; inima ei încă bătea atât de tare, că o puteai auzi.

— Fii tare!, o întărește el. Trebuie să mă duc după ajutor. Rămâi aici și ai grijă de Tlaloc!

— Îmi este teamă, șopti ea cu vocea stinsă.

— Știu că îți este teamă, și mie îmi este. E normal să fii speriată. Dar acum suntem în siguranță. Te rog, Altheia, ai grijă de el, altfel s-ar putea să-l pierdem!

— Du-te, Ken, am să fiu tare!

— Așa te vreau! Nu lipsesc mult, promit.

Profesorul trecu prin grădina cea mare și intră pe una din ușile deschise ale Institutului. Ajuns într-un hol lung, cât vedea cu ochii, începu să se uite în stânga și-n dreapta, în speranța că va vedea pe cineva. La capătul holului, zări un bărbat, înalt, brunet și puțin grasuț. Nu părea să aibă mai mult de 25 de ani. Cum îl observă, strigă cât îl ținu gura:

— Ajutoooooorrrrrr!

Bărbatul sări în ajutorul lui, care îi explică că prietenii săi sunt în grădină, iar unul dintre ei este grav rănit, apoi nu mai simți nimic și leșină. Își dusesese

misiunea la sfârșit, nu mai avea pentru ce lupta. Gata, se terminase, pentru moment, putea să se odihnească.

Ken deschise ochii și o văzu lângă el pe Clem. Acum știa că totul e bine, era încredințat că ceilalți îi găsiseră pe Tlaloc și pe Altheia. Închise ochii, ca și cum ar fi vrut să se mai odihnească puțin, dar chiar atunci auzi o voce blândă:

— Se pare că e mai bine...

— Da, răspunse simplu Clem.

Deschise din nou ochii pentru a vedea cui îi vorbise fata. Îl recunosc pe Albul Mag, un bătrân blând, cu o barbă stufoasă și albă. Îmbrăcat simplu, nu părea a fi conducătorul unei lumi. Profesorul întoarse capul și își dădu seama că se află într-un fel de infirmerie. Camera era de culoarea cerului, liniștitoare și plăcută. Lângă patul său se mai aflau încă două: într-unul se afla Tlaloc, iar în celălalt Altheia. Bărbatul-tigru părea să doarmă liniștit, în schimb nimfa era trează și, la fel ca și el, studia sala.

— Cum se simte Tlaloc?, se trezi Ken întrebând.

— Va fi bine, îl lămurii vrăjitorul.

— Vor veni după noi!, își mărturisi teama cu vocea stinsă.

— Nu vor veni, îl liniști Clem. Portalul nu este deschis decât pentru cei ce învață aici și pentru noi. Ei nu pot trece. Aici suntem în deplină siguranță. Doar nu crezi că poți ajunge oriunde prin intermediul portalului... Dacă conducătorul nu-ți permite, este imposibil!

— Dar ce s-a întâmplat? L-am văzut acolo pe Albul Mag!...

— Nu eram eu, spuse vrăjitorul. Se pare că cineva mi-a furat înfățișarea și a venit acolo pentru a vă întinde o capcană. Nici măcar scrisoarea de la minister nu am scris-o noi. Dar, din păcate, ei l-au prins pe Împăratul Roșu.

— Nenorociții!, răbufni profesorul furios.

— Ai văzut cine era?, întrebă Clem.

— Alice!, se auzi profesorul strigând.

— Alice?, întrebară Clem și vrăjitorul într-o voce.

— E în pericol! Trebuie să mă duc în sat să o anunț.

— Nu pleci niciunde!, interveni vrăjitorul. O vom anunța noi.

— S-ar putea să fie deja prea târziu, zise Ken dezamăgit.

— Chiar acum am să trimit pe cineva după ea, îi liniști vrăjitorul și ieși din încăpere.

— Ce s-a întâmplat acolo?, se interesă Clem îngrijorată.

— Era Katt și un fel de teran, pe nume Alan. Am mai văzut-o pe Katt vorbind cu teranul la școala din sat. Nu i-am văzut pe ceilalți. Dar presupun că au fost mai mulți. Katt nu ar fi putut să-l vrăjească pe Tlaloc.

— Katt!, rosti fata gânditoare. Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta. Oare ce pune la cale?

— Nu știu, dar tot ce-ți pot spune este că nu e bine. Eu cred că are legătură cu dispariția zeilor. De când am văzut-o prima oară cu Alan în sat, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, dar nu am dat importanță întâlnirii lor de taină. Acum, dacă stau să mă gândesc, i-am auzit plănuiind ceva. Alan îi spunea ceva de o scrisoare pe care trebuia să-o trimită nu știu cui. Cred că asta plănuiam, boicotarea alegerilor. Cine ar putea candida în locul lui Zeus?

— Oricine înrudit cu un zeu, răspunse fata surprinsă.

— Bine, atunci anunță-mi candidatura!, hotărî Ken ferm.

— Ce?!, urlă fata atât de tare, de Tlaloc tresări.

— Mai încet..., o mustră bărbatul. Nu înțelegi? Este planul perfect. Eu mă pretind candidat și, mai mult, mă bucur că zeii au dispărut. Cei ce au fost pe Muntos se vor speria și vor încerca să îmi provoace dispariția. În felul acesta voi afla și cine sunt complotiștii, și unde i-au dus pe zei.

— Eu cred că e o nebunie. Îți pui viața în pericol fără rost...

— Nu e fără rost, știu eu ce fac, crede-mă, Clem!

— Bine, mă duc să vorbesc cu Albul Mag. Mă întorc repede.

Profesorul rămase singur, de fapt cu cei doi prieteni ai săi. Îi trecea prin minte că e o nebunie ce avea să facă, iar Alice îi va face capul pătrat atunci când va afla. Nici Tlaloc nu va fi prea încântat de hotărârea sa, dar nu era altă cale. Trebuia să se sacrifice cineva. Și cine ar fi fost mai potrivit decât el? Îi veni în minte o altă idee: și Tlaloc era zeu, și el ar putea candida. Dacă o să vrea să candideze el? Dar cu ce drept? Ideea fusese a sa și numai

a sa. Era responsabilitatea lui să-i ajute pe zei. Toată lumea îi explicase cât de important este și cât de mult contau ei pe el. Ca urmare era datoria lui. Tlaloc îl ajuta doar așa, din simpatie, în nici un caz acesta nu era obligat, așa cum este el, să facă treaba asta. Și apoi, el era unicul care i-ar fi putut salva pe zei. Oare Tlaloc datorită cui mai trăia? Datorită lui! Dacă nu ar fi fost el, Altheia nu ar fi fost în stare să-l scoată singură de-acolo.

Vântul intră ușor pe fereastra deschisă și-i dezmiardă obrazul. Pentru câteva clipe, își îndreptă ochii spre geam. Soarele strălucea așa de puternic, încât îl făcu să zâmbească. Frigul parcă îl urmărea peste tot, nu conta că era frigul din iad sau frigul care se lăsa seara. Parcă vroia cu tot dinadinsul să-l înghețe. Pentru o clipă își aminti de frigul puternic ce-l simțise pe Muntos și trase pătura pe el, de parcă încă ar fi fost acolo. Frigul acela fusese mai puternic decât cel din iad, îl simțise până în măduva oaselor. Atunci un alt gând îi străfulgeră mintea. Nu era normal frigul acela... Doar dacă... Da, dacă nu se aflaseră pe Muntos? Dacă fuseseră atrași într-alt loc? Un așa ger numai în iad îl puteai simți, era supranatural. Își aținti privirea spre Altheia. Aceasta nu dormea, se uita pe fereastra deschisă, parcă în căutarea cerului. O strigă:

— Altheia! Te pot întreba ceva?

Fata întoarse capul spre el, iar acum părea mult mai calmă. Îi făcu semn că-l ascultă.

— Tu ai simțit frigul acela care îți cuprindea tot sufletul?

— Da. Sigur că l-am simțit, nici acum nu l-am uitat complet. De ce întrebi?

— Nimic important, vroiam să știu dacă nu cumva am fost eu nebun.

— Nu. Frigul era real, iar zâmbetul ei îi completă spusele.

— Dar tu cum ai ajuns acolo?, întreabă profesorul.

— Mi-a scris Tlaloc cerându-mi să vin acolo. Mi-a recomandat să mă ascund undeva și să aștept semnalul lui. Când a ieșit în căutarea mea, am observat niște indivizi îmbrăcați în robe negre, ce îl vânau. Am văzut când l-au prins și am venit la voi.

— Bine, Altheia. Acum odihnește-te!

În dimineața zilei următoare, profesorul coborî în sala de mese. Aici elevii luau masa împreună cu profesorii. Clementina venise să-l conducă.

Sala de mese este o încăpere mare, vopsită în roșu, culoare ce reprezenta lumea vrăjitorilor. Pe tavă pluteau niște îngherași în diverse culori. Mese lungi erau așezate, în funcție de culori, în întreaga sală. Fiecare culoare în parte reprezenta câte o categorie de elevi. Aceștia erau împărțiți în trei categorii: culoarea albă reprezenta casa „Albilor”, culoarea verde era culoarea „Șerpenților”, iar culoarea albastră semnifica grupul „Șoimilor”. Aceste nume fuseseră date de întemeietorii Institutului, și anume Albul Mag Șerpente Claudius și Șoim Andree.

Undeva mai sus, în aceeași încăpere, se afla masa profesorilor, iar în dreapta acestora era o masă pentru patru persoane, pusă special pentru oaspeți.

Profesorul și Clem se așezară la masa lor, sub privirile cercetătoare ale elevilor. După numărul de tacâmuri, profesorul presupuse că Tlaloc și Altheia vor lua masa cu ei. Îndoielile lui nu durară mult. Într-adevăr, cei doi nu se lăsară așteptați și apărură în scurt timp.

Tlaloc părea mult mai bine, însă i se mai vedeau semnele de arsură pe față. Noii veniți se alăturară grupului:

— Cum te simți?, se interesă profesorul.

— Acum mai bine. Mă bucur că nu m-ai ascultat și că nu ai plecat, îi zâmbi zeul.

— Și eu, recunosc Altheia.

— Nu vă puteam lăsa acolo, nu ar fi fost... omenesc. Tlaloc și-ar fi riscat viața pentru mine.

— Ești convins?, întreabă zeul șăgalnic.

— Nu... Dar ce vroiai să spun?!

Bărbații se uitară unul la celălalt și schimbă surâsuri prietenoase.

Luară micul dejun în liniște, apoi Albul Mag își invită musafirii în grădina din fața institutului, pentru a servi un ceai împreună. Altheia se scuză, spunându-le celor trei că oricum nu este nevoie de ea, deci va pleca să facă o plimbare. O discuție despre cele întâmplate ar fi indispus-o și era păcat să piardă o zi atât de frumoasă cu asemenea prostii. Ceilalți au fost de acord cu părerea ei și au lăsat-o pe nimfă să-și vadă de treabă.

Cei trei se îndreptară spre grădina din față, unde îi aștepta Albul Mag. Oaspeții se așezară la masa mică din

lemn, unde îi aștepta câte o ceașcă de ceai fierbinte. Gazda îi șopti ceva unei pisici negre ca moartea, apoi se așeză lângă ei.

— Am auzit tot ce s-a întâmplat acolo, le declară Magul sobru.

— Am o nelămurire, își recunosc limitele profesorul, privindu-l pe vrăjitor drept în ochi. Nu înțeleg eu prea multe, dar un lucru îl știu cu siguranță: locul acela nu era Muntos, așa cum nici Tlaloc nu este serios.

Îl privi pe Mag direct în ochi, iar el răspunse cu un zâmbet.

— Ai dreptate, profesore.

— Cum?!, sări ca înțepat Tlaloc. Adică eu nu sunt... serios?

Albul Mag îl pironi cu privirea pe Tlaloc și pufni în râs. Nu avea îndoieli că zeul nu era prea temperat și că profesorul avea oarecum dreptate în privința lui. Dar, cu toate astea, îl știa sufletist, gata oricând pentru a sări în ajutorul cui avea nevoie. Vrăjitorul se întoarse spre Tlaloc și-l lămură:

— Nu, prietene. Tu ești o persoană serioasă. Era vorba de Muntos.

Tlaloc îl privi rușinat pe marele vrăjitor.

— Cel puțin mă apreciază și pe mine cineva, rosti necăjit, apoi îi aruncă lui Ken o privire ca de gheață, ce îl făcu pe acesta să zâmbească.

— Profesorul are dreptate, nu erați pe Muntos.

Tlaloc și Clem se priviră încremeniți, numai pe fața profesorului se citi o urmă de trufie. Își dăduse seama la momentul potrivit, el era singurul care înțelesese. Vrăjitorul continuă:

— De fapt, ca să fiu sincer, nici măcar nu ați părăsit Regatul Soarelui. Ați fost acolo tot timpul.

— Cum așa?, întrebă fata uimită.

— E simplu, continuă Magul. A fost aruncată o vrajă și, atunci când ați deschis portalul, vi s-a părut doar că ați trecut prin el. Dar ați rămas pe loc. Vraja a fost făcută mai mult pentru ochii lui Tlaloc, el era singurul care a fost pe Muntos, așa că el putea recunoaște palatul zeilor. Dar Tlaloc este un membru de onoare al acestui palat, așa că i s-a părut foarte ciudat că nimeni nu-i povestise despre camera consiliului. Atunci a realizat că ceva nu-i în ordine.

— Nu atunci, se confesă zeul rușinat.

— Dar când?, îl cheștionă Albul Mag.

— Când i-am văzut pe cei trei îmbrăcați în cheștiile alea negre. La început am crezut că e vreo glumă macabră a Împăratului Roșu, doar știi ce glumeț este. Apoi mi-am dat seama că tu ești mult prea sobru pentru asemenea farse și că nu ai fi acceptat să sperii așa niște oameni.

— Ai dreptate, prietene, spuse vrăjitorul zâmbind.

— Dar tu unde ai fost?, interveni Clem suspicioasă. Din câte îmi amintesc, când s-au ivit cei trei, eu am dat buzna să te trezesc, însă tu dispăruseși.

Tlaloc o privi trufaș pe fată. Ar fi vrut s-o țină puțin pe jar. Se prefăcu preocupat ceva, după care îi replică tăios:

— Eram în căutarea unei ieșiri. Ieșisem afară pe una din ferestrele acelea minuscule. Dar frigul a fost greu de suportat, așa că m-am întors.

— Și bine ai făcut, îl întrerupse Magul. Dacă nu ai fi revenit, probabil că nici nu i-ai mai fi găsit în viață.

— Cum?!, exclamă uimit Ken.

— Ei aveau misiunea să vă oprească. De ce crezi că au făcut toate astea? Pe voi doi urmăreau să vă ucidă... Tlaloc nu reprezintă o amenințare.

— Atunci de ce l-au prins și l-au torturat?, întreabă Clementina agitată.

— Pentru că a intuit planul lor. Au crezut că-l vor împiedica să vă pună în temă, dar era prea târziu. Voi aflaserăți deja de complot. Chiar dacă Tlaloc nu v-ar fi anunțat la timp, Altheia ar fi ajuns la voi înaintea lor.

— Ceea ce nu înțeleg eu, se declară învinsă Clem, este cum a ajuns Altheia acolo.

— Eu am rugat-o să vină, spuse zeul sec. Nu știu de ce, dar acea scrisoare nu mi-a inspirat deloc încredere. M-am gândit că, în situația când se găsește cineva acolo, de care nu știe nimeni, ar fi mult mai bine. Și, ca să nu mai existe întrebări de genul „Cum a ajuns Altheia acolo știind că portalul a fost vrăjit?”, am să vă explic!

Altheia nu ne-a părăsit nici o clipă pe mine și pe Ken. A fost cu noi tot timpul, de când am plecat din pădure.

A fost invizibilă și a mers cu mine peste tot. Aveam nevoie de cineva despre care nu se știa că e prezent. Datorită ei am aflat multe lucruri.

— Ce?, întreabă vrăjitorul calm.

— Am aflat că Light ăla este în cârdășie cu ei. Știam asta chiar din seara balului.

— Și de ce nu ne-ai spus?, se rățoi profesorul contrariat.

— Nu avea rost să vă comportați nefiresc. Dacă își dădeau seama că am prins vreun fir, s-ar fi putut întâmpla orice. Nu era cazul să dăm de bănuț.

— Are dreptate, interveni vrăjitorul. Un om prins în propria capcană ar fi în stare de orice. A procedat foarte bine! Așa aș fi făcut și eu.

Discuția continuă cam două ore. Își împărtășiră ideile, dându-și cu părerea asupra celor întâmplate. Probabil că nimic nu i-ar fi convins să renunțe la dezbateri, dar apariția Alice și-a soțului ei Eac îl determină pe profesor să tresară de bucurie:

— Alice! Ești bine?

— Sigur că sunt bine!...

— Mi-a fost teamă că vor pune mâna pe tine, spuse profesorul atât de repede, că ceilalți de-abia au înțeles.

— Nu aveau cum, dragul meu, cunoșteam de dinainte intențiile scorpiei de Katt. Așa că am fost în alertă tot timpul.

— Le cunoșteai?!, dădu glas uimirii Ken.

— Da, de mai bine de doi ani. Katt a fost o adeptă a lui Skelettro. Când el a fost închis, a găsit o cale de-a comunica cu tatăl lui, cu Drack. Știam că ea încercase să-l ajute să revină la viață, dar nu a reușit. Atunci a strâns mai mulți vrăjitori și ființe fantastice, chiar au corupt câțiva reprezentanți ai lumii poveștilor, și, cu toții, au început să comită numai rele. Se străduiau să-i convingă pe ceilalți că alianța cu cei din lumea ta nu este bună.

— Atunci, Aurora este de partea lor?, făcu profesorul legătura.

— Nu, dragul meu, Aurora este doar răutăcioasă, dar nu face parte din acest club select, clarifică, însoțindu-și explicația cu un zâmbet cald.

Șederea lor în grădină luă sfârșit abia când o bucătăreasă grasă anunță servirea prânzului. Porniră spre bucătărie. Tlaloc și profesorul rămaseră mai în spate.

— Alice ascunde ceva, murmură zeul.

— Deci nu e doar o închipuire de-a mea, răsuflă ușurat Ken, la fel de încet.

— Nu cred, prietene. Nu înțeleg ce are de ascuns și mai ales care o fi motivul atitudinii ei, dar o voi ruga pe

Altheia să afle.

— Crezi că e în câdășie cu ei?, întrebă profesorul cu jumătate de voce, de parcă nu vroia ca acel gând al său să fie auzit.

— Nu știu, dar așa presupun. Mi se pare ciudat că nici Magul nu știa despre Katt c-ar fi implicată. O fi Alice păstrătoarea secretelor, însă e chiar exagerat comportamentul ei. Ceva nu-mi miroase a bine. Iar mirosul nu m-a înșelat niciodată!

— Să sperăm că suspiciunile noastre se vor infirma.

— Da, să sperăm!, spuse zeul, și el cu jumătate de gură.

Capitolul XIII

ÎN VISUL ALTCTUIVA

Seara se lăsa călduroasă peste tărâmul vrăjitorilor. Cerul era atât de senin, încât se puteau număra toate stelele. O pisică neastâmpărată alerga după un fluture prin grădină. Două fete blonde stăteau întinse pe iarbă admirând bolta, iar un tigru se odihnea întins lângă ele, lingându-și labele.

În cel mai înalt turn al Institutului, în fața ferestrei larg deschise, o fată își pieptăna pletele lungi și negre. Își aruncă privirea la pisiul gri, care se amuza în grădină pe seama fluturelui. Joaca motănelului o înveseli. Apoi, cu gesturi gingașe, închise fereastra, intrând în camera albastră, culoare sugerând că fata făcea, sau a făcut cel puțin, parte din casa Șoimilor.

Încăperea mare avea în spate un pat, făcut parcă din pietre mici albastre. Undeva, într-un colț, era un dulap de aceeași culoare, iar în mijloc o masă din fildeș azuriu, stil birou, întregea atmosfera. Chiar și draperiile din mătase erau tot albastre, numai cele patru scaune, plasate cam fără noimă, aveau culoarea galbenă.

Clementina se aruncă în patul care, la atingere, părea foarte moale. Luă o carte dintr-o bibliotecă imaginară, sau așa ceva, și începu să citească pasionată. Cartea se numea „Vrăji în vise”, fiind scrisă chiar de directoarea institutului poveștilor, Mira Devilo. Era așa de absorbită de carte, încât nici nu băgă de seamă când i se bătă în ușă.

După mai multe lovituri, auzi. Sări ca arsă din patul albastru, grăbindu-se să deschidă. În spatele ușii se afla Ken, în brațe cu un pisiu gri. Fata zâmbi și-l pofti înăuntru:

— Intră!, îl îndemnă, grăbită parcă.

Fără să-i mai adreseze nici un cuvânt, se repezi la pisiul gri și-l smulse din brațele profesorului. Părea atât de fericită, cum Ken nu o mai văzuse niciodată. Clementina întinse mâna spre ceva imaginar și, ca prin minune, în mâna ei albă apărură un castron plin cu mâncare. Lăsa motanul jos și îi oferă hrana.

Ken se obișnuise deja cu vrăjitoriile, chiar dacă nu prea înțelegea cum de reușește Clem să facă atâtea. El știa doar câteva, iar pe cele mai ușoare nu izbutise deloc să le facă. Cu toate că pe acest tărâm, când era vorba de mâncare, nu trebuia decât să ți-o dorești, că aceasta apărea. Lui Ken îi trecuse de multe ori prin minte, amuzându-se, că lângă fiecare dintre ei este ascunsă o bucătăreasă care le citește gândurile. Chiar și în acel moment gândi acest lucru, punându-și problema dacă există și-o bucătăreasă pentru pisici. Această din urmă idee îl făcu să zâmbească: își imagina o pisică mare și grasă cu șorț alb și bonetă de bucătar.

O urmărea pe Clementina cu atenție: ea îngrijea pisica cu toată dragostea de care era capabilă. În acel moment și-ar fi dorit să fie el în locul motanului, pentru ca fata să-l dezmiere. De câte ori o privea, se mai îndrăgostea o dată. Când își îndrepta privirea spre ea, parcă o vedea pentru întâia oară. Întotdeauna îi studia atent fiecare gest, fiecare zâmbet, fără ca altcineva să-l observe. Știa că pentru ea și-ar da viața, fără să regrete, poate cu singura părere de rău că n-ar mai fi împreună. Și Clem îi dăduse de înțeles că-l place, dar el nu îndrăznea să se apropie prea mult.

Era conștient de faptul că nu e un bărbat de-o frumusețe deosebită și se împiedica în visare de cei zece ani ce-i avea în plus. O altă problemă: posibil ca el să se dovedească nemuritor. Nu avea nici o certitudine legată de asta, dar își aducea aminte că cineva – în acest moment nu-și amintea cine – i-a promis că vor avea o eternitate la dispoziție. Când era în preajma fetei, nu-și mai amintea nimic. Simțea doar fiorul acela care-l învăluia, într-un mod plăcut, desigur. Avea impulsul să o strângă în brațe, iar, dacă nu ar fi fost așa de laș, poate ar fi făcut-o.

Dar gata, era târziu, iar el trebuia să se retragă în camera lui. Cine știe ce-l va aștepta mâine? Cu toții trebuiau să se odihnească. Profesorul vru să plece, dar Clementina îl opri:

— Stai!, îi ceru fata impunător.

— Este târziu, ar trebui să...

— Știu, vroiam doar să-ți mulțumesc. Ți a fost pisoiul meu pe vremea când am învățat aici.

— Știu, spuse Ken simplu. Albul Mag mi-a povestit. Știu că-l iubești foarte mult și mai știu că în fiecare seară

dormea aici, cu tine.

— Așa este. Văd că Magul ți-a spus chiar tot.

— Nu chiar, a mai ținut unele lucruri și pentru el.

Cei doi se priviră și își zâmbiră. Ken o sărută pe frunte și-i ură noapte bună, apoi dispăru din cameră.

Fata pironi cu privirea locul unde fusese el. I-ar fi plăcut să mai rămână, îi făcea atâta plăcere compania lui... Nu putea admite că era îndrăgostită de el. Nu mai simțise așa ceva pentru nimeni, din acest motiv nu-și putea cataloga sentimentele. Știa doar că o încântă să-și petreacă vremea cu el. Ken avea ceva ce-o făcea să se simtă bine și în siguranță în preajma lui.

Aruncă o căutătură iscoditoare spre motanul ce tocmai terminase de mâncat, se aplecă spre el cu gesturi fine și îl luă în brațe. Oboseala își spunea cuvântul. Cucul indica orele douăzeci și două. Era momentul să se bage în patul moale și albastru.

„Camera era învăluită în ceață. Clementina încă mai simțea acel frig ce o bântuia. Nu putea să vadă prea bine, dar observă totuși tronul mare din diamante, undeva în spatele camerei.

O coroană de rege era aruncată pe o masă mică prăfuită. Colțurile încăperii erau întunecate și tot îl observă pe piticul Tito ghemuit într-un cotlon. Părea că se pitește de cineva. Se apropie și încercă să-l atingă, dar mâna ei trecu prin el. Un zgomot o făcu să tresară; Tito își întoarse privirea spre partea de unde auzise zgomotul, dar chiar atunci își dădu seama că cineva trecuse prin ea.

Persoana care trecuse prin ea era o femeie, destul de frumoasă, nu prea înaltă și cu părul răvășit. După aceasta, în încăpere intrară Ken și Tlaloc. Cei doi erau împinși de un monstru galla. Clem observă că tigrul era rănit: sângera. Vru să alerge spre ei, dar și de data asta trecu prin ei și păru că îi provocase tigrului durere. Atunci și-a dat seama că ea, de fapt, nu este acolo, ci doar asistă neputincioasă la o nenorocire.

Tigrul scoase un răcnet de durere, iar Ken se îndreptă spre el, aproape automat. Femeia cu părul răvășit se întoarse spre ei plină de mânie. Fără a spune vreo vorbă, îi făcu un semn monstrului. În momentul

imediat următor creatura fioroasă îl dădu pe Ken la o parte, bruscându-l. Femeia îl privi în ochi și-i țipă:

«Ți-am spus, Ken!»

«Nu înțeleg», ripostă el întorcându-i privirea plină de ură.

Ea nu îi dădu importanță, ca și când nici nu auzise ceea ce spusese.

«Andora, te rog», rosti cu ultimele puteri. «O să moară, lasă-ne să plecăm!»

Femeia îi zâmbi. Se întoarse cu spatele la cei doi și urcă pe tronul pe care Clem îl văzuse mai devreme. Din mâneca lungă și largă a robei pe care o purta, scoase un bici de vreo patru metri, dintr-o piele fină. Se uită la tigrul care gemea rănit și apoi la Ken:

«Am crezut că m-ai iubit, Ken», rosti femeia cu o ură ce pe Clem o făcu să tremure.

«Te-am iubit, Andora, dar tu m-ai părăsit! Nu cred că e momentul să avem o discuție despre noi. Nu acum, Andora. Lasă-l pe el să plece, te rog!»

Ea zâmbi atât de sadic, încât inima profesorului aproape că îngheță.

«Lasă-l să moară, mi-a făcut numai necazuri!» Îndreptă arma de circumstanță spre Ken. «Tu m-ai părăsit, nu eu», rectifică afirmația lui amenințându-l cu biciul.

«Cum?», întrebă profesorul ca trăsnit.

«Mi-ai făcut un copil și-ai fugit. Acum e vremea răzbunării», îl lămuri printre hohote de râs.

Tigrul, cu ultimele forțe, se târî spre Andora. Încercă să se ridice, dar fără nici un rezultat. Își dresе vocea și-și îndreptă atenția către ea.

«Nu înțelegi, nebuno?!», strigă cât îl ținură puterile. «Nu vezi? El e Ken, cel pe care l-ai iubit în lumea oamenilor...» Cu greu își trase sufletul, apoi continuă: «Cel ce ți-a făcut copilul e Skelettro!» Tigrul își lăsă capul pe labe. Leșinase.

«Te rog, Andora. Lasă-l să plece! Îl trimit de-aici printr-un portal și apoi poți să faci ce vrei cu mine. Te implor!», se umilea disperat profesorul.

Femeia părea că se mai înmuiase. Îl cercetă din ochi pe tigrul leșinat, apoi pe Ken. Se ridică ușor de pe scaun, își încordă mâna pe biciul din piele și, cu toată forța, plesni tigrul. Acesta nu mai percepea durerea, dar Clem și profesorul simțiră lovitura până în adâncul sufletului.

Ken se aruncă pe trupul rănit al prietenului său, pentru a-l apăra de o a doua lovitură.

Piticul Tito ieși din ascunzătoare, repezindu-se la Andora. Dar fu prins din zbor de monstrul galla, spre deliciul femeii.

«Un pitic!», se entuziasma ea râzând. «Ce credeai că o să-mi faci? Ce credeai că poți face tu, un amărât de pitic?!» Dădu ordin ca Tito să fie oferit ca mâncare câinilor, apoi se îndreptă spre Ken ce plângea întins pe trupul tigrului.

Clem înțelese: Tlaloc murise. O durere înspăimântătoare îi cuprinse tot corpul, inima i se făcu mică și picioarele îi tremurau de spaimă și durere. S-a apropiat de trupul fără suflet. Acum îl putea atinge. Două lacrimi ca de gheață i se scurseră pe obrazul fierbinte. Îl privi pe Ken. Pe fața lui se citea durerea, lacrimile îi curgeau șiroaie. Parcă nimic pe lume nu mai conta pentru el.

Fata ar fi vrut să-l strângă în brațe, să-i spună că e lângă el și că totul va fi bine, dar îi era imposibil. Își îndreptă privirea spre ușa pe care ieșise monstrul cu piticul. În capătul scărilor ce duceau spre ușă, observă o fetiță blondă, cu chip ca de înger privind la ei. O lacrimă rătăcită se rostogoli pe obrazul copilei. Coborî scăările, se apropie de Andora, o luă de mână și-i șopti ceva la ureche. Chipul mamei se schimonosi și părăsi încăperea ca vântul.

Copila se îndreptă repede spre Ken și-i dădu o cheie, apoi atinse tigrul cu mâna sa mică de înger. Tigrul gemu, semn că nu murise. Fetița se îndreptă spre Ken și-i ceru speriată:

«Pleacă repede, se va întoarce! Folosește cheia! Deschide acea ușă, și fetița îi indică o ușă mică pe care Clementina nu o observase anterior. E portalul meu. Du-te, așa mai are o șansă de supraviețuire!».

Ken o privi recunoscător și făcu întocmai. Într-o clipă, dispărură.

Clem, rămasă singură, avu impresia că frigul se diminuase imperceptibil. Încăperea aceea dispărea încet. Parcă cineva o ștergea cu buretele”.

Dimineața se arăta prietenoasă. O adiere puțin rece intră pe fereastra deschisă a Clementinei. Ți își întinse

ghearele pe patul cel moale, apoi începu să miaune cu putere.

Fata s-a dat jos din pat alene și îi deschise ușa motanului. Acesta fugi ca din pușcă, făcându-se nevăzut.

Se așeză pe unul din scaunele galbene și privi spre geam. Cerul era senin, iar soarele trebuia să apară dintr-o clipă în alta, de după norii gri-alburii. Îi reveni în minte visul ciudat pe care îl trăise cu atâta intensitate. Amintirea zeului rănit o făcu să suspine.

Nu își explica cum ajunsese acolo. Singura explicație era că intrase, fără voia ei, în visul lui Ken. Se cutremură de spaimă. Oare ce puteau să însemne toate astea? Ce vrea Andora? De ce intenționa să-i facă rău lui Ken? O mulțime de întrebări îi năvăleau fetei acum în minte.

Probabil că visul prevestea ceva. Să fie oare vorba de moartea zeului? Nu, nu putea fi asta. De ce ar muri Tlaloc?! Uneori îl ura, e drept, dar el era o persoană bună și dreaptă. Nu, nu putea fi vorba de asta. Poate fusese doar un coșmar. Dar ea? Ea ce căuta în coșmarul acela? Cum ajunsese acolo? De ce tocmai ea?

Posibil ca și Tlaloc să fi trecut prin asta ori piticul Tito – nu era exclus ca și ei să fi luat parte la coșmar. Nu putea să-l chestioneze relativ la asta pe Tlaloc și nici pe Ken nu vroia să-l întrebe. Nu era cazul să-i tulbure. Ce rost avea? Poate că Magul o va ajuta. Da, asta e soluția! Albul Mag imposibil să nu știe ce se întâmplă. O să vorbească cu el imediat după micul dejun.

Masa de dimineată a decurs normal. Clementina ghici repede că iubitul ei avusese același vis. Era mult prea tăcut, iar pe fața lui era evidentă oboseala. Probabil se trezise și, de spaimă, nu mai adormise. Tlaloc era vesel și glumeț, ca de obicei, lucru care nu o mai deranja pe Clem. Alice și Eac purtau o discuție aprinsă, despre un copac sau așa ceva. Profesoara susținea că trebuie să-l dea, iar soțul ei se opunea cu toată puterea. Altheia lipsea de la masă. Clem se gândi că n-ar fi exclus ca Tlaloc s-o fi trimis să spioneze pe careva.

După ce micul dejun luă sfârșit, Clementina, fără să dea o explicație, alergă val-vârtej la Albul Mag. Ceilalți

au rămas puțin uimiți de comportamentul ei, dar au uitat repede graba ei suspectă.

Clem se îndreptă spre biroul vrăjitorului, aflat între etajele unu și doi. Ca să ajungă acolo, trebui să deschidă o ușă invizibilă. Apoi pătrunse pe un hol lung.

Pe pereții coridorului străjuiau atârinate lumânări albastre ce iluminau drumul. Nu se zărea nici o ușă. Clementina merse până în capătul holului și bătu de două ori în peretele de culoare verde. De undeva, de dincolo de perete, se auzi vocea vrăjitorului. În zid se ivi o ușă de aur masiv cu mâner de fildeș. Fata deschise și intră într-o încăpere mică.

Camera era vopsită în alb, iar în capătul ei se afla un birou din fildeș. Pe pereți, se înghesuiau nenumărate tablouri, mai cu seamă portrete. Câteva fețe erau mohorâte și triste, celelalte păreau deosebit de vesele. O harfă bătrână cânta nedeslușit într-un colț. O pasăre ciudată, pe care Clem nu-și amintea s-o fi văzut când fusese acolo ultima oară, făcea gălăgie într-o colivie.

Din spatele biroului, se deschise o altă ușă, pe care își făcu apariția, zâmbitor, vrăjitorul. Îi făcu semn să ia loc, așezându-se și el în spatele biroului, pe un scaun impunător, din piele de căprioară.

— Draga mea copilă, se interesă vrăjitorul blând, de ce suferi?

Clem nu simțea suferința, cel puțin nu o mai simțise de dimineață. Era doar speriată și îngândurată. Dar nu-l putea contrazice pe Mag, știa că acesta avea puterea de-a citi în sufletul oricui. Ar fi vrut să-l întrebe ce a văzut în inima lui Ken, dar și-a dat seama că ar fi necugetat. Venise acolo cu gânduri serioase, iar o întrebare inconsistentă ar fi fost cu adevărat o prostie. Își trecu mâna prin păr, apoi își dresă vocea și, în cele din urmă, reuși să-i vorbească:

— O, tată, dac-ai ști!, se plânse cu jumătate de voce.

— Știu, draga mea, spuse Magul, privind-o cu dragoste.

Fata trase aer în piept și-i povesti de-a-fîr-a-păr visul, fără să omită nici cel mai mic detaliu. După ce termină, se afundă în scaunul moale, de parcă depusese un efort supranatural.

Vrăjitorul fixa gânditor tabloul unei bătrâne. Nu schițase nici un gest în timp ce fata povestea. Părea că nici nu o ascultă, privirea lui era goală.

Clem nu mai putea vorbi, dând impresia își trăgea sufletul după o lungă călătorie. Își simțea corpul greu și rece, nu mai avea capacitatea de a se gândi la nimic. Ceea ce nu înțelegea nu o mai frământa. Avu senzația că piatra aceea ce-i îngreunase sufletul dispăruse.

Mai mult timp, nici unul nu scoase nici un cuvânt. După o vreme, vrăjitorul alungă liniștea ce se așternuse între ei:

— Îl iubești?, o întrebă pe ton domol.

Îl privi puțin răvășită. Nu știa ce să răspundă. Probabil că-l iubea, sau doar avea anumite sentimente față de el, nu neapărat de dragoste. Își trecu din nou mâna prin păr. O șuviță răvășită sări sprintenă la atingere.

— Nu știu, spuse ea timid.

— Știi! Dar nu poți să recunoști, preciză vrăjitorul pe același ton cald.

— Sunt prea multe secrete între noi. Nu poți iubi pe cineva, atunci când îi ascunzi lucruri importante.

— Nu contează asta. Vreau să știu ce simți. Caută în sufletul tău și încearcă să dai un răspuns. Nu neapărat pentru mine, ci pentru tine. Ține cont că ai pornit cu el la drum și, dacă nu îți vei lămuri sentimentele, el nu va putea niciodată să aibă bază în tine. Lămurește-te pe tine, învață să-ți cunoști spiritul și mintea, altfel nu vei putea niciodată să vezi ce-i în jurul tău! Ai grijă, draga mea, e important să te cunoști. Dacă nu te cunoști pe tine, vei fi tot timpul vulnerabilă și ușor de doborât.

Clem nu înțelegea ce rost avea această discuție. Nu asta era problema, cel puțin nu acum. Sau poate că era o problemă! Magul o cunoștea cel mai bine, era doar tatăl ei spiritual. El o crescuse și-i oferise un adăpost, deoarece părinții o abandonaseră. E drept că ea a aflat acest lucru de-abia acum doi ani. Vrăjitorul nu vrusese s-o îndepărteze de viața din lumea oamenilor. Nu era drept s-o priveze de privilegiul de-a crește în mediul ei. De aceea o încredințase pe Clem unei familii de țărani, care o crescuseră până la vârsta majoratului, când el i-a mărturisit fetei totul și a lăsat-o să aleagă între cele două lumi. De atunci, Magul era, cu adevărat, tatăl ei. El o crescuse, într-un fel, și tot el îi oferea, acum, tot ce-i era necesar.

Magul îi urmărise fiecare mișcare și fiecare trăire, încă de când era mică. Chiar dacă nu-l vedea, el îi fusese mereu aproape.

Clem știa că o poate citi ca pe o carte deschisă. Îl aprecia și-l iubea mai mult decât orice. Dar gândurile acestea îi dispărură atunci când vrăjitorul rupse tăcerea pentru a doua oară.

— Știu ce s-a întâmplat cu tine. Mi s-a întâmplat și mie, cu mulți ani în urmă. Numai că atunci a fost un vis frumos, rememoră Magul cu nostalgie.

— Ce ai visat?, deveni fata curioasă.

— Am visat cum te naști...

Clem părea a nu fi auzit ce-i spusese, chit că-și punctase vorbele cu un surâs larg binevoitor.

— Ce se întâmplă, tată? Am aflat de visele lui Ken de mai mult timp. L-am învățat cum să le înlăture și chiar le alungase o vreme. De ce nu a mai reușit? Și eu de ce mă aflu acolo, în coșmarul lui?

Vrăjitorul își mângâie barba, apoi reluă:

— Nu este un vis ad...

— Atunci ce e?

— Este o poartă deschisă. Ceea ce ai văzut s-a întâmplat deja, dar într-o altă dimensiune. Nu știu cum să-ți explic, chiar nu știu. Nu există o explicație logică. Este un lucru care se întâmplă, dar, în fond, nu se întâmplă. Tlaloc chiar a fost rănit, probabil că, de fetița nu-l atingea, azi de dimineață el nu ar mai fi fost în viață. Dacă nu ar fi izbutit să plece de acolo, ar fi rămas prizonieri în eternitate.

— Și Tito?, întreabă fata îngrijorată.

— A rămas acolo. Am să mă duc să-l caut. Oricum, aveam programată o călătorie în țara piticilor.

— Dar eu? Cum am ajuns acolo?

— Tu ai fost doar un spectator. Ai privit totul din afară. Poarta a rămas deschisă și tu ai pătruns fără a fi invitată. Se impune să găsec o metodă de-a o închide, spuse gânditor.

— Vrei să spui că totul se întâmplă în realitate? Și depinde de norocul pe care îl ai ca să ieși de acolo?

— Cheia!, exclamă vrăjitorul. Cheia fetiței a rămas la Ken?

— Cred că da, răspunse răvășită.

— Spune-i lui Ken s-o caute și veniți la mine imediat ce-o găsiți!

— Dar ce s-a întâmplat? Cum ar putea să se găsească cheia în realitatea noastră?

— Aici se află, crede-mă... Nu mai pierde timpul, du-te la Ken și căutați-o! A! Și încă ceva: spune-i lui Ken să doarmă cu pana în buzunar, s-ar putea să aibă nevoie de ea în următoarea călătorie.

Capitolul XIV

APARE UN ZEU

Următoarele câteva zile au decurs destul de normal. Ken găsise cheia din vis în buzunar și i-o înmânase Magului. Clementina s-a ocupat în continuare de pregătirea profesorului. L-a învățat câteva vrăji de protecție. Nici Tlaloc nu și-a abandonat misiunea de instructor al prietenului său și a încercat să mai scoată un animal din Ken. A și reușit într-un final, descoperind încă un animal ascuns în el, o pisică mare și grasă, care, după cum spunea tigrul, era plină de pureci. Altheia reuși să-i predea tehnica de a deveni invizibil, dar Ken izbutea să se facă nevăzut doar pentru câteva minute, apoi apărea din nou.

Alice și Eac își petreceau toată ziua închiși într-un birou pus de Mag la dispoziția lor. Nimeni n-avea habar ce fac acolo, dar un lucru era sigur: toată ziua câteva zeci de bufnorițe ieșeau din acel birou.

Cândva, Ken se întrebase: ce o fi o bufnoriță? Acum avu ocazia să vadă. Era o pasăre cu cap de bufniță și corpul altei păsări, mult mai mici. Ele aveau același rol ca și motanii – să transmită scrisori. Mulți preferau bufnorițele, pentru că erau mai rapide și mai sigure. Pisoii se dovediră mai leneși și uneori destul de ușor de păcălit.

Așa cum spuneam, din biroul Alicei ieșeau zilnic zeci de bufnorițe, ceea ce indica fără echivoc că ea expedia multe scrisori.

Nici unul dintre personaje nu se întreba unde trimit cei doi atâtea epistole, aproape că nici nu băgau de seamă lipsa soților din programul comun, fiind ei înșiși destul de ocupați în ultimul timp.

Ken și-a anunțat candidatura la Ministerul Suprem. În ziarul „Inchizitorul” scria zilnic câte ceva despre acest lucru. Chiar și-n „Vraja Zilei”, cotidian din lumea vrăjitorilor, subiectul ținea prima pagină.

Cei din Ministerul Suprem nu primiseră prea bine vestea, dar nici nu se puteau împotrivi intenției profesorului. Era legitimă. Doar avea sânge de zeu, așa că putea să facă orice dorea, conform legilor zeești. Așa cum

se așteptase Ken, Alice turbă de furie auzind ce nebunie a făcut și, timp de două zile, nici n-a mai vorbit cu el. Pe Tlaloc l-a distrat neașteptata răsturnare de situație și nu a ratat prilejul de-ai face viața un chin lui Ken cu aluziile și glumele ținând în pretinsa sete de putere a sa.

În ziua aceea, cei patru au hotărât să ia o pauză. Era momentul să se relaxeze. În grădina din spate exista o altă grădină, pitită de ochii curioșilor neinvitați. Era ascunsă de un gard înalt. Nimeni nu bănuise vreodată că acolo ar fi ceva.

Clem îl luă pe Ken de lângă ceilalți și-i destăinui secretul ei: grădina neștiută. Intrară printr-un zid gros în interior. Cât trecu prin peretele gros, Ken reuși să vadă fiecare pietricică din care era construit.

Grădina era micuță. Era toată verde, pe margine erau plantate în ronduri mai multe feluri de flori. Undeva, într-un colț, se afla un leagăn mărișor, acoperit de-o plantă agățătoare pe care Clementina o înlătură imediat.

Inima profesorului o luase razna. Niciodată nu mai fusese singur cu fata într-un loc așa de romantic. Nici măcar nu știa de ce îl dusesse acolo. Oare vroia să rămână singură cu el? Desigur că asta vroia, altfel de ce l-ar fi dus acolo? Iar el? El ce va face? Habar nu avea cum să se comporte. Ce să zică? Ce să facă?

Își dorea din tot sufletul s-o țină în brațe, s-o sărute, să-i mângâie pielea albă și catifelată. Dacă acea timiditate nenorocită nu ar fi fost stăpână în sufletul lui!...

Clementina se așeză în leagănul cel mare. Cu un semn din mână, îl invită pe Ken lângă ea. Inima acestuia o luă la trap. Se simțea atât de nesigur pe el... O toropeală plăcută îi cuprinse tot corpul. Fără să știe cum, se trezi lângă ea în leagăn. Fata îi cuprinse mâna într-a sa. Inimile lor se puteau auzi de departe. Stăteau unul lângă celălalt, fără să se privească sau să-și vorbească.

Liniștea luă sfârșit, odată cu aterizarea unei pisici în grădină. De culoare maro, felina părea căzută din cer, iar zgomotul produs de bufnitură îi făcu pe cei doi să tresară.

Pisica se apropie de ei și îi privi în ochi. Oare ce mătă normală ar face așa ceva? Clem și-a dat seama că sub înfățișarea ei se ascunde altcineva. Felina se scutură de câteva ori și înaintea lor apără un bărbat între două vârste, brunet, cu barba crescută aiurea. Era bine făcut, iar pe brațul drept avea un tatuaj ce înfățișa o sirenă.

Se repezi spre Ken și-l îmbrățișă. Clem pufni în râs, recunoscându-l pe Ares, dar Ken era bulversat de ceea ce i se întâmpla.

— Dragul meu, Ken!, exclamă bărbatul entuziasmat. De atâția ani tot încerc să te gădesc!... Sunt așa bucuros că ne întâlnim, în sfârșit. Cu toate că condițiile nu sunt tocmai prielnice..., și dădu semne de dezamăgire.

Îndrăgostitul nu găsea sensul neașteptatei intruziuni în idila sa. Privi spre Clem și citi pe chipul ei relaxarea. Asta însemna că ea știe cine este necunoscutul, așa că se mai destinsese și el, în ciuda nelămuririi ce-i bântuia creierul. Bărbatul îl sărută pe frunte, ceea ce-l făcu pe Ken să tresară. De ce nu putea fi Clem cea care să-l strângă așa în brațe?

— E bunicul tău!, îl lămură Clem, văzându-l atât de confuz.

Cu toate că i-ar fi plăcut să-l mai țină puțin în tensiune, o distra expresia acestuia de uluire nemărginită.

— Ares!?, se miră profesorul.

— Da, eu sunt, confirmă zeul fericit. Cât mă bucur să te văd! Din păcate, nu am timp acum să stau de vorbă cu tine. Trebuie să ajung urgent la Mag.

— Dar pe unde ai fost?, întreabă Clem grav.

— Vă voi spune mai târziu. Ne vedem la masă și am să vă povestesc totul.

— Nu!, țipă Ken disperat, încât cei doi încremeniră. După masă ne întâlnim aici noi doi, și arată spre el și fată, cu Tlaloc.

— De ce?, îl iscodi fata.

— Nu am deplină încredere în Alice, sper să mă înșel. Tlaloc simte la fel...

Zeul își mai luă încă o dată nepotul în brațe și dispăru prin zidul gros al grădinii.

Tlaloc, Clem și Ken așteptau deja de ceva timp în grădina secretă. Zeul se plimba nervos dintr-o parte în alta. Clem și profesorul se priveau cu sfială, ca doi copii îndrăgostiți. După destul timp de așteptare își făcu, în sfârșit, apariția Ares. Tlaloc, sătul de timpul irosit lăncezind degeaba, se și luă de el:

— Măria Ta, stăpânul războiului a fost reținut de ceva mai important?, întreabă sarcastic. Sau poate ați

considerat că nu suntem suficient de importanți pentru a ajunge la timp?

Clem și profesorul se priviră înmărmuriți. Nu se așteptau la atâta nepolitețe din partea lui. Se destinseseră văzându-i pe Ares cu un zâmbet plin de înțelegere pe chip.

— Văd că nu te-ai schimbat deloc, prietene!, declară Ares îndreptând brațele deschise către zeul-șarpe și se îndreptă spre el spre a-l îmbrățișa.

— Sunt fericit că ești întreg!, se extazie Tlaloc și-l studie din cap până în picioare. Mă așteptam să fii mort, aruncat în Tartar.

— Nu am vrut să-ți fac o asemenea bucurie, ripostă Ares surâzând.

— Pe toți demonii... Unde ai fost atâta timp?, se interesă din nou Tlaloc contrariat.

— Am să vă povestesc. Dar lasă-mă mai întâi să-mi privesc nepotul!

Ares se îndreptă spre Ken, iar în privirea lui se putea citi dragostea.

— Ai tot timpul să-l vezi. Dacă vrei, la noapte poți să dormi cu el, asta dacă n-o preferă pe Clem, sugerează Tlaloc, smiorcăindu-se.

Îndrăgostiții roșiră pe loc la aluzia glumețului. Ares se făcu că nu aude și, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, se îndreptă spre Ken:

— Dragul meu nepot! E o adevărată onoare să te văd. Îmi doream de mult timp acest lucru.

— Și eu mă bucur să te cunosc! Am auzit atâtea despre tine...

— Mai lăsați tâmpenia asta! Nici Clementinei nu-i face atâtea declarații. Serios, mai aveți timp de lingușeli, își vârî nasul Tlaloc, vizibil deranjat de-atâtea dulcegării.

— Ei bine, noi doi vom vorbi mai târziu, îi promise Ares lui Ken. Animalul ăsta, și arată spre Tlaloc, este cam nervos. Și cred că are dreptate. Știu că este foarte curios, ca și voi, de altfel.

— Ei bine, ți-a venit mintea la loc!... Normal că suntem curioși. Acum o săptămână cineva era gata să mă omoare. Vreau să știu dacă are vreo legătură cu ce vi s-a întâmplat vouă.

— Nouă?, întrebă zeul. Ce vrei să spui?

— Vouă, zeilor de pe Muntos, îl lămură Clem.

— Zeilor de pe Muntos?, întrebă din nou încurcat zeul. Ce s-a întâmplat acolo?

— Cum, nu știi?, își îndreptă spre el tirul interogațiilor și Ken.

— Ce să știu? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg nimic!...

— Știți, le explică Tlaloc prietenilor săi, el nu a fost niciodată prea inteligent. Prea mulți mușchi și prea puțin creier... Așa e Ares. Măcar acum înțeleg cu cine seamănă Ken. Cum nu știi de dispariția zeilor?

— Nu!, întări Ares simplu.

— Am să-ți explic, spuse din nou Tlaloc. Cu toate că am mai făcut-o o dată... Au dispărut zeii, zise sarcastic și râse singur de gluma făcută.

— Asta am priceput și singur. Tlaloc, nu mai am chef de glume! Cum au dispărut?

— Poc!, făcu zeul din degete, și nu mai sunt. Ce vrei să-ți spun? De unde să știu? Am crezut că tu deții secretul.

Clem se apropie de Ares și îi istorisi tot. I-a spus despre capcana din Țara Soarelui, despre visul pe care-l trăise alături de Ken și tot ce știa ea despre dispariția zeilor. I-a spus chiar și despre candidatura nepotului său.

Tlaloc se arată destul de bosumflat, pentru că el abia atunci auzea pentru prima oară de visele ce-i tulburau somnul lui Ken. După ce Clem le explică ce-i spusese Magul, Tlaloc căzu pe gânduri. Acum se gândea pentru prima oară că ar fi putut să moară, fără ca măcar să i se întâmple ceva concret, cu toate că știa despre acele porți ce se deschideau o dată cu visele. O întreagă civilizație de zei celți dispăruseră la începutul secolului trecut prin aceeași metodă. Nimeni nu reușise să le dea de urmă, de aproape două secole. Cum de nu se gândise la aceste porți?! Ar fi trebuit să-și dea seama cum stă treaba, încă după acea întâmplare din Țara Soarelui. Dar, în fine, acum era deja prea târziu... Și, apoi, se pare că Magul închisese poarta.

După ce Clem îi povesti lui Ares tot ce știa, acesta realizează că totul avea legătură cu ceea ce pățise el. Dar nu reuși să-și continue gândul, că Tlaloc, care parcă i-l citi, spuse morocănos:

— Vrei să ne spui odată unde ai fost, sau trebuie să rămânem aici până mâine?

— A fost un mare bal, începu zeul fără alte comentarii. Afrodita mi-a spus că vrea să mă vadă înainte

de terminarea balului. Atunci când Hefaistos avea să se laude cu ce mai făurise, trebuia să ies și să mă întâlnesc cu ea pe norul Egeu.

— Tot așa cum te știu ești..., îl întrerupse Tlaloc. Nu te simți bine până nu te dai tu la soția altuia.

— Orologiul din hol a bătut ora zero, continuă naratorul, ca și cum nici nu ar fi fost întrerupt. Hefaistos a început să se laude cu creațiile sale. Am ieșit afară, fără să mă vadă nimeni. Când mă îndreptam spre nor, am simțit o lovitură puternică și am leșinat. M-am trezit în lumea oamenilor, într-un castel părăsit. Am încercat să folosesc portalul și să fug, dar nu a funcționat. După mai multe zile, mi-am dat seama că sunt singur. Mi-am luat inima în dinți și am fugit. Am ajuns într-un loc numit Las Vegas. Jocurile acelea colorate mi-au luat ochii. Am jucat, vreo două săptămâni, la niște mese din ceva numit Cazino. Apoi mi-am dat seama că locul meu nu e acolo. Eram prea ciudat pentru ei... Mi-am luat chipul de șoim și am purces a căuta drumul spre casă.

Zeul oftă adânc, apoi reluă:

— Am rătăcit așa mult timp. Undeva, într-o pădure, un vânător m-a nimerit în aripă. Am căzut la pământ și, cu ultimele puteri, m-am transformat în pisică. Am leșinat după un timp. M-am trezit într-o casă sărăcăcioasă. Aveam din nou chipul meu și rana îmi fusese îngrijită. Cea care m-a salvat era chiar mama Magului, Blanca. Ea mi-a deschis portalul spre casă, numai că eu mi-am dorit să vin aici. Trebuia să-i povestesc Magului aceste lucruri. E destul de ciudat. Din păcate, el mi-a acordat atenția sa prea puțin. Alice a apărut și ea, așa că întâlnirea s-a amânat pentru mai târziu.

— De ce ar fi vrut să scape așa de tine?, întreabă uimit Tlaloc.

— Atunci nu am înțeles nici eu. Dar acum știu. Odată ajuns în lumea oamenilor, e greu să te mai întorci, mai ales dacă portalul îți este vrăjit. Dacă nu o întâlneam pe Blanca, probabil că nici nu aș fi izbutit prea curând să revin. Ar fi trebuit să găsesc unul din sate și acolo să aștept până mi s-ar fi încredințat alt portal. Asta nu era chiar o problemă, dar nu aș fi știut cum să-l găsesc. Ar fi putut dura ani, sau chiar secole...

Nimfa Altheia apăru lângă cei patru din senin. Respira greu, ca și cum ar fi fugit. După ce se odihni puțin, strigă cât o ținu gura:

— Alice!!! Vine Alice! A aflat că sunteți aici! Mai bine v-ați ascunde...

Dispăru impetuos, cum se ivise.

Clem dispăru și ea, la fel ca nimfa. Ken se transformă în papagal, căci Alice nu cunoștea această înfățișare a sa. Tlaloc, la rândul său, se transformă într-un ucelo, o pasăre ciudată, iar Ares luă înfățișarea pisicii grase.

Nu mai persista nici urmă de ei acolo. Grădina era goală.

Capitolul XV

PROMISIUNEA UITATĂ

„Undeva, la marginea aceluia sat, o zeiță plângea. Am văzut-o și m-am apropiat de ea. Am recunoscut-o pe Anu. Am întrebat-o ce-i cu ea, dar nu mi-a răspuns. Am vrut să plec, crezând că vrea să rămână singură. Dar m-a strigat și m-am întors. Mi-a împărtășit nenorocirea ei. Așa cum fusese prezis, s-a îndrăgostit și și-a mărturisit dragoste. El a murit, iar ea e liberă acum. Dar se gândea la tine. Spunea că ai uitat promisiunea ce i-ai făcut-o, dar nu era supărată. Știa că te-ai îndrăgostit și că era normal s-o uiți pe ea. M-a rugat să-ți transmit ceva. La început nu am fost de acord, dar lacrimile ei m-au convins.

Așa că, iată, îți scriu, domnule Ken. Îți scriu în numele ei, ce e atât de frumoasă și atât de gingașă.

Te roagă să nu uiți de Ariel! Susține că o vei găsi pe fetița cea blondă din visul tău. Dar, ca s-o convingi să te ajute să facă licoarea magică, va trebui să-i dăruiești ceva. Mi-a mai spus că această copilă te-a ajutat o dată, dar a doua oară nu te va mai ajuta. Nu gratis. Dacă vrei s-o ajuți pe Ariel, trebuie să-i oferi copilului piatra lui Cronos. Mai mult nu mi-a spus.

Și vrea să știi că acum Anu e fericită. Tenayuca a cerut-o de soție, iar ea a acceptat. S-ar bucura dacă ai veni la nunta ei; în definitiv, ea te-a iubit. Dar nu ți-a spus asta niciodată, pentru că știa că te va pierde pentru totdeauna.

Poate asta nu te va interesa, însă tot mă simt dator să-ți spun. E drept, asta-i doar părerea mea.

Am citit în glasul ei supunerea. Știa că va trebui să o facă. Tenayuca nu e dragostea pe care ea a așteptat-o, dar cred că nu a refuzat, pentru a nu rămâne singură. Eu cred că ea dorea să vină cu tine pentru a-ți dovedi ceva: iubirea ei. Probabil că a înțeles esența existenței tale și s-a conformat. Tu nu poți aparține unei femei, nu te minți pe tine însuși. Tu aparții oamenilor, zeilor, vrăjitorilor, ce mai atâta vorbă: tu ne aparții nouă. Tu ești cel ce are grijă de noi, de întreaga omenire! Știu că încă nu realizezi asta, dar este adevărul. Vei candida și vei câștiga, știu că nu mă înșel. Deci cui vei aparține tu? Gândește singur! Poate vei avea o soție și copii, dar vei fi, de fapt, al lor? Nu! Domnule, ne vei aparține nouă, așa cum viața oamenilor aparține de drept unor ființe superioare. Nu pot să spun că-i aparține lui Dumnezeu, pentru că eu nu-l recunosc decât pe Nuada. Știu că Nuada a dispărut acum două secole, dar eu tot cred în el.

Ar trebui să închei aici epistola mea. Poate că te-am plictisit sau poate te-am întristat. Nu am idee cum ai receptat sau cum ai interpretat aceasta, dar eu ți-am spus atât gândul meu, cât și al ei. Tu judecă mai departe. Într-un fel, depinde de tine să-ți schimbi soarta.

Un semizeu”.

Ken aruncă scrisoarea. Nu vroia să se gândească la cel ce i-o scrisese. Poate că, într-o oarece măsură, avea dreptate: blestemata asta de viață nu-i aparținea în totalitate. Și apoi, Anu... Of... Anu. Într-adevăr, uitase de promisiunea ce i-o făcuse... Poate Clem îl orbise. Cine mai știe? Dar acum e liberă! Și, cu toate astea, de ce accepta jugul iar? Acum putea să aleagă...

El habar nu avusese de ceea ce se întâmplase cu ea cu multă vreme înainte. Aflase doar că omorâse pe cineva și, pentru asta, i se dăruise o conștiință și fusese alungată. Ei bine, acum a scăpat și, în ciuda libertății dobândite, se pedepsea singură. De ce? Oare zeilor le place forma asta de sadism? Așa a făcut și Afrodita cu Hefaistos... Și acum sunt fericiți? Nu, nu sunt. El nu va face așa ceva niciodată. Mai bine rămâne necăsătorit, decât să-și ia o soție ce nu-i place. Poate că rațiunea îl deosebea pe el de ceilalți. El poate fi rațional, iar ei nu. Zeii ăștia!... Fac totul fără să gândească. Noroc că mai există câte un vrăjitor, ca Magul, care să-i coboare de acolo de unde s-au cocoțat!...

Și cel ce i-a scris... Ce figură, să se semneze așa, „un semizeu”. De ce nu putea, pur și simplu, să iscălească cu numele dat de ai săi la botez? Dar..., dacă totul nu este decât o capcană? O scrisoare capcană?! Nu ar fi exclus, doar mai avusese parte de una. Și apoi, piatra aceea a lui Cronos... Unde o putea găsi el? De ce tocmai el? De ce trebuie să promită el tuturor câte ceva?

Ar fi indicat să renunțe definitiv la promisiuni, oricum chestia asta nu-i ieșea. Bărbatul se aruncă în pat și închise ochii. În scurt timp adormi și toate raționamentele lui o luară la goană în direcții nebănuite.

Capitolul XVI

AL DOILEA ZEU APARE

— **M**ă duc să-l trezesc pe Ken, o anunță Tlaloc pe Clementina. Cred că va avea un șoc. Zeii ăștia parcă pică din cer!...

Clem îi arată tigrului ceva. Nu mai era nevoie să-l trezească pe profesor, acesta era în picioare deja și se îndrepta spre ei.

— Bună dimineța!, le ură. Ce mai puneți la cale astăzi?

Fata îi zâmbi, iar tigrul, era prea preocupat să-și muște coada, așa că nici nu îl băgă în seamă. Tlaloc părea chiar fericit, atunci când se putea juca cu propria coadă. Tinerii nu păreau să aprobe acest comportament, dar nici nu puteau spune că nu-i distra. Zeul ăsta era cu adevărat o figură!... Chiar dacă, de cele mai multe ori, reușea să-i irite grozav, nici unul n-ar fi negat că glumele lui seci, aproape de fiecare dată, nu le făceau plăcere. El era sarea și piperul grupului și aveau nevoie de cineva care să le mai ridice moralul. Sau să-i demoralizeze de tot... Era imprevizibil: uneori se comporta ca un copil ce nu-și găsește locul, iar altădată era foarte serios și foarte matur. Cine să-l înțeleagă? ăsta era Tlaloc!...

Clem și Ken urmăreau cum tigrul. Își alerga coada. Nimeni n-avea abilitatea de a-l scoate din starea aceea de fericire, orice i-ar fi spus. Atunci fetei îi veni o idee, despre care era încredințată că nu va da greș. În definitiv, îi venise și ei rândul să-l ironizeze...

— Vino, Ken!, îl îndemnă fata cât putu de tare, ca s-o audă și zeul. Tare mult aș vrea să rămânem puțin singuri...

Tlaloc se opri imediat din goana după propria coadă. Privirea sa răutăcioasă se opri asupra celor doi.

— Singuri? Nici vorbă, vin cu voi! Auzi, singuri!...

Îndrăgostiții se priviră unul pe celălalt și-și zâmbiră. Cel puțin reușiseră să-i distragă atenția de la coadă...

— Dragul meu, Tlaloc!, exclamă Clem. Ești așa previzibil...

— Eu?, întrebă făcând o față de prost. Unde vreți să plecați?

— Niciunde, îi explică binevoitor Ken. Mi se învârtea capul uitându-mă la tine. De ce vroiai să mă trezești? S-a întâmplat ceva?

— A! Am uitat cu desăvârșire. A mai apărut unul.

— Un zeu, continuă Clem.

— Știu, spuse Ken calm.

— Știi?, întrebară cei doi într-un glas.

— Da, știu. Ar fi fost și greu să nu-l remarc, doar a aterizat în patul meu. Sunt periculoase portalele astea, te poți trezi cu cineva drept în cap.

Zeul îl studie pe Ken cu șiretlic. Sigur o altă ironie îi venea acum în minte.

— Pesemne că nu a putut sta departe de tine. Vezi, toată lumea te dorește...

— Ai vorbit cu el?, reluă cursul conversației Clem.

— Înainte sau după ce mi-am revenit?

Cei trei se priviră și schimbă surâsuri îngăduitoare. Tlaloc aproape că-și imagina figura bulversată a profesorului din clipa când s-a trezit cu zeul în pat.

— Înainte sau după, nu are importanță, spuse tigrul.

— Da, am vorbit. Dar nu știu cât de bine m-a înțeles, că era prea preocupat să o sărute pe Altheia.

Ken zâmbi răutăcios; simțea că-și lua, în sfârșit, revanșa.

— Te dezamăgesc, prietene, dacă îți spun că nu-mi pasă?

— Cum?!, făcu profesorul mirat.

— Ei bine, nu-mi pasă! Sunt căsătoriți, nu le pot spune eu ce să facă. Mai bine spune-mi ce ți-a povestit.

— Relatarea lui seamănă cu a lui Ares. Problema este că tot Afrodita l-a ademenit și pe el.

— Dar unde dispăruse?, se interesă Clem.

— A fost sechestrat într-o casă, între cele două lumi. La fel ca și Ares, nu a văzut pe nimeni. Nu a trecut nimeni pe acolo, timp de două luni. Până când... — profesorul făcu o pauză pentru a-și drege vocea — ...până când un monstru galla a venit și... ghici pe cine a adus? — i se adresă fetei.

Ea simți cum picioarele i se înmoaie. În minte îi apărură imaginea tigrului rănit și aproape mort. Aproape că i era frică să evoce pentru sine acel vis din care făcuse

parte, fără voia ei. Îl privi pe Ken țintă și răspunse cu jumătate de gură:

— Tito...!?

— Exact!, preciză profesorul exaltat. Tito! Monstrul l-a dus pe Tito acolo. Ceea ce a fost o mare prostie. A plasat un pitic într-o casă. Bineînțeles că Tito a găsit o gaură în podea și-a scăpat. Apoi s-a întors și l-a salvat pe Apollo. Așa că s-au întors până-n prezent doi zei! Problema mare este: unde sunt ceilalți? Probabil că sunt separați. Fiecare este izolat altundeva.

— Dar Apollo nu putea deschide ușa să plece?, întrebă Clem, fără să înțeleagă nimic.

— Am crezut că ești o vrăjitoare, sau cel puțin încerci să devii una!, îi dădu peste nas Tlaloc. Evident că acea casă a fost vrăjită. Nu pricep însă de ce nu i-au omorât? Și apoi, eu nu cred că Andora este în spatele acestei povești, așa cum nu cred nici că Afrodita a fost cea ce i-a ademenit.

— Vrei să spui că cei doi mint?, întrebă din nou fata.

— Nu! Nu asta vrea să spună, interveni profesorul. Așa cum pe noi ne-au păcălit, în acea noapte, luând înfățișări ale membrilor Consiliului, așa i-a tras pe sfoară și pe ei cineva.

— Și visul? Doar am văzut-o pe Andora cu ochii mei, preciză fermă Clem, fără a pricepe sensul vorbelor prietenilor ei.

— Ești convinsă?, o întrebă Ken. Magul mi-a explicat că, prin aceste porți deschise, poți să-ți iei orice înfățișare dorești. Este o realitate în nerealitate. Putea fi oricine. Puteai fi chiar tu, ori eu, ori Tlaloc... Orice e posibil în aceste vise. Deci? Ce ar trebui să credem?

— Ar putea fi chiar Alice!, își dădu cu părerea tigrul.

Cei trei rămaseră o vreme tăcuți. Fiecare se gândea la ceea ce vorbiseră mai devreme. Clem nu înțelegea cum de nu știa acele lucruri, doar fusese prima din promoția ei... În doi ani, cât învățase vrăji și alte prostii, nu auzise despre așa ceva. Dar Magul? El de ce nu-i spusese nimic? Ce rost mai avea acum să-și pună întrebări? Problema era destul de serioasă, după cum o vedea ea: cineva încerca să-i elimine din acest joc, și nu numai pe ei! Zeii aveau cel mai mult de suferit, deocamdată. Dar nici ceilalți nu erau în siguranță. Pe Împăratul Roșu îl prinseseră, iar el nu se implicase niciodată între problemele dintre zei și vrăjitori.

Toți trei știau că nu exista decât o soluție: cele patru lumi trebuiau să-și unească puterile și să elimine pericolul. Împreună vor fi invincibili. Lucrurile trebuiau să intre pe făgașul lor normal. Prea multă suferință cuprinsese aceste lumi. Gata! Era momentul să pună cineva capăt. Clem expuse ceea ce gândea cu voce tare:

— Am stat prea mult degeaba! Ne-am ascuns prea mult! E timpul să facem ceva! Soarta tuturor e în mâinile noastre! Se impune să ne unim! Nu suntem singurii care avem de suferit, toți vor fi mai devreme sau mai târziu prejudiciați de situația aceasta incertă! E timpul să acționăm la modul concret!

— Sunt de acord cu tine, rosti vocea unui intrus.

Cei trei s-au întors spre cel ce vorbise. Apollo și Ares erau chiar lângă ei, iar cel ce se exprimase categoric era tocmai Apollo.

— Mă bucur, spuse Clem acru.

— Trebuie să facem ceva, continuă Apollo ideea Clementinei. Eu, cu Ares și Altheia, vom merge în căutarea celorlalți. Ne vom duce în lumea oamenilor și vom cerceta în toate locurile suspecte. Voi...

— Cred că noi știm mai bine ce avem de făcut, își făcu auzită opinia tigrul nervos. Nu avem nevoie de sfaturi!

— Bine, cum doriți..., se resemnă Apollo.

— Stați, nu săriți la hartă!, interveni Ares. Nu cred că e momentul să ne ciorovăim fără motiv. Trebuie să fim uniți, ați uitat? Ascultați-mă mai bine! Trimiteți câte o scrisoare fiecărui conducător al celor patru lumi. În cazul zeilor, conducător va rămâne Tlaloc. Rugați-i să vină aici. Dați un bal, ceva. Magul va avea grijă să nu se strecoare vreun fals invitat. Apoi încercați să-i convingeți să ni se alăture. Recomandați-le să fie cu ochii larg deschiși și să nu mai aibă încredere în nimeni!

— Și Alice?, întreabă profesorul.

— Voi avea eu grijă să nu fie aici, făgădui Ares. Alegeți o zi și trimiteți-mi o bufnoriță, iar eu voi avea grijă ca totul să decurgă normal.

— Bine, atunci suntem de acord, își declară adeziunea Clem fericită.

— Of!, suspină Tlaloc. Eu cred că sunteți nebuni. Dar, dacă așa vreți, așa să fie.

— Dacă noi suntem nebuni, distorsionă declarația lui Apollo, tu ar trebui să fii cazat la ospiciu!

— Da, poate că ar trebui. Sincer să fiu, am fost, dar am scăpat. Oricum, nu mă mai vroiau!, ripostă tigrul cu o expresie jucăușă. Era prea mult pentru ei. Ha! Ha! Cred că o iau razna... Mă duc să mă joc liniștit cu coada.

Îi lăsă baltă, spre a se refugia în grădina din față.

În următoarele două zile, Apollo, Ares și Altheia și-au făcut planul pentru călătoria în lumea oamenilor. Au făcut rost de o hartă a planetei și au marcat toate locațiile care, în trecut, le aparținuseră. Nici Clem, Tlaloc și Ken nu au stat degeaba. Au redactat scrisorile destinate celor doi stăpâni – al lumii poveștilor și al fanteziei. Stăpânul vrăjitorilor era chiar Albul Mag așa că lui nu era necesar să-i trimită răvașul cu pricina.

Împreună au pus la cale un plan de-a o îndepărta pe Alice și pe soțul acesteia. Nu erau siguri că ea complota împotriva lor, dar gesturi imperceptibile le sugerau că Alice n-ar fi de încredere. Ares i-a transmis o invitație la un bal pus la cale în Țara Poveștilor. În acest fel, îi putea ține departe de balul organizat, în mare secret, în Sala Minunată a Institutului.

Cei doi zei și nimfa și-au făcut „bagajele” și au pornit la drum, dar nu înainte de-a conveni cu ceilalți trei un semn, în caz de pericol. Au stabilit că, dacă o dată pe săptămână nu aveau vești de la ei prin lumânare, asta înseamnă că ceva rău li s-a întâmplat. Iar ei s-au angajat să-i informeze tot timpul unde au ajuns, în cazul în care ar fi dispărut ceilalți, ca să știe de unde să înceapă căutările. Eroii noștri au căzut de acord că lumânarea era mult mai sigură decât bufnorița.

Veștile prin lumânare se propagau ca cele prin telefonul din lumea oamenilor. Dacă vrei să iei legătura cu cineva, o faci prin intermediul cilindrului de ceară cu fitil. Cel ce vrea să comunice aprinde o lumânare și spune „parliamo”, apoi rostește numele celui cu care vrea să vorbească, și calea s-a deschis. Dacă și celălalt are lumânarea aprinsă, legătura e făcută. Chipurile lor apar în flacăra întreținută de fitil. Din acest punct comunicarea decurge simplu: cei doi pot vorbi. Așa aveau să ia legătura eroii noștri unii cu alții.

Toate au decurs normal. Trei dintre ei au plecat spre lumea oamenilor, iar ceilalți trei au rămas în lumea de

dincolo, pentru a duce planul la bun sfârșit.

Împăratul Verde, cel ce-i ținea locul Împăratului Roșu, acceptă bucuros invitația la Institut. Chiar și Mareea Fantasy, conducătoarea lumii fanteziei, răspunse bucuroasă invitației. Mai ales că fusese informată de ceea ce se întâmplase în Țara Soarelui și de modul în care un necunoscut îi substituise identitatea.

Totul era pregătit. Singura problemă era Alice. Dacă își va da seama de vicleșug? Ares îi liniștise înainte de plecare, spunându-le că balul la care o expediază va avea loc realmente și chiar el va participa, pentru a o supraveghea personal pe profesoară. Planul era pus la punct, acum mai aveau să-l pună în aplicare.

Timpul se scurgea destul de repede, iar serata tainică se apropia. În Sala Minunată, pregătirile erau în toi, bineînțeles în mare secret.

Preparativele ajunseră la final. Mai trebuiau să apară invitații și să plece Alice.

Capitolul XVII

ALIANȚA

Sala Minunată nu mai necesita nici cel mai mic gest din partea gazdelor. Invitații puteau sosi în orice clipă. Covorul galben era așezat pe mijlocul încăperii. Candelabrele din aur greu luminau sala cu splendoarea lor. Tablouri ale celor din Minister erau așezate în funcție de rang. Trei mese lungi din fildeș aurit au fost aranjate frumos, pe fiecare aflându-se suporturi pentru lumânările din aur masiv. Câteva flori erau plasate într-o ordine ciudată. Farfuriile și paharele erau, de asemenea, din aur, și în mijlocul fiecărei mese se afla un recipient straniu din lemn.

Totul era pregătit, musafirii au început să vină. Fiecare se așeza pe locul ce îi era destinat. Una dintre mese era rezervată celor din ministerele mici. Alta, celor din ministerele mari, iar cea din urmă era destinată celor din Ministerul Suprem și celor trei eroi ai noștri. Până la orele douăzeci toți invitații își făcuseră apariția.

Albul Mag ajunsese și el în Sala Minunilor și, printr-un semn cu mâna, îi invită pe toți să-și ocupe locurile. În încăperea unde, până atunci fusese gălăgie, totul amuțise. Cu toții priveau spre masa celor din Ministerul Suprem.

Magul, care avea loc în capul mesei, se ridică și, cu ajutorul unei lingurițe, bătu în paharul din fața sa. Acum toate privirile erau îndreptate spre el. Își dresе vocea și începu:

— Bună seara! Mă bucur că ați răspuns pozitiv invitației prietenilor mei, și vrăjitorul îi indică pe cei trei. Am să intru direct în subiect, pentru a nu vă obliga să pierdeți timpul.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— După cum bine știți, dispariția zeilor a șocat cele patru lumi. Nu de mult a dispărut și bunul Împărat Roșu. Ar putea urma oricare dintre noi. Cei ce fac acest lucru își iau chipul unor persoane de încredere, după care ne ademenesc într-o capcană. Cei trei prieteni ai mei aici de față și vrăjitorul au trecut prin această experiență. Trebuie să fim atenți cu toții.

Albul Mag își trase sufletul, apoi privi spre Clem și reluă:

— Știu că cele patru lumi nu au fost întotdeauna în cele mai bune relații, dar acum este altceva. Este o situație de criză. Trebuie să ne unim forțele și să-i învingem pe cei ce ne vor răul!

În sală se răspândi un murmur neinteligibil. Toți cei prezenți aproară între ei că Magul avea dreptate. Vrajitorul bătu din nou în paharul de aur, spre a-i face atenți:

— Îmmm... Cineva vrea să dețină conducerea lumii, iar cel ce năzuiește la asta nu este tocmai o persoană bine intenționată. Pentru a putea conduce, trebuie să-l elimine pe unul dintre candidați. Cum zeii au fost cel mai rău atacați, mă face să cred că cel ce aspiră la anarhie are sânge de zeu. Dar, după cum se pare, nici ceilalți locuitori ai lumilor nu sunt iertați de setea de putere a răzvrătitului. Chiar dacă ar fi așa, tot avem datoria să-i ajutăm pe zei. De-a lungul timpului, am îndurat multe împreună, am fost alungați din lumea oamenilor, am trecut printr-un război cu vârcolacii și prin altul cu Skelettro. Nu putem tocmai acum să-i lăsăm baltă pe zei sau pe noi înșine. Trebuie să ne aliem, să fim toți ca unul. Este absolut imperios să ne informăm unii pe alții imediat cum aflăm vreun fapt demn de a trezi suspiciunea, indiferent cât de lipsit de importanță ne-ar părea.

Oratorul se opri pentru a bea o gură de apă, îl studie pe sub ochelari pe Tlaloc, ce nu putea sta liniștit și-l sâcăia pe Ken. Un zâmbet îngăduitor se iți pe fața vrăjitorului. Scoase din buzunar o listă și își informă auditoriul:

— Am făcut o listă cu cei prezenți aici. Aceasta va circula din mână în mână. Peste ea am pus un blestem. Cel ce va deconspira conținutul listei va muri în chinuri groaznice. Înainte de-a semna, luați câte o pană din pocalul adevărului – și le indică acel vas straniu din lemn, ce se afla pe mijlocul mesei. Dacă vreunul din voi are intenția de-a minți atunci când iscălește documentul, va fi ars de pana de Fenix. Eu am să semnez primul. După ce și ultimul își va pune autograful pe foaie, vom lua masa. Vă mulțumesc!

Magul iscăli actul, apoi îl transmise mai departe Împăratului Verde. Lista arăta cam așa:

„MEMBRII ALIANȚEI

ALBUL MAG – Conducătorul Lumii Vrăjitorilor și membru al Ministerului Suprem

ÎMPĂRATUL VERDE – Conducătorul temporar al Lumii Poveștilor și membru al Ministerului Suprem

MAREEA FANTASY – Conducătorul Lumii Fanteziei și membru al Ministerului Suprem

TLALOC – Conducătorul temporar al Lumii Zeilor și membru al Ministerului Suprem

KEN ROGERS – Membru de onoare al Ministerului Suprem

CLEMENTINA RUGE – Membru de onoare al Ministerului Suprem

ALMED – Conducătorul tuturor ministerelor, vrăjitor

GANDL – Ministerul Demonilor, vrăjitor

DOMAȚIAN DOMUS – Ministerul Bolilor, mago-doctor

ARTHUR – Ministerul Magiei Negre, vrăjitor

HORUS – Ministerul Ministerelor, Lumea Fanteziei (jumătate scorpion, jumătate uriaș)

MACHA – Ministerul Fanteziei De Noapte, Lumea Fanteziei (jumătate femeie, jumătate capră)

FINN – Ministerul Aparițiilor și Disparițiilor, Lumea Fanteziei (uriaș cu cap de măgar).

HAFGAN – Ministerul Ciudățeniilor, Lumea Fantaziei (arată ca un om și are puterea de-a citi gândurile)

LLYR – Ministerul Muritorilor, Lumea Fanteziei (femeie cu trup de leu)

TRACK – Ministerul Ministerelor, Lumea Poveștilor (zmeu)

ZÂNA ZÂNELOR – Ministerul Poveștilor Bune, Lumea Poveștilor (femeie cu aripi)

HÄNSEL – Ministerul Ciudățeniilor, Lumea Poveștilor (băiatul, acum mare, din povestea Hänsel și Gretel)

PINOCCHIO – Ministerul Drepturilor, Lumea Poveștilor.

AURORA – Ministerul Necuvântătoarelor, Lumea Poveștilor”.

Cei douăzeci semnară până la ultimul, fără ca cineva să fie ars de pana pășării magice. E drept că lipseau invitații din ministerele mai mici. Dar Magul le-a dat sarcina, fiecăruia dintre semnatori, să-i informeze pe ceilalți, cu condiția de a-i considera demni de încredere. Toți cei ce vroiau să intre în alianță aveau obligația să iscălească documentul, așa cum făcuseră și ei. Nimeni, nu putea fi informat de conținutul tainicei adunări fără a i se impune să-și scrie numele pe act, ceea ce echivala cu

asumarea responsabilității de a păstra taina la care luau parte.

Cei patru conducători trebuiau să-și informeze supușii că cele patru lumi au încheiat un tratat de colaborare. Asta, pentru a nu exista victime, de nici una din cele patru părți implicate. Acum era imperios ca toată lumea să afle că s-au unit. Nu vor mai fi patru lumi, ci una! Locațiile vor rămâne la fel și nimic nu se va schimba, doar numele lumilor vor dispărea: de acum vor trăi cu toții în Lumea Unită.

După ce și ultimul dintre participanții la tratative își depuse numele pe hârtia prețioasă, se inițiară festivitățile. Așa cum era normal, s-a început cu cina. Mesele se umplură într-o clipă de toate bunătățile pe care cineva și le putea dori. O formație de greieri de mărimea unui om apărură în mijlocul încăperii, spre deliciul invitaților.

Tlaloc a fost primul care s-a repezit la friptura de vită, cu o poftă de nestăvilit, de parcă nu mai mâncase de o lună. Ken încă îi studia concentrat pe cei prezenți la întâlnire. Mulți arătau oarecum ciudat. Nu își putea lua ochii de la ei. Clem se angajase într-o discuție destul de aprinsă cu Mareea, iar Magul privea cu mândrie mulțimea pe care cei trei o adunase.

Tlaloc, așa cum se aștepta Ken, fu ultimul care termină de mâncat, cu toate că începuse cel dintâi. Zeul, acum sătul, privea trufaș spre cei din sală. După masă, cei prezenți au dansat și au discutat pe marginea subiectului pentru care fuseseră convocați.

Clem îl invită pe Ken la dans, făcându-l pe acesta să roșească și pe Tlaloc să se poarte ca un copil.

Serata luă sfârșit la orele zero. Alice și soțul ei puteau reveni la Institut în orice clipă, iar conspiratorii nu trebuia să dea de bănuț că acolo s-ar fi întâmplat ceva deosebit. După ce toți invitații plecară, fiecare se îndreptă spre camera lui în grabă. Pe la orele unu sosiră la reședința temporală cei doi „inamici”.

Ken stătea în pat și privea spre lumânarea aprinsă de pe noptieră. Aștepta cu nerăbdare vești de la cei trei. Cu toate că aceștia plecaseră doar de trei zile, Ken era nerăbdător să afle ce se întâmplă în lumea în care trăise atâta timp. Și apoi, avea atâtea să le spună despre seara

aceasta, care se desfășurase în perfectă armonie. Intenționa să îi informeze cum semnaseră toți, fără să fi fost ars nici unul, și de faptul că Alice nu aflase nimic. Fixă inutil lumânarea câteva minute bune. Ardea încet, fără să dea semne că ar avea ceva de comunicat.

Aproape că adormise, când auzi zgomote și voci. Deschise ochii și privi în jurul său, dar aici nu era nimic. Glasurile răzbăteau dinspre fereastra deschisă. Se ridică și se duse drept într-acolo. Se ascunse după draperia albastră și-și aruncă ochii spre grădină.

Un bărbat înalt, bine făcut, între două vârste, acoperit de un cearșaf, pe cap cu o coroniță din frunze de aur, discuta cu cineva. Nu îl mai văzuse niciodată până atunci pe acel bărbat. Brusc, acela privi în sus, iar Ken se piti mai bine după draperie.

Bărbatul tăcu o clipă, apoi continuă:

— Am fugit, nu știu ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama că ceva nu e bine, însă nu i-am putut anunța pe ceilalți. Când m-am întors, după vreo oră, totul era pustiu. Nu știu ce s-a petrecut acolo, nu îmi pot imagina cine a făcut asta și mai ales cum. Am stat ascuns până azi...

Se opri și cercetă în jurul său. Interlocutorul său îl liniști, asigurându-l că nu e nimeni în preajmă. Ken recunoscuse vocea Magului. Oare ce pune la cale? Cine era necunoscutul? De unde fugise? Ce se întâmplase? Bărbatul îmbrăcat în cearșaf reveni la relatare agitat:

— Nu pot să mă arăt acum. Aș da impresia unui laș. Îți dai seama? Mi-am salvat pielea și mi-am lăsat oamenii în ghearele morții!... Nu am făcut nimic pentru ei. Nici nu eram sigur că va avea loc un eveniment deosebit...

— Nu ai nici o vină, îl asigură vrăjitorul. Chiar dacă ai fi rămas, tot s-ar fi întâmplat nenorocirea. Stai aici, te voi ascunde în camerele secrete. Voi avea eu grijă de tine și nimeni nu va afla unde ești.

— Nu știu dacă e bine, ripostă necunoscutul. Dar nici nu mai am unde să mă duc... Am niște vise ciudate și simt cum cineva mă urmărește. Îți poți închipui că marelui Zeus îi este frică?! M-am luptat cu ciclopul Gheei, cu titanii, cu vârcolacii chiar, și nu am simțit teama. Iar acum tremur ca un prunc neștiutor...

— Este normal. Și mie îmi este frică. Frica e ceva firesc... Mai bine hai să-ți arăt camera ta! Mai vorbim acolo.

Cei doi părăsiră grădina, îndreptându-se spre Institut.

Ken se retrase de la fereastră. Ar fi vrut să alerge la Clem sau la Tlaloc, să le facă cunoscută întâlnirea ce-o spionase. Măcar Ares de-ar apărea în flacăra lumânării... trebuia să spună cuiva. Inima îi bătea atât de repede, încât nu știa ce să facă. Zeus apăruse, iar el nu avea cui să spună vestea formidabilă! L-ar fi contactat el pe Ares, dar acesta le-a interzis, sugerând că i-ar putea da de gol. Ken se îndreptă din nou spre geam, de parcă ceva îl atrăgea acolo. Privi din nou în noapte.

O siluetă subțire alerga spre grădina secretă. Profesorul se aplecă puțin, pentru a vedea mai bine, dar silueta dispăru în spatele unor copaci. Oare cine să fi fost?

Ken se hotărî: se va duce la Tlaloc și-l va lua cu el în grădina secretă. Cineva puna ceva la cale și nu are altă cale decât aceea de a descoperi ițele tainicei istorii. Își trase repede niște haine pe el și parcurse cu grijă holul lung unde acum domneau liniștea și întunericul.

Intră în camera tigrlui fără să mai bată la ușă, se apropie de pat pentru a-l trezi. Dar nu se afla nimeni în culcușul prietenului său. Asta era! Trebuia să facă de unul singur anevoioasa cercetare. Nu avea încotro, trebuia!

Alergă pe coridorul întunecat, coborî treptele și ieși, furișându-se, spre ușa ce dădea în grădina secretă. Două voci cunoscute lui răsunau după copacii înalți. Îi veni în minte că ar fi posibil să fie prea mare pentru a se strecura neobservat, singura soluție de a trece neobservat fiind să se transforme. Și ce ar fi fost de neobservat decât o muscă?! Luă înfățișarea dorită și zbură nestingherit în direcția cu pricina.

După un arbore gros, îi descoperi pe Tlaloc și pe iubita sa. Probabil că observaseră mișcări suspecte și ieșiseră să vadă ce se întâmplă. Musca coborî ușor spre tigrul și-i șopti la ureche:

— Ce se întâmplă?

Tlaloc privi uimit în jurul său, dar nu observă pe nimeni. Se gândi că auzul îi joacă feste și se întoarse spre zidul grădinii secrete. Dar vocea se auzi din nou:

— Cine e în grădină?

Tigrul privi iarăși, uimit, în jurul său, dar... nimic. Ken își reluă corpul uman și-l bătu pe spate, lucru ce-i

provocă o tresărire felinei, iar Clem îl secundă cu un țipăt înfundat.

— Ai înnebunit de tot?, îl apostrofă tigrul enervat. Puteam să punem totul în pericol!

Ken îi zâmbi distrat: era fericit că-l speriasse. Acum chiar că-și luase revanșa pentru toate câte i le făcuse. Clem îl fixă supărată și îi întoarse spatele, făcându-i semn să tacă.

— Ce se petrece aici?, întrebă profesorul.

— Dacă am ști, nu am mai fi aici, răspunse tigrul. Încercăm să aflăm. Clem mi-a spus că, în afară de noi, nu mai știa nimeni de grădina secretă. Se întâmplă ceva. Dar nu avem cum să intrăm și să aflăm fără să fim observați.

— Eu pot, declară profesorul, și se transformă imediat în muscă, apoi zbură peste zidul grădinii.

Trei sau patru siluete deslușea puțin mai departe. „Musca” se apropie pentru a vedea și auzi mai bine.

Profesoara Katt, îmbrăcată într-o pelerină neagră, de vrăjitoare, era una dintre siluetele neidentificabile, cea de-a doua îi aparținea lui Eac, soțul Alicei, iar cea de-a treia unei femei pe care nu o mai văzuse până atunci. Era o femeie slăbuță, cu părul roșu și cârlionțat, ce părea destul de tânără. Ken nu auzea prea bine ce-și spun, așa că se apropie de grup fără să scoată un bâzâit. Vocea profesoarei Katt se auzi ca un tunet, în aceea liniște de înmormântare:

— Măine noapte vom ataca!, rosti cu înverșunare.

— E prea devreme, își dădu cu părerea femeia roșcată.

— Ascultă-mă, Elvira!, tună Katt. Trebuie să acționăm urgent. În noaptea asta s-a petrecut ceva ciudat aici. Au scăpat de Eac și au făcut un fel de reuniune. Dacă cele patru lumi se vor uni, va fi vai de noi!

Conspiratorii nocturni făcură o scurtă pauză spre a se asigura că nu mai e nimeni în preajmă, apoi Katt continuă:

— Ken a început să câștige credibilitate. E posibil să câștige. Acum e momentul să scăpăm de el. Măine noapte ai grijă să îmi deschizi portalul!, îi ceru Elvirei.

— Da, doamnă, încuviință aceasta, firav.

— Și eu?, întrebă Eac.

— Tu ai grijă ca Alice să nu bănuiască nimic! Ne-ar da de gol într-o clipă..., dădu glas Katt mahnirii.

— E din ce în ce mai greu s-o mint, recunosc vrăjitorul. Sesizează ceva. Mai ales că, în ultimul timp, Ken nu a mai vorbit cu ea. Cred că profesorul ăsta o crede vinovată.

— Asta e foarte bine, se bucură femeia. E bine s-o culpabilizeze pe buna sa colegă. După ce îi vom ataca mâine, noi vom dispărea, iar ea va rămâne aici. O să-i cadă totul în cap, va fi găsită țapul ispășitor pentru ireparabila nenorocire, ceea ce ne dă nouă timp să punem la cale un plan întru amânarea alegerilor.

— Ai dreptate, fu de acord vrăjitorul. De-abia aștept să scap de chipul ăsta al lui Eac. Nu știu cum o suportă pe Alice!... Mie mi-a făcut capul mare. Aproape c-o urăsc pe femeia asta.

Katt aproape că putea simți prezența unei a patra persoane acolo. Cercetă cu privirea împrejurimile, dar nu descoperi vreun individ disimulat în grădină. Totul era mort, nici o pasăre, nici o adiere de vânt, nimic.

— Trebuie să plecăm, am ciudata senzație că cineva ne urmărește!

Bărbatul și femeia timidă priviră în jurul lor, dar nu observară nimic. Erau convinși că Katt o luase razna. Dar trebuia să se conformeze voinței sale.

— Mâine, la orele zero, le aminti Katt, după care dispăru în noapte.

Roșcata și Eac rămaseră uimiți. Femeia îl luă de braț pe bărbat și i se destăinui:

— De-abia aștept să scăpăm de ăștia! Ce s-a întâmplat cu adevăratul Eac, dragul meu Toor?

— E mort, scumpa mea. Katt s-a ocupat de asta. A încercat să scape, Katt s-a enervat și, poc!, făcu el sugestiv.

— Să mergem, e răcoare, sugeră femeia și amândoi dispărură prin zidul gros al grădinii.

Profesorul rămase mut de uimire. Parcă nici aripile mici nu mai răspundeau la comenzi. Era aproape imobil. Conspiratorii plănuiseră să atace în cea mai bine protejată zonă din lume! Fără doar și poate că aveau spioni în interior, care le deschideau calea. Oare de câte ori au mai fi fost acolo?

Survolă zidul gros al grădinii secrete și se opri lângă prietenii săi, care-l așteptau în liniște. Își luă chipul uman, ceea ce le produse o nouă tresărire. Clem îi sări în brațe, determinându-l pe Ken să se învâpăieze.

— Am crezut că ai pățit ceva!... Mai aveam puțin și veneam după tine!, spuse fata într-o suflare.

Ken de-abia se desprinsese din strânsoarea ei, nu că nu i-ar fi făcut plăcere. Îl strângea cu atâta forță, de simți că-i ia tot aerul. Tlaloc îi privi cu sfială, nici măcar el, care tot timpul se lua de ei, nu mai putu rosti o vorbă. Aștepta cu nerăbdare să audă relatarea lui Ken.

Tigrul își luă înfățișarea umană și se apropie de cei doi.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă zeul.

Ken își trase răsuflarea și apoi începu să le nareze prietenilor săi ce auzise și ce văzuse. Le povesti pendelete tot, amănunt cu amănunt. Tlaloc și Clem amuțiră de uluire, așa cum pășise însuși în grădina secretă. Cei trei concluzionară că trebuie să-l informeze pe Mag imediat și, fără să mai stea pe gânduri, se îndreptară spre camera dintre etajul unu și doi.

Ken intră pentru prima oară pe culoarul lung fără uși. Nu încerca să înțeleagă unde dispăruseră ușile, se obișnuise cu ciudăteniile vrăjitorilor. Clem se apropie de peretele din capătul holului și ciocăni. Ca și prima oară, apărură o ușă, care, după ce intrară, se făcu imediat nevăzută.

În biroul mic, intim, nimic nu se schimbase de la ultima vizită a Clementinei. Doar că, în loc de un scaun, acum în încăpere erau risipite trei, ceea ce îi dădu de înțeles fetei că Magul îi aștepta.

Din spatele biroului apărură altă ușă, pe unde intră Magul, îmbrăcat într-un fel de cămașă de noapte, ce semăna cu un cearșaf lung, pe cap avea o bonetă albă, iar în picioare purta niște papuci în formă de pisică. Această imagine a vrăjitorului îl făcu pe Tlaloc să suradă:

— Arăți ca un adevărat conducător, îl ironiză zeul, căci nu se putea abține.

Vrăjitorul zâmbi ca răspuns la remarcă; nu părea deranjat de afirmație. Îl cunoștea destul de bine pe Tlaloc... Magul le indică printr-un semn să se așeze, apoi, cu alt gest al mâinii, făcu să apară în fața musafirilor câte o cană mare de cafea. Era neîndoios că aveau nevoie de un stimulent tare. Fără să mai stea pe gânduri, spuse, arătând spre cești:

— E cafea din lumea oamenilor. Este mai tare și mai bună decât a noastră. Ken și Clem știu ce vreau să spun. Nu-i așa?

Cei doi aprobară din cap, apoi sorbiră din licoarea fierbinte. Lui Ken îi făcu deosebită plăcere acel gust minunat. Nu mai băuse de opt ani o cafea așa bună, era o adevărată încântare să-i mai simtă gustul o dată.

— Dacă ceilalți vrăjitori ar afla că beau din cafeaua oamenilor, se confesă tainic bătrânul, ar dezaproba total.

Surâse și sorbi cu poftă din ceașca ce-o avea în față, apoi îi îndemnă cu vocea sa blândă:

— Acum spuneți-mi ce vă aduce aici la orele astea târzii! Cred că este ceva important, de nu dormiți.

Ken îi povesti vrăjitorului întâlnirea de taină la care trăsese cu urechea în grădina secretă, explică modul cum soțul Alicei fusese ucis și atrase atenția asupra ușurinței cu care Katt pătrundea în Institut nestingherită. Îi spuse și despre femeia roșcată, pe nume Elvira, și despre Toor, cel ce se dădea drept Eac.

Vrăjitorul ascultă istorisirea de la cap la coadă, fără să schițeze nici un gest. După ce Ken termină de relatat, se ridică în picioare și privi pe fereastra deschisă. Apoi se îndreptă spre pasărea ciudată ce la vizita anterioară a Clementinei se agita în colivie, o scoase de acolo și-i dădu drumul pe geam. Cei trei îl studiară uimiți, fiindcă nu pricepeau ce face. Magul își relua locul pe scaun, sub privirile cercetătoare ale oaspeților nocturni. Își mângâie barba și apoi spuse îngândurat:

— Dacă fugim, Toor îi va anunța. Dacă îl demascăm pe acesta, nu rezolvăm nimic. Cel mai bine ar fi să-i determinăm să pice în propria capcană. Nu-i vom spune nimic Alicei, s-ar comporta ciudat și l-ar face pe Toor să bănuiască ceva. Voi lua legătura cu Ares în noaptea aceasta.

Liniștea se lăsă apăsătoare în biroul cel mic al bătrânului. Toți își proiectau mintal un plan viabil spre a-i încolți pe complotiști. După un timp, Tlaloc luă cuvântul:

— Trebuie să găsim repede o ieșire din situația asta, nu avem prea mult timp la dispoziție!

— Așa este, confirmă profesorul și, după el, Clem.

— Măine, după micul dejun, ne întâlnim aici, sugeră Magul. Aveți grijă să nu vă vadă cineva! Străduiți-vă să vă purtați firesc față de Toor. Acum încercați să vă odihniți, e important ca mâine să aveți capul limpede, vom trece printr-o probă destul de grea.

— Cine sunt Toor și Elvira?, iscodi Ken.

— Nu acum, Ken, vorbim mâine, spuse vrăjitorul răspicat. Trebuie să mergi și să te odihnești, mâine e o zi grea. Vă doresc noapte bună! Vă sfătuiesc să nu vă mai preocupați acum asta. Lăsați-mă pe mine!, și se făcu nevăzut în spatele ușii pe care venise.

Capitolul XVIII

CAPCANA

— Vom plasa în fiecare pat obiecte care să semene cu voi, decise vrăjitorul.

În încăperea mică, Clem, Ken și Tlaloc stăteau în fața Magului și puneau la punct un plan. Vrăjitorul chibzuise toată noaptea la ce vor face peste zi. După cum știa de la Ken, la orele zero va începe atacul. Se gândea cu teamă la ce-i aștepta. Era perfect conștient că nu va fi deloc ușor și că cei ce urmăreau să le facă rău vor fi în superioritate numerică.

Peste noapte reuși să ia legătura cu Ares, care-i promisese că va fi acolo pentru a-i ajuta. Dar îl rugă să nu scoată nici un cuvânt față de ceilalți, pentru a nu deveni prea încrezători. De dimineață, înainte de micul dejun, Magul le expedie câte o misivă tuturor celor din Alianță. Optsprezece răspunsuri sosiră prompt. Însă doi încă nu dăduseră nici un semn de viață, ceea ce-l conduse pe înțelept la concluzia că aceștia fuseseră prinși. Știa că nu ar fi indicat să le împărtășească tinerilor temerile sale. În ciuda prudenței proverbiale, le-a făcut totuși cunoscute informațiile ce le deținea, pentru a fi și mai precauți. Almed și Gandl erau cei doi vrăjitori ce nu răspunseseră la scrisoare. În caz că ar fi apărut în aceea noapte, trebuiau să fie cu băgare de seamă. Era posibil ca, în locul lor, să se prezinte la Institut impostori.

Vrăjitorul își mângâie barba și urmă expunerea proiectatei acțiuni de apărare:

— Ken va aștepta tăcut în hol. Aș prefera să ia înfățișarea de muscă. Tlaloc mi-ar conveni să se metamorfozeze tot într-un animal mic. Așa am putea să-i controlăm mai bine. Clem, tu vei sta aici, în biroul meu...

— Cum!?, se răzvrăți fata supărată. Sunt o bună vrăjitoare și vă sunt de folos. Nici nu mă gândesc! Mă voi face invizibilă și vă voi sta alături.

— Am nevoie de tine mai târziu. Nu te comporta ca un copil!, o apostrofă blând Magul.

— Nu! Nu am de gând să stau pe tușă. Intenționez să vin cu voi și gata!, tranșă situația furioasă.

— Cum dorești, cedă el. Ceilalți din Alianță vor fi în grădină și vor pândi. Nu am să vă mint. Sunt sigur că uneltitorii vor fi mai mulți decât aliații și cred că vor fi susținuți de o parte din galla. Așa că vreau să fiți pregătiți pentru orice. Și, nu uitați: și ei pot să devină invizibili sau să-și schimbe înfățișarea... Spre a evita încurcăturile, am pus în circulație un cod de recunoaștere: pentru a fi siguri că cei cu care vorbiți sunt cei ce se pretind a fi, spuneți „gând”; dacă vi se va răspunde cu parola „vis”, atunci sunteți în siguranță.

Trase adânc aer în piept și privi bolta cerească prin fereastra deschisă. Ken observă că pasărea ciudată din colivie nu se întorsese încă. Cine știe unde o trimesese? Își aminti că Magul îi era dator cu un răspuns și profită de disponibilitatea lui de a oferi clarificări:

— Cine sunt Toor și Elvira?, întrebă profesorul.

Magul îl privi profund și, așa cum îi era obiceiul, își mângâie barba, apoi spuse:

— Elvira e studenta noastră. Am simțit că în sufletul ei domnește haosul și nehotărârea, am știut mereu că ne va face probleme. Iar Toor! Toor a fost cel mai bun prieten al meu. Mi-e greu să vorbesc despre asta...

Se opri pentru o clipă și reluă:

— Am crescut împreună, am învățat împreună tot ceea ce știm. Mai târziu, după ce am fost alungați de către oameni, el s-a schimbat. Inițial n-am sesizat transformarea sa, dar mai târziu am înțeles. Devenise adept al lui Skelettro. O sută de ani mai târziu a fost prins și aruncat în Tartar. Magul oftă, apoi continuă cu vocea mult mai joasă: Zeus a hotărât să-l grațieze și i-a dat drumul. De atunci, până aseară, nu am mai auzit nimic de el. Ei, cam asta este cu Toor!

Cei trei îl priviră cu compasiune. Lui Ken îi părea rău că întrebarea lui redeschise rana din sufletul înțeleptului mag. Încă de cu seară ar fi trebuit să realizeze că vrăjitorul nu vrea să dezbată acest subiect. Jenat de insistența lui, Ken se simțea vinovat față de ei. Magul, ca și cum îi citise gândurile, îl liniști:

— Nu face nimic. Nu aveai cum să știi... Nu ai făcut nimic rău. În orice caz, eram dator cu un răspuns. Și vreau să-ți mulțumesc, Ken, pentru că ai păstrat secretul de aseară.

Drept garanție suplimentară că spusese ce simțea cu adevărat vrăjitorul îi zâmbi.

Ceilalți îl cercetară din ochi pe Ken și apoi pe Mag. Nu înțelegeau la ce fac referire. Doar profesorul se lămuri: vrăjitorul îl observase pitit după perdea în timpul dialogului secret cu Zeus. Era mulțumit de întorsătura poveștii, pentru că uitase să le împărtășească Clementinei și lui Tlaloc descoperirea ce-i umpluse sufletul de bucurie – zeul zeilor trăia și se întorsese printre ai lui! Acum i se mulțumea subtil pentru discreție.

Seara veni cu pași repezi. Cina luase sfârșit și fiecare se îndreptă spre camera lui. Era de-abia ora douăzeci și unu. Ken fu primul care urcă în dormitor. Luă mai multe perne dintr-un dulap imaginar și le aranjă artistic în pat, învelindu-le cu pătura astfel, încât să dea impresia că el însuși s-ar odihni acolo. Încheind prepararea „momâiei”, se îndreptă spre geam. În grădina interioară, paznicii institutului, niște uriași firoși, își făceau rondul obișnuit. Știa că Magul îi alertase despre iminentul atac, dar ei se comportau absolut normal.

Ken resimțea efectele agitației interioare: dacă ziua trecuse repede, ora zero părea că nu mai vrea să-și facă apariția. Se plimba agitat prin cameră, iar la ora douăzeci și două stinse lumina, se vâri apoi după draperie. Nu se mai auzea nimic, până și paznici parcă dispăruseră. Drumul era liber pentru conjurați. Liniștea aceea nefirească îl omora. Ken ar fi vrut să audă măcar un sunet abia perceptibil: până și luna părea atât de tăcută. Dădea impresia că și ea aștepta să se întâmple ceva.

Ora zero se apropia. Profesorul își părăsi camera, se metamorfoză în muscă și se postă într-un capăt al holului. În celălalt capăt îl zări pe Tlaloc, care se transformase într-un soi de albină și se așezase la pândă. Și ușa Clementinei se deschise, dar nu se zări suflet de om, semn că era invizibilă. Deci toți erau pe poziții. Afară trebuia să mai fie încă optsprezece persoane și, împreună cu uriașii, erau în total vreo patruzeci de aliați pregătiți să lupte împotriva răului. Acum nu le mai rămânea decât să aștepte. Capcana întinsă forțelor necurate era gata să-și primească prada.

Undeva, la parterul clădirii, răsunară voci șușotind. În scurt timp, zgomotele se întetiră, semn că cineva se apropia. Apoi liniște. Ken privi la ceasul mare din

mijlocul holului: indica ora zero și cinci minute. „Ei trebuie să fie”, gândi.

După un minut ce-i păru o eternitate, câteva siluete apărură în capătul holului. Una dintre ele era a profesoarei Katt, celelalte patru aparțineau unor galla. Profesoara le făcu un semn, iar aceștia se împrăștiară, fiecare spre o cameră. Primul pătrunse în camera Clemei, al doilea în cea a lui Tlaloc, iar profesoara și încă doi galla în dormitorul lui Ken.

După ce intrară, ușile se închiseră după ei, făcându-i prizonieri înăuntru. Clem, cum era invizibilă, aruncă repede vraja „portalo chiuso”, ceea ce însemna că intrușii nu aveau șansa să-și folosească portalele sau să iasă din camerele care acum le țineau loc de celule.

De afară răzbătea hărmălaie de nedescris. Cei trei prieteni fugiră spre grădina interioară. Acolo se dădea un adevărat război. Zeci de galla se băteau cu angajații din ministere și cu uriașii.

Doi galla îl încercuiseră pe Apollo. Ken îi sări imediat în ajutor. Luă înfățișarea sa obișnuită și, cu toată puterea, îi trase un pumn unuia dintre monștri, care căzu ca trăsnet. Apollo îi mulțumi din privire. Clem arunca vrăji în stânga și-n dreapta, invizibilă fiind. O persoană neidentificată, tot invizibilă, cu o bătă mare, lovea în toate direcțiile, dând cu galla de pământ. Ares se lupta cu un bărbat masiv, ce nu părea deloc a fi un galla. Grădina arăta acum ca un câmp de luptă: toată lumea se încăiera cu toată lumea, unii împărțeau pumni sau bâte, alții aruncau vrăji. Din grădina secretă veni un răcnet de durere, iar profesorul recunoscu vocea Magului. Se transformă pe loc în pisică și alergă acolo cât putu de repede.

Vrăjitorul era rănit. Stătea întins pe pământul rece și abia mai răsufla. Un monstru de mărimea unui uriaș, cu trei capete de șarpe, se apropia spre el. Ken deveni invizibil și se puse în fața monstrului, oprindu-l pe moment. Se întoarse spre bestie și spuse „punire”, cu toată forța ce o avea. O lumină albastră ieși din mâna lui, care-l izbi pe monstru cu toată forța. Acesta îngenunche pentru o clipă, apoi se ridică furios. Ken, vizibil acum, îngheță de spaimă. Magul se ridică cu ultimele forțe și rosti „fredo”. Vraja îl izbi pe monstru în mână și îngheță instantaneu.

Ken, care înțelesese vraja, o repetă și el. De data asta îl atinse pe monstru în piept, iar torsul îi îngheță imediat. Arătarea, turbată de furie, trase un răget de durere. Profesorul mai câștigase ceva timp. Monstrul era acum amortit. Ken se repezi spre Mag și, cu toată forța ce-o mai stăpânea, îl trecu dincolo de zidul grădinii. Apoi se întoarse spre monstru, care încă răcnea de furie și durere.

Se concentrează cât putu și rosti „hocus pocus” – aceasta era cea mai puternică vrajă din lume, cu ea puteai uide pe oricine. O lumină roșie ieși din pieptul profesorului și nimeri arătarea drept în inimă. Căzu ca trăsnet, zguduind pământul. Bărbatul, la rândul său sleit de puteri, se prelinse pe pământul reavăn. Mii și mii de amintiri îi treceau acum prin minte, de parcă întreaga-i existență se derula accelerat prin fața ochilor săi. Pieptul îi era rece și gol. Nu mai simțea nimic. O adiere trecu peste el, atât de caldă și de ușoară... O pasăre adia în zbor, cântând un cântec dureros. Un parfum mistic îi cuprinse lui Ken simțurile. Avu senzația că plutea.

Deodată deschise ochii. Privi în jur și văzu pasărea ciudată a Magului studiindu-l, după care își luă zborul. Se trezise complet. Încă mai auzea vuietul confruntării ce avea loc dincolo de zid. Privi spre monstrul care stătea întins fără suflare, apoi... „Magul!”, își aminti dintr-odată, și ieși prin împrejmuirea de piatră a grădinii.

Vrăjitorul se găsea acolo unde îl lăsase. Nu se putea mișca, își revenise în bună măsură. Ken se apropie de el și-i spuse câteva vorbe. Acesta îi făcu semn că e bine și-l rugă să se alăture celorlalți.

Ares părea a fi în dificultate. Doi uriași zăceau întinși la pământ. Clem continua să arunce vrăji în stânga și-n dreapta. Cealaltă persoană invizibilă încă împărțea bâte arătarilor galla. Apollo își folosea pumnii pe fețele monștrilor. Bărbatul masiv, care mai devreme se bătea cu Ares, încerca s-o doboare pe Mareea. Un uriaș era și el la strâmtoare, iar Ken îi sări în ajutor. Se îndreptă spre monstrul galla și rosti „fredo”, iar inamicul îngheță pe loc. Uriașul extenuat nu se putea susține pe picioare. Ken se îndreptă spre el și-l susținu (atât cât era omeneste posibil). Îi ceru să părăsească lupta și să se retragă lângă Mag. Zdrobit, uriașul făcu întocmai.

Profesorul se apropie de Clem, căci părea secătuită. Era pe punctul să leșine, vrăjile îi consumaseră aproape toată energia. O prinse la timp și o transportă și pe ea

lângă Mag. Nici el nu mai avea prea multă forță, dar galla se împutinaseră. Apucă o bâtă și începu să împartă lovituri în stânga și-n dreapta. După un timp se opri, fiindcă o descoperi pe Llyr, femeia cu trup de leu din Lumea Fanteziei, căzută fără suflare. Crezu că era moartă. Vru să se apropie de ea, dar un galla îi sări în spate. Se prăbuși, nemaisimțind nimic. Ochii i se închiseră, iar o căldură malefică îi cuprinse întreg trupul. În curând nu mai auzi nimic. Era într-o beznă totală. Tlaloc se repezi printre cinci galla și îl ridică.

Grădina arăta acum ca un front de război părăsit: doi uriași zăceau morți, din tabăra conjuraților, zeci de galla erau risipiți fără viață, iar, Llyr, din cealaltă tabără, își dăduse ultima suflare luptând. Mareea era rănită, la fel și Altheia, care fusese invizibilă și-i lovise pe galla cu bâta. Nici Tlaloc nu arăta mai bine, având o rană destul de adâncă pe braț, provocată de un corn al monstrului galla – aceștia aveau capete de bivoli. Tabloul înfățișat privitorilor era sumbru și însângerat.

Soarele își trimitea primele raze de soare. Grădina era mai tristă și mai rece. Câțiva uriași cărau trupurile neînsuflețite ale monștrilor. Spre marea lor surpriză, o găsiră pe Llyr în viață.

La infirmerie, mare înghesuială, aproape că era plină. Ken, Tlaloc, Clem, Magul, Altheia, Mareea, Llyr și uriașul salvat de Ken ocupau toate paturile disponibile. O mago-infirmieră grasuță le acorda primul ajutor în așteptarea mago-doctorului Fillo.

Liniștea se lăsă apăsătoare peste Institut. Totul amuțise. Locul era împânzit de suferință și moarte.

Capitolul XIX

INTEROGATORIUL

A trecut aproape o săptămână de la „război”. Magul a fost primul care a părăsit infirmeria. Între timp Ares, Apollo și Altheia s-au întors în lumea oamenilor, în căutarea zeilor. Mareea fusese și ea transferată în Lumea Fanteziei, iar uriașul trecuse cu bine de impas.

Acum era rândul tinerilor curajoși să părăsească încăperea rece și neprimitoare, unde mirosul de boală își avea casă. Chiar în acea dimineață Magul îi vizitase și le spusese că-i așteaptă în biroul lui, după orele unu. Cei trei se duseră în camerele lor, pentru a-și schimba hainele și a face o baie bine meritată, după care se îndreptară spre biroul Magului.

Acolo totul părea neschimbat. Pasărea ciudată își reluase locul în colivie și, ca niciodată, Magul îi aștepta cu cafeaua din lumea oamenilor. Îi pofti să ia loc, apoi deschise ușa din spatele biroului și intră Zeus. Clem și Tlaloc nu-și putură masca uimirea, în schimb pe fața profesorului nu se observa nici cea mai mică urmă de stupefacție. Zeus se așeză lângă Mag, sorbind o gură din cafea.

Vrăjitorul, așa cum ne-am obișnuit, își mângâie barba, apoi privindu-și oaspeții de încredere spuse:

— După cum vedeți, Zeus este aici. Acest secret Ken îl știa. Pentru asta i-am mulțumit data trecută.

Cei doi schimbă priviri și aprobă din cap că înțeleg.

— Mă bucur că vă simțiți mai bine și mai ales vreau să-i mulțumesc lui Ken încă o dată pentru că mi-a salvat viața.

Clem și Tlaloc îl privesc întrebători pe Ken. Ei nu știau ce se întâmplase în grădina secretă. Fillo îi păzise tot timpul, iar ei nu avuseseră ocazia să-și vorbească în infirmerie.

— Da, prieteni, mi-a salvat viața!, repetă el. Chiar mai mult, l-a ucis pe Eneu. A avut puterea de a-l ucide pe monstrul care nu ne-a lăsat să ne apropiem de Pădurea Fermecată atâta timp!...

Prietenii se uitară din nou la Ken, acum cu admirație. Tlaloc nu se abținu de la comentariile lui urâcioase, dar de data asta îl făcu cu sinceră admirație:

— Și eu, care credeam că te-ai retras cu Clementina într-un colț... Am observat că ai lipsit cam o oră din luptă și, când ai revenit, erai cam ofilit...

Vrăjitorul îi făcu semn lui Tlaloc să tacă, apoi continuă:

— Am vești bune pentru voi: vraja Clemei „portalo chiuso” a avut efect. Așa că avem „prizonieri de război”, spuse Magul zâmbind. Am așteptat să vă reveniți, nu am vrut să-i interoghez singur. Katt și Toor sunt în mâinile noastre. Pe Toor l-a prins Mareea, și, înainte de-a fi rănită, a reușit să-l lege.

— Și galla?, întrebă Ken.

— Patru dintre ei ne sunt prizonieri, ceilalți ori sunt morți, ori au dat bir cu fugiții. De scăpat au scăpat prea puțini. Au fost ei numeroși, dar noi am fost mai buni, exultă bătrânul.

Zeus se ridică în picioare. Părea a fi un om umil. Îmbrăcat în același „cearșaf” în care îl văzuse Ken cu o săptămână în urmă, pe cap purta aceeași coroană din frunze de aur. Zeul se apropie de pasărea ciudată care se zbătea în colivie și mărturisi în plen:

— Știu! Am fost un laș! Îmi pare atât de rău că nu v-am ajutat, dar frica a pus stăpânire pe mine. Magul a reușit să mă scoată din această stare. Și biata mea bunică..., și zeul luă pasărea în palme și-o sărută, apoi o întoarse către ceilalți. Aceasta este Gheea, bunica mea. Arată așa de trei săptămâni. A fost blestemată și nu pot ridica acest blestem nenorocit. Acum se chinuie precum vedeți. Luă zburătoarea în brațe și-o sărută din nou.

Vrăjitorul se uită la el cu milă, apoi își retrase privirea dinspre zeu, revenind la ceilalți:

— Deseară îi vom interoga pe Katt și pe Toor. Sper să veniți și voi. Interogatoriul va avea loc în închisoarea Institutului. Clem vă va conduce.

Fata aprobă fără un cuvânt.

— Profitați de ziua aceasta minunată și întindeți-vă oasele!, îi sfătui Magul. Dar mai am să vă anunț ceva, spuse zâmbind. Aseară am vorbit prin lumânare cu Tenayuca, care vă dorește multă sănătate...

— Și Anu?, îl întrerupse Ken.

— Anu?!, mimă uluirea vrăjitorul.

— Anu urmează să se căsătorească cu Tenayuca, spuse Ken simplu.

Ceilalți îl priviră întrebători. Profesorul nu le pomenise de nuntă.

— Nu mi-a spus nimic, răspunse Magul îngândurat. Cine ți-a spus?

— Am primit o scrisoare anonimă prin care eram informat de acest lucru, clarifică lucrurile profesorul, puțin mirat.

— Stați pe loc, ceva nu e bine! Chiar acum voi lua o lumânare și vom vorbi cu Tenayuca.

Aprinse o lumânare maro de pe birou. După câteva secunde un cap mic de om apăru în flacăra ei. Tenayuca îi salută fericit pe cei trei. Tlaloc îl salută și el, vizibil bucuros că-l revedea. După ce Tenayuca termină de schimbat replici obișnuite în astfel de circumstanțe cu cei trei, vrăjitorul interveni:

— Ce se aude de nunta ta cu Anu?

Șarpele îl privi mirat pe vrăjitor:

— Ce nuntă?!, întrebă stupefiat, spre uimirea celor din birou.

— Așa mă gândeam și eu, declară vrăjitorul trist. A fost o capcană acea scrisoare, dragul meu Ken. Au prins-o!, emise sentința Magul cu amărăciune.

Treptele ce duceau la închisoarea Institutului păreau interminabile. De-o parte și cealaltă a pereților de piatră, torțele din argint masiv se chinuiau să facă puțină lumină. Ken păși ușor spre următoarea încăpere, camera torturilor. Aceasta nu mai fusese folosită din 1006, dar încă mai existau aici instrumente de caznă funcționale. Camera mare, din piatră, era destul de friguroasă. Profesorul gândi că acolo nu ar fi fost nevoie să fii torturat, ci doar lăsat să îngheți. O masă de argint se găsea în mijlocul încăperii, cuțite de diferite mărimi și forme ocupau întreaga ei suprafață. Un scaun mare, cu multe curelușe, se putea observa undeva, după o draperie, dar sala conținea multe alte obiecte pe care Ken nu reuși să le vadă, deoarece trecuseră foarte rapid în încăperea următoare.

Intrară acum cu toții în temnița Institutului. O încăpere foarte lungă, ce semăna mai degrabă cu un

coridor, se deschise în fața lor. Și aici totul era din piatră. Frigul și mirosul de mucegai aproape te amețeau.

Din șase în șase metri pătrați era câte o celulă. Profesorul observă că acestea nu aveau nici un fel de sistem de închidere. Nu existau bare sau gratii, așa cum văzuse el în lumea oamenilor. În fiecare despărțitură se găsea câte un pat, un scaun, iar pe perete era atârnată o făclie ce de-abia lumina micuța încăpere.

Pe partea dreaptă, erau celulele celor ce ispășeau pedepse temporare, iar în stânga celulele condamnaților pe viață.

Au trecut de temniță și cu toții intrară acum în camera interogatoriului. Aceasta era o încăpere puțin mai mare decât o celulă, tot din piatră, dar frigul nu era așa intens ca în celelalte săli. Aici se afla o singură masă, cu șase scaune. Și aici, ca peste tot, două torțe mari aveau rolul de a lumina încăperea.

La masa strâmtă se găseau profesoara Katt și Albul Mag. Zeus stătea rezemat de peretele de piatră, ce părea înghețat. Clem a fost prima care a luat loc lângă Mag, apoi Tlaloc îi urmă exemplul. Doar Ken rămase rece, lângă ușa camerei.

Katt dădea senzația că e destul de relaxată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu-l privi pe Ken, îl ignora ca și cum el nici n-ar fi existat. Albul Mag își dresă vocea și-i puse o întrebare profesoarei. Ken nu înțelese ce o întrebase, dar observă că ea nu schița nici un gest.

Profesorul simțea cum fierbe. Aproape că-i venea să se repeadă la ea și s-o ia la bătaie, dar simplu fapt că era un gentleman, nu îi permitea un gest de asemenea natură. Încerca din răsuputeri să se calmeze, deși îi venea să țipe, să urle, ca s-o determine să scoată un cuvânt. O crezuse prietenă, iar ea îl trădase. Cum de puteau unii să-ți zâmbească în față și apoi să te muște pe la spate? Cum putuse ea să-i facă asta?

Acum, că erau față-n față, simțea toate astea și mai acut. Îl năpădi o repulsie pe care nu o simțise pentru nimeni anterior. Nici nu era sigur că-și dorește cu adevărat să fie în aceeași cameră cu ea.

Ușa din spatele lui se deschise. Se ivi, adus de doi uriași, Toor. Acesta se așeză lângă Katt. Părea resemnat de faptul că fusese prins. Nu se citea pe chipul lui ura, ca pe fața profesoarei. Toor părea mai degrabă spășit.

Magul se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, vizibil nervos. Insolența profesoarei Katt îl scotea din sărite. Bătu în ușă și reveniră cei doi uriași care-l aduseseră pe Toor, o ridicară pe Katt de pe scaun și o scoaseră din încăpere. Magul părea că se mai calmase. Se așeză din nou la masă, își mângâie barba și spuse cu vocea înceată și stinsă:

— Sper că vei vorbi, i se adresă lui Toor. Altfel voi fi nevoit să redeschid camera torturilor.

Toor îl privi pe vrăjitor fără să spună nimic. Părea că așteaptă pur și simplu să-l interogheze. Tlaloc, și el scos din sărite, se repezi spre prizonier, răcni cât putu de tare, încât Ken avu impresia că-l auzise toată suflarea pe-o rază de-o sută de kilometri:

— Vooorbeșteeeeeeeee!!!

Toor încremeni de-a dreptul. Numai privirea rece și cu subînțeles a vrăjitorului îl făcu pe Tlaloc să se așeze și să amuțească. Magul continuă cu aceeași voce stinsă, ca și când nu mai spera să afle ceva:

— De ce ați făcut asta? Cine e în spatele acestui dezastru?

Toor îi privi pe rând pe toți. Pe Zeus îl studie mai mult, acesta părând calm și nepăsător. Apoi, fără să ezite, răspunse:

— Nu știu cine e în spatele tuturor acțiunilor, eu doar urmez ordinele.

— Ordine?!, repetă vrăjitorul. Tu respecti ordinele cuiva, dar nu știi cine este. Interesant! Nu uita, Toor, că te cunosc destul de bine... Nu e nici cazul, nici momentul să mă minți. Tu întotdeauna ai știut pentru cine lucrezi.

Prizonierul îl privi dezorientat, dar totuși privirea lui spunea că nu minte. Probabil că era speriat, sau poate se gândea la camera torturilor. Toor îi mai scrută o dată pe toți cei prezenți, apoi grăi:

— Ai dreptate, mă cunoști. Dar de această dată îți jur că nu știu! Mi s-a spus doar că, dacă vom reuși, cel ce va lua conducerea lumii îl va scoate pe Skelettro din închisoare. De aceea am acceptat toată nebunia asta.

Clem îl studie pe Ken, ce părea destul de încordat. Fetei i-ar fi plăcut să-i pună și el niște întrebări bărbatului din fața sa. Dar posibil că era mai bine așa. Magul putea să-și păstreze calmul, diplomația, pe când profesorul nu ar fi reușit. Ken îl văzu pe bătrân ridicându-se din nou. Își

reluase plimbarea prin cameră. Se opri deodată și se întoarse brusc spre Toor:

— Ce ați făcut cu zeii? De ce i-ați scos din cursă? Pe cine mai aveți de gând să eliminați din competiție în afară de Ken? Spune!, urlă vrăjitorul, care își pierduse cumpătul.

Toor era vizibil bulversat de schimbarea de atitudine a fostului său prieten. Își șterse fruntea de sudoare, după care explică:

— Katt s-a ocupat de zei, eu am fost lângă Alice tot timpul. Fiecare dintre noi a avut câte o misiune și ni s-a interzis să vorbim despre aceasta. Așa că nu am de unde să știu ce a făcut ea cu zeii. Tot ce știu este că am hotărât împreună, de fapt ea a decis, să-l scoatem pe Ken din cursă. Nu știu cine va fi următorul, dar bănuiesc că momentan tot pe Ken îl vor vâna, ori pe Zeus, dacă patriarhul Olimpului declară că va participa din nou la alegeri.

Zeul tuturor zeilor păli la auzul acestor cuvinte. Până acum urmărise interogatoriul calm și cuminte, rezemat de zid, dar deodată se schimbă cu totul: trupul îi tremura, ochii i se măriseră, iar inima aproape că i-o puteai auzi bătând. Zeus privi spre Ken și parcă, cu o ultimă forță, îl anunță:

— Nu vreau să mai candidez. Candidează tu! Te rog Ken!

Profesorul îi ignoră vorbele, se întoarse cu tot trupul spre Toor și-l întreabă tranșant:

— De când ești lângă Alice?

La început, Toor evită răspunsul, apoi, dându-și seama că nu are încotro, spuse cu jumătate de voce:

— De un an și jumătate.

Anchetatorii rămaseră muți de uluire. Un an și jumătate! Toate astea erau puse la punct atât de minuțios... De atâta vreme! Oare de când se mișcau roțile planului malefic? Iar Alice, sărmana Alice! De un an și jumătate trăise lângă un străin, fără să bănuiască nimic. Și ei, care se îndoiseră de loialitatea sa!...

Toor zâmbi, într-un fel amar, pentru a continua:

— M-am îndrăgostit de Alice, iar sufletul meu a fost plin de îndoieli. Într-un fel mă bucur că m-ați prins, măcar acum sunt liniștit. Nu trebuie s-o mai mint..., oftă îndelung.

— Nu trebuia s-o minți, spuse Clem, aproape la fel de sarcastică precum Tlaloc.

— Nu trebuia să fac multe, domnișoară, dar le-am făcut!, ripostă vrăjitorul, la fel de caustic.

Ken vru să sară la gâtul lui și să-l scuture bine, dar căutătura dură a Magului îl opri să facă vreo prostie. Înțelegea că prizonierul nu o să le mărturisească cine știe ce, doar le va arunca praf în ochi. Albul Mag își dăduse seama de asta, se putea citi în ochii lui. Cu siguranță, Toor știa mai mult decât susținea că știe.

O picătură de apă căzu lin pe nasul profesorului. Își ridică ochii în tavan și observă un mic cumul de apă. Pereții erau și ei transpirați, iar mirosul de mucegai se răspândea tot mai apăsător. Ken îl urmări cu coada ochiului pe Mag care se reaseză la locul lui, spre a relua cu blândețe:

— Povestește-ne tu ce vrei referitor la complot! Spune cum ai intrat în nebunia asta și ce știi!

Toor îl privi pe prietenul de odinioară, ce părea mai destins, făcu ochii mici și spuse:

— După cum bine știi, după ce am fost grațiat, am dispărut...

Vrăjitorul aprobă din cap – știa.

— M-am ascuns în Pădurea Fermecată. Aici l-am întâlnit pe Eneu și am fost foarte fericit să-l văd. Aproape că l-am crescut de când Skelettro a fost închis, spuse cu nostalgie. Ei bine, Eneu m-a primit în casa lui, unde am locuit până acum doi ani, când Katt a venit la mine. Ea mi-a relatat ce se întâmplă prin lume, cum cele patru lumi vor să-și găsească un singur conducător, cum a apărut Ken în satul Grossville... și altele...

Își trase suflul, deoarece vorbise foarte repede și se simțea secătuit de putere.

— Ei, da! Apoi mi-a spus despre stăpânul ei, care intenționează să conducă lumea, dar pentru asta era nevoie de un plan. Mi-a spus că acesta, când v-a ajunge stăpân, îl va elibera pe Skelettro. Eneu a fost așa de fericit când a auzit! Nu-i puteam spulbera acea fericire...

— Așa că ai acceptat să uneltești interveni Tlaloc.

Toor îl privi ca și cum nici nu ar fi existat. Această sfidare îl enervă pe zeu, dar se stăpâni.

— Am fost de acord cu planul. Dar, pentru a fi încununat de succes, trebuia să aflu câte ceva despre zei și despre secretele lor. Ce metodă ar fi fost mai buna,

decât să mă apropii de Alice, care este păstrătoarea secretelor? Dar cum să fac toate astea? Și atunci poc!... – își pocni semnificativ degetele – i-am luat locul lui Eac. Credeam că soțului ei i se confesează uneori, dar m-am înșelat. Alice era mută în această privință. Am găsit totuși o cale de-a afla câte ceva despre ei...

— Mizerabilule!, urlă Zeus.

Toor continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Așa că am început să-i citesc dosarele, asta după ce le-am descoperit parola. Am descoperit, și privi cu răutate spre Zeus, că Zeus este, de fapt, un laș.

— Dobitoc fără minte!, țipă exasperat Zeus, repezindu-se spre el.

Ken și Magul săriră să-l țină. Tlaloc urmărea scena calm de pe scaunul lui: nu l-ar fi deranjat ca Zeus să-i dea vreo două impertinentului, din contră, ar fi fost chiar fericit.

Spiritele se calmară. Magul reuși să-l convingă pe Zeus să stea cuminte în colțul său. Apoi îi aruncă o privire răutăcioasă lui Toor, după care îi făcu semn să continue.

— Nu știu ce aș putea să vă mai spun, restul îl cam știți. Am utilizat informațiile obținute despre zei, ne-am folosit de ele pentru a-i răpi. Slăbiciunile lor au fost inestimabile în a-i scoate din cursă. Cam asta este, încheie bărbatul.

Cei prezenți în încăpere îl priveau acum ca pe un criminal, toți așteptau mai mult de la el. Le dădea tuturor impresia că le repeta la nesfârșit ceea ce ei știau deja. Dacă nici el nu știa mai mult, atunci cine ar mai putea ști?! Era clar: refuza să vorbească. Încerca să-i prostească, pentru a scăpa de tortură.

Katt se auzi țipând. Magul îi lămură că e în camera torturii, acolo unde va ajunge și Toor. Bărbatul începu să urle și să strige că nu-i corect, el își recunoscuse partea de vină. Dar toate astea nu-i înduplecară pe nici unul. Toor urla ca nebunul, iar atunci când uriașii veniră să-l preia, se hotărî să declare că mărturisește tot. Magul le făcu un semn uriașilor, iar ei părăsiră încăperea. Cei cinci se puseră în jurul lui, așteptând să înceapă confesiunea. După ce-și șterse lacrimile și-și dresе vocea, prizonierul declară:

— Drack s-a întors.

Ken nu înțelegea despre ce e vorba, dar privindu-i pe ceilalți își dădu seama că e grav dacă acest Drack s-a întors. Parcă mai auzise numele lui, dar nu își amintea acum unde.

Vrăjitorul, Tlaloc și Zeus păreau de-a dreptul șocați, doar Clem mima calmul. Își trecu mâna prin păr, apoi spuse:

— Asta înseamnă că Lordul Drack nu și-a recăpătat puterile, altfel ar fi atacat chiar el.

— Poate!, presupuse Magul.

Tlaloc, îl privi pe Toor, încercând din răspuseri să se abțină. Tremura, se putea observa că este cu nervii întinși. Ken nu-l văzuse niciodată până atunci așa nervos, nu era obișnuit cu acea imagine a lui.

Tlaloc îi înfipse mâna în gât lui Toor, apoi îi spuse cu ură:

— Sper ca idiotul ăsta să nu-și fi recăpătat puterile, altfel tu vei fi primul pe care tigrul din mine îl va sfârteca!

Vrăjitorul sări la Tlaloc și cu greu reuși să-l îndepărteze de Toor. Spiritele păreau mai încinse ca niciodată. Clem dădea senzația a fi cea mai liniștită dintre toți. Zeus era roșu ca focul și nu părea să-l deranjeze prea mult ieșirea tigrului. Doar Magul încerca să-i calmeze. Dar la el cine se gândea? Pe el oare cine îl sprijinea? El încerca să fie alături de toți, dar pentru el nimeni nu făcea nimic. Cine știe ce era în sufletul bietului vrăjitor!

După ce spiritele se calmară, sau păreau a se fi calmat, Magul făcu gestul deja obișnuit de a-și mângâia barba, apoi i se adresă lui Toor:

— Unde este Drack?

— Nu știu. Din câte am înțeles, singurul cu care ia legătura este Eneu. Așa cum a spus și fiica ta, nu și-a recăpătat puterile.

„Fiica ta?”, se miră Ken. „Asta ce mai înseamnă? Clem e fiica Magului?”. Ceilalți ignorară aceste cuvinte, sau poate că ei știuseră și nu erau atâta de uimiți ca el. Ca printr-un vis, Ken auzi vocea vrăjitorului:

— Și dacă Eneu moare, cu cine va mai lua legătura?

— Să moară Eneu?, întrebă Toor ironic. Și cine să-l omoare?

— Ei bine, află: Ken l-a ucis!, îl informă Tlaloc mândru. Așa că nu mai fi așa încrezător!... Avem printre noi o adevărată forță, de care voi habar nu aveți.

La început deținutul nu crezu ceea ce-i spusese Tlaloc, dar, după ce-i privi figura lui Ken, înțelese că i se prezentase adevărul. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, se vedea că sentimente puternice îl legau pe acesta de monstrul cu capete de șarpe. După ce se obișnuie cu ideea, răbufni:

— Nebunilor! Când va afla Drack, o să vă nimicească. Cum ați îndrăznit?

— Eu zic să-l băgăm la carceră, sugerează Ken. Atunci când se va calma, îl vom interoga din nou.

— Așa este, fu de acord vrăjitorul.

Bătând din nou în ușă, apărură cei doi uriași pentru a-l scoate pe prizonier din încăpere.

Rămăși singuri, cei cinci nu îndrăzniră să-și vorbească. Fiecare rămase la locul său, fără a mișca ori a scoate vreun cuvânt.

Zeus a fost primul care a rupt tăcerea:

— Sper că nu mai știu și alții secretele zeilor. Dacă este așa, ne-am nenorocit. Vor profita de slăbiciunile noastre toată viața...

Clem își aruncă privirea spre zeu. Avea dreptate, ea îl înțelegea. Dacă tainele lor ar fi fost făcute publice, orice s-ar fi putut întâmpla. Lumea zeilor ar fi putut fi distrusă în totalitate. Era o situație îngrozitoare. Tot ce se întâmplase recent era groaznic – se întorseseră vrăjitorii împotriva vrăjitorilor, zeii împotriva zeilor și cine mai știe ce se mai putea petrece. Și ea, care crezuse că lumea oamenilor era crudă și nedreaptă!... Ce nebunie!

— Ce nebunie!, se trezi spunând cu glas tare.

— Da!, fu de acord Tlaloc, ca un automat.

Zeus, Tlaloc și Clem ieșiră, unul câte unul din cameră, doar Ken și Magul rămaseră nemișcați. Magul își prinse capul în mâini și împietri așa câteva minute. Ken îl privea compătimator. Bietul vrăjitor!... Cine știe ce se afla în sufletul său? Cel mai bun prieten al său lupta împotriva lui și nu numai... Ar fi vrut să-l liniștească cumva, dar nu îndrăzne să-i vorbească sau să se miște. Nu ar fi vrut să-l întristeze și mai rău. Intenționează să plece și el din camera interogatoriului, dar vocea blândă a Magului îl opri:

— Rămâi!

Se conformă și reveni într-unul din scaunele goale. Magul continuă cu vocea stinsă:

— Măine, tu și Tlaloc veți pleca pe Muntos. Vreau să știu ce se petrece acolo.

Ken îl privi surprins și de-abia reuși să întrebe:

— De ce noi?

— Pentru că voi veți reuși. Pe Muntos nu se fac vrăji, drept urmare va trebui să luptați cu propriile forțe, asta, bineînțeles, dacă va fi nevoie să intrați în vreo confruntare. Voi sunteți singurii care puteți lupta fără ajutorul vrăjilor. Și în voi am încredere, completă cu aceeași voce stinsă.

Ken a înțeles. Nu era momentul să se împotrivească sau să încerce să-l contrazică. Bătrânul era destul de supărat, trebuia să-l lase să se odihnească. Până mâine mai era ceva timp și s-ar putea răzgândi. Chiar de nu ar fi fost așa, trebuia să se conformeze ordinelor. Asta era datoria lui.

Profesorul deschise ușa și dispăru în spatele acesteia, fără a mai deschide gura. Magul stătu nemișcat în sala de interogatorii câteva ore bune, fără să dea nici un semn de viață.

Capitolul XX

MUNTOS

Muzica asurzitoare aproape cuprindea întreg muntele. Mii de nimfe dansau și cântau. Câțiva bărbați alergau printre ele, cu tăvi de argint în mână. Două zâne se legănau într-un iatac de aur, iar un pisoai de culoare castanie își făcea loc între ele.

Ken și Tlaloc se priveau întrebători. Oare ce se sărbătorea pe Muntos? În opinia sa, nu mai era nici un motiv de fericire în lumea asta... Și, cu toate astea, niște nimfe, acoperite doar cu câte o blană, sărbătoreau fericite.

Ken îi ceru lui Tlaloc să-și țină gura și să se comporte ca un tigru adevărat, bineînțeles încercând să nu muște. Se apropiară de petrecărețe.

Nimfele păreau să nu observe prezența celor doi în mijlocul lor. Aproape că trecuseră de petrecere drumeții noștri, când o nimfă începu să strige: „tigrul, tigrul!”.

Muzica se opri și toate nimfele erau acum în jurul lor. Doar cele două zâne păreau a nu fi deranjate de prezența animalului. De după niște stânci au apărut câțiva bărbați înarmați cu sulite, îmbrăcați ca niște sălbatici. Profesorului îi veni pe loc în minte imaginea unui trib din Africa. Într-o secundă erau înconjurați.

Din mulțimea de nimfe una își făcu loc printre ele. Era atrăgătoare, cu ochii mari și genele foarte lungi, părul scurt, de culoare castanie, iar pe cap purta o coroniță de trandafiri. Ea se așeză înaintea intrușilor, și, cu vocea ei pițigăiată, îl chestionă pe Ken:

— Cine ești? Ce cauți cu tigrul după tine?

Bărbatul o privi o clipă în ochi, apoi mângâie pe cap tigrul, ce începuse să-și arate colții, și spuse:

— Sunt un pescar și încerc să ajung la ocean. Tigrul e prietenul meu. E inofensiv, îl cresc de când era pui.

Nimfa îl privi neîncrezătoare.

— Și unde îți sunt plasele de pește?

Îl prinsese. Nu se gândise la asta, dar mintea lui lucra destul de repede. Așa că răspunsul veni ca ceva firesc:

— Fiul meu mă așteaptă acolo. Îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup distracția. Dar trebuia să trec pe aici.

— Bine, pescare, treci, dar să te întorci pe celălalt drum, nu vreau să ne mai întrerupi încă o dată!, pretinse fata, după care, cu un singur semn, îi determină pe sălbatici să dispară și muzica să cânte din nou.

Cei doi plecară din acel loc, fără să privească în spate. După o bună bucată de drum, tigrul spuse:

— Miraj.

Profesorul îl privi uimit, dar nu scoase nici un sunet. Merse mai departe, dar și-a dat seama că tigrul se oprișe. Se întoarse spre el și-l întrebă răspicat:

— Ce e cu tine? Trebuie să mergem mai departe.

— Miraj.

Ken privi în stânga și-n dreapta și nu desluși nimic suspicios; probabil că tigrul avea o vedenie.

— Ce miraj?, întrebă. Ce vezi?

— Miraj e nimfa, spuse tigrul abătut.

— Adică ce am văzut noi a fost un miraj?

— Nu, asta e numele ei.

— Al cui, Tlaloc?, începi să mă calci pe... coadă. Ce vrei să spui?

Tigrul îl privi calm și-i zâmbi.

— În primul rând doar tu mă poți călca pe coadă pe mine și, în cel de-al doilea, Miraj e nimfa care ne-a vorbit.

— Și?, întrebă exasperat.

Tlaloc plecă fără să-l mai bage în seamă. Profesorul se enervă și începu să țipe:

— Ți-ai pierdut cumva mințile? Ce dracu tot spui acolo?

— Exact ce ai auzit. Sau nu mai vorbim aceeași limbă...?

„Ciudat”, gândi Ken. „Cine m-o fi pus să pornesc cu nebunul ăsta în recunoaștere pe Muntos? Eu cu un smintit avem misiunea de a vedea ce se întâmplă acolo! De ce nu mi-a fost predestinată o companie mai plăcută?” Oftă adânc, dar îl urmă pe zeu.

După doar câțiva pași, tigrul se întoarse spre Ken și-l lămuri:

— A fost soția mea.

Ken simțea că înnebunește. Pricepu că Miraj fusese soția lui, dar nu înțelegea de ce nu putea să-i spună toate astea dintr-odată. Tigrul continuă:

— Ori nu m-a recunoscut, ori s-a făcut că nu mă recunoaște. Cu toate că a jurat că, dacă mă mai vede, mă ucide. Ciudat..., își exprimă gândul pe un ton sec.

— Ai reușit s-o enervezi și pe ea?, îl tachină profesorul într-o doară.

— Tocmai asta e problema. Ea e mult mai rea decât mine.

Ken îl privi cu compătimire. Înțelegea din glasul tigrului că încă o iubește. Oare ce s-o fi întâmplat între ei?

— A fugit cu Hefaistos, se confesă prietenul său, ca și cum i-ar fi ghicit vorbele nerostite. Apoi s-a întors la mine, dar nu am mai primit-o. Ea a jurat să se răzbune. Îmi vine greu să cred că nu m-a recunoscut... Și, apoi, nici nu a crezut povestea ta.

— Atunci de ce ne-a lăsat să plecăm?, întrebă Ken fără să înțeleagă.

— De ce sărbătoreau?, se întrebă tigrul, fără să audă întrebarea lui Ken.

Se opriă. Într-adevăr, de ce chefuiau nimfele? Ce se întâmpla pe Muntos? De când zeii dispăruseră, oare supușii lor chiar înnebuniseră sau..., și în mintea lui Ken apăru un nou semn de întrebare:

— Dacă nu știu ce fac? Unde ai mai auzit tu de nimfe care să sărbătorească în compania unor bărbați, fie ei și servitori? Și de când au nimfele servitori?!

Tigrul îl fixă fulgerător și-și exprimă decizia răspicat:

— Ne întoarcem!

— Ai înnebunit!, strigă profesorul. Vrei să fim uciși? Măcar hai s-o facem cu cap!...

— Nu!, se opuse Tlaloc categoric. Ne întoarcem și pândim.

— Ascultă, Tlaloc, se opuse cu o voce domoală. Ne întoarcem când se lasă noaptea. Acum e prea riscant.

Tigrul nu-l mai ascultă și porni înapoi în goană. Ken nu se putea ține după el și nici nu se putea transforma. Așa cum îl prevenise Magul, pe Muntos vrăjile erau inefficiente. Până nu ajungeau în palatul zeilor, nu-și puteau schimba înfățișarea ori să rostească cuvinte magice. Muntele era apărat împotriva vrăjitorilor și-a vrăjilor.

Îl pierduse din ochi pe Tlaloc, nu mai era nimic de făcut. Zeul, în furia lui, uitase de pericol și de ce l-ar fi

putut aștepta acolo.

Hotărî să aștepte venirea serii. Măcar el să fie chibzuit... Nu ar fi rezolvat nimic, dacă i-ar fi prins pe amândoi. Și-apoi, nu i-ar fi prins rău lui Tlaloc o zgâlțâială bună, era cam rebel și imatur. Poate așa își va da seama că impulsivitatea sa îi pune în pericol pe amândoi. Ken se așeză la umbra unui copac. În așteptarea înserării, era cea mai bună soluție ce-i veni în minte.

O adiere ușoară de vânt îi dezmierdă fața. O rază de soare încercă să-l înveselească, iar o veveriță, ce-i trecea pe dinainte, se opri în dreptul lui. Ken o privi pe micuța acrobată care stătea nemișcată, apoi închise ochii și începu să se gândească la Clem. Când îi deschise, constată cu uimire că veverița încă îl mai fixa. „Probabil că îi este foame”, gândi bărbatul. Se apropie de ea, dar mititica făcu doi pași în spate. Nu vroia să se lase prinsă. Ciudată ființă! Până acum a stat nemișcată în fața lui, iar acum nu vrea să se lase prinsă. Profesorul se întinse din nou și cu coada ochiului privi spre animal. Veverița, ca și prima oară, rămase nemișcată, studiindu-l. Profesorul amuzat se ridică și se prefăcu că face câțiva pași. Veverița după el. Repetă mișcarea de câteva ori, veverița după el. Cu adevărat ciudat... Cine mai văzuse o veveriță care să imite un om?

După ce se amuză pe seama animalului, Ken constată că noaptea se apropia. Era timpul să se întoarcă la nimfe, pentru a-l găsi pe Tlaloc.

Se îndreptă spre locul unde le zărise ultima oară pe nimfe. Uitându-se înapoi, descoperi că acrobata cu coadă stufoasă îl urma. „Ce-o vrea animalul ăsta?”, se întreabă el. Era cu adevărat straniu ca o veveriță să se țină așa după cineva.

Ken gândi că n-ar fi exclus ca un om să fie ascuns în blana ei ori ca veverița să fie una specială. Poate avea nevoie de un prieten sau cine știe... I se părea ciudată împrejurarea și-i veni în cap posibilitatea de a fi spionat sau urmărit de vreun dușman.

Muzica petrecerii ajungea frânturi la el în liniștea serii. Ken își dădu seama că era aproape de nimfe. Ar fi vrut să se poată metamorfoza în muscă, pentru a pătrunde mai ușor în jocul lor.

Se apropie încet de locul de unde venea muzica. Veselia erau într-o vale, așa că profită de geografia zonei spre se piti după o stâncă prielnică camuflării. Aceași

bună dispoziție domnea între nimfe. Dansau și cântau, iar cele două zâne parcă nici nu se mișcaseră din iatac. Față de ce văzuse la venirea pe Muntos, de data aceasta constată că nimfelor li se alăturaseră vreo patru sirene cu chip de om. Ken își dăduse seama că erau sirene, fiindcă le văzuse în Țara Soarelui. Și sirenele, ca și nimfele, păreau îmbătate de fericire și de bună dispoziție. Însă nici urmă de Tlaloc.

Veverița se așază chiar lângă Ken, părând că supraveghează petrecerea împreună cu el. Profesorul se distrahă la început de ideea unui tovarăș de pândă minuscul și păros, dar constatarea că tigrul nu era de găsit îl umplu de griji. Veverița sări sprintenă într-un copac și începu să scormonească. Bărbatul nu-i dădu importanță la început, dar mai târziu se îndreptă spre ea, pierzându-le din ochi pe nimfe.

Lângă copac, veverița scormonea în continuare. Curiozitatea îl împingea pe Ken să vadă ce descoperise mititica. Se aplecă și cercetă groapa. Spre uimirea lui, observă că făptura ciudată încerca să scoată din pământ un fel de sticlă. Își încovoie trupul și prinse a răscoli și el pământul. Împreună, după un timp, reușiră să tragă sticla din pământ. Nu era prea mare, iar conținutul îi era de culoare albastră.

Ken nu-și dădea seama ce se află în recipientul adus la lumină, iar veverița, cu niște gesturi ciudate, părea că vrea să-i spună ceva. Ce? Bărbatul încercă să desfacă sticla, dar veverița, cu o viteză uimitoare, îi dădu peste mâini. Înțelese că nu trebuia desfăcută. Dar ce trebuia să facă cu ea? Oricum, nu era momentul să se gândească la asta acum... Băgă sticla într-un buzunar și se îndreptă din nou spre ascunzișul de unde spiona petrecerea nimfelor.

Minune! Locul era gol. Muzica încă se mai auzea, dar nici urmă de petrecărețe. Veverița fugi cât putu de repede în vale. Ken o urmă. Acordurile se estompau din ce în ce mai mult, dispărând spre orizont.

Un răcnet de durere sau de spaimă răzbătea la el de undeva, dar de unde? Ken observă că animalul se îndrepta spre o peșteră micuță, așa că, obișnuit de acum, îl urmă îndeaproape.

Intrară împreună în grotă, unde îl descoperi pe Tlaloc întins pe pământ. Tigrul părea inconștient, iar suferința sa era evidentă. Ken se apropie de el pentru a-l cerceta cu grijă. Grav rănit, probabil că sălbaticii ăia cu

sulițe îi provocaseră plăgi adânci, tigrul era într-adevăr leșinat.

Dinspre capătul peșterii, o copilă cu părul bălai se apropia de Ken. Profesorul înmărmuri, recunoscând-o pe fetița blondă din visul său. Era cea care-l salvase de Andora! Nu era sigur dacă evenimentele se derulau într-un vis din acela ciudat sau în realitatea. Ce mai putea acum înțelege prin cuvântul „realitate”? Ce mai era realitatea pentru el?

Copila îl luă pe Ken de mână și-i vorbi:

— Se vor întoarce, trebuie să-l luăm de aici.

Bărbatul o privi terifiat. Privirea ei ca de gheață aproape îl paralizase. Și, totuși, vocea ei era atât de caldă, iar ochii așa de blânzi... Fata îl privi fără să mai spună nimic, parcă aștepta o reacție din partea lui. Ken se dezmetici și se apropie de Tlaloc, apoi se uită fix la copilă și răspunse:

— Și cum crezi tu că voi reuși să-l car?

Fata căută în buzunarul lui Ken, luă sticla cu conținut albastru, apoi, cu mișcări fine, turnă puțin din conținut pe rana adâncă a tigrului. Tlaloc gemu de durere, probabil că-l ustura destul de rău. După câteva minute, deschise ochii. Prima ființă pe care o zări fu veverița, ce-l privea mirată. Apoi o descoperi pe copila blondă și, în cele din urmă, pe prietenul său. Zâmbi rușinat la vederea acestuia din urmă:

— Cred că iar am făcut-o, nu-i așa?

— Cam așa, recunosc Ken simplu. Poți să mergi?

Încercă să se ridice. Părea destul de complicat, durerea încă mai persista. Dar izbuti să se sprijine pe toate cele patru labe. Se strâmbă de durere, apoi încercă să se mențină în picioare.

— Pot să merg, cel puțin o bucată de drum, trase concluzia calm.

— Ar trebui să deschid portalul și să te trimit la Institut, sugeră Ken.

— Nu poți să deschizi portalul pe Muntos. Trebuie să ajungem la palat.

Magnificul – așa se numea palatul zeilor. Era destul de greu de ajuns acolo și acum Ken mai avea pe cap, pe lângă tigrul rănit, și un copil. Și, de ce nu, o veveriță, de care se părea că nu mai putea să scape. Nu-i trecu prin cap nici o modalitate de a trece de nimfe fără probleme. Când ele se vor întoarce și vor descoperi absența tigrului,

probabil vor porni după ei. De ce trebuia Tlaloc să-și vâre coada peste tot?

Tigrul se uită la copila blondă și mai apoi la Ken. Privirea sa era întrebătoare. Profesorul îi răspunse înainte ca tigrul să poată întreba:

— Cred că e fata Andorei, cea pe care trebuia s-o gădesc.

Fetița aprobă din cap. Ken nu se înșelase, dar nici nu era momentul să-i pună întrebări, trebuiau să fugă până nu se întorceau nimfele. Mai târziu, probabil, vor avea timp de taclale.

Bărbatul nu mai zăbovi să cugete, îl ajută pe Tlaloc să se mențină pe toate cele patru labe, apoi porniră la drum. Momentan calea era liberă, dar Ken știa că pericolul îi poate pânde de oriunde.

Reușiră să se îndepărteze de valea nimfelor. Tlaloc nu mai avea energie să umble, așa că se opriră puțin. Tigrul se întinse pe iarba moale, iar fetița îi urmă și ea exemplul.

— Ce-i cu veverița asta, te-ai gândit că o să-mi fie foame?, se interesă tigrul zâmbind.

Veverița făcu doi pași în spate, ca și cum s-ar fi pregătit de fugă. Copila o prinse și-o luă drăgăstos în brațe, asigurând-o că nu o va mânca nimeni.

— Nu e cina ta, spuse scurt Ken. Fără ea nu te-aș fi găsit. Habar nu am de unde a apărut, tot ce știu este că nu a vrut sub nici o formă să mai plece de lângă mine.

Tlaloc oftă, probabil că durerea nu-l lăsa deloc. Copila scoase din nou sticla din buzunarul lui Ken și-l îndemnă pe Tlaloc să ia o gură. Tigrul înghiți din licoarea ciudată, apoi își lăsă capul pe labe.

— Ce e acolo?, întrebă Ken.

— E băutura nimfelor, răspunse fetița. Claf. Este o licoare vindecătoare, dar trebuie luată cu măsură, altfel s-ar putea să înnebunești.

Ken o privi surprins.

— De unde știi atâtea?

— De la mama mea, zise fetița cu durere în glas.

— Unde este Andora?, întrebă bărbatul, simțind parcă ce se petrecea în sufletul copilului.

Două boabe mari de rouă se rostogoliră pe obrazul copilului. Cu ochii în lacrimi și vocea tristă răspunse:

— A murit! Acum doi ani.

Murise, iar lui nu-i spusese nimeni! Ce viață ciudată... – oameni care mor neștiuți de nimeni, galla cu capete de bivoli ce-i atacă, nimfe care chefuiesc într-o perioadă neagră pentru cele patru lumi și pentru oameni, portale, vrăji și licori ciudate...

Până în acel moment, Ken crezuse că nu mai simțea nimic pentru cea care trebuia să-i fie soție. Dar, independent de voința lui, două lacrimi i se prăvăliră către bărbie. Poate din compătimire sau poate pentru că în sufletul lui persista puțină dragoste pentru ea. Și copila aceasta, atât de fragedă și așa de înțeleaptă!...

Tlaloc părea și el sincer afectat – de moartea Andorei ori de mila copilei ce-și jelea mama.

Ken se apropie de micuță și o mângâie ușor pe creștet.

— Cum te cheamă?

— Senia.

— Ce nume frumos!, aprecie tigrul.

Fetița îi mulțumi din ochii înroșiți de plâns.

— Mi-a spus să te caut înainte să moară, spuse copila, privind spre Ken.

— Când ai plecat de acolo?, întreabă tigrul.

— Acum o lună, spuse ea, strângând la piept veverița.

Ken o privi cu compasiune. Aproape că îi era dragă. I-ar fi plăcut să fie copilul lui.

— De ce ai mai stat în Tartar?, se interesă bărbatul.

— Mama e un spirit. În continuare joacă rolul de paznic al tatălui meu. Nu am putut pleca de lângă ea. Dar mi-a spus că nu mă mai poate ajuta cu nimic acum. Și nu va mai putea părăsi Tartarul niciodată...

Soarele dădea să răsară. Ken hotărî că vorbiseră destul. Era timpul să meargă mai departe. Tlaloc părea mai vioi. Cei patru purceseră la drum. Copila cu veverița erau în față, Ken și Tlaloc rămânând mai în urmă. Bărbatul îndrăzni în sfârșit să dea glas curiozității stârnite de tigrul:

— Ce ai pățit?

Tlaloc îl privi cu coada ochiului. Știuse că acest moment va veni. În definitiv, îi era dator lui Ken cu un răspuns, doar îi salvase viața.

— Agorienii m-au prins înainte să ajung acolo. M-au înțepat cu sulițele lor otrăvite și de acolo nu mai știu.

— Agorienii sunt acei sălbatici?, întreabă profesorul.

— Nu sunt sălbatici, cum nici nimfele nu aveau motive de petrecere. Bănuiesc că au fost vrăjiți cu toții: Miraj nu m-a recunoscut, iar agorienii nu sunt deloc violenți. S-a întâmplat ceva. Dar eu nu mă mai întorc să aflu.

— În regulă, își dădu acordul Ken sec. Nici eu nu mai vin încă o dată după tine. Dacă vrei să continui drumul cu mine, vei face numai ce-ți spun eu. Dacă nu, n-ai decât să mori. Eu nu mai mișc un deget.

Tigrul îl privi rușinat. Știa că de data asta o făcuse groasă. Se așteptase ca profesorul să tune și să fulgere, dar, spre surprinderea lui, el se purtase ca un adevărat prieten. Și asta îl făcea să se simtă și mai jenat de beleaua în care intrase ca un inconștient.

Se înseră încă o dată de când micul grup eterogen se îndrepta spre palat. Ken realizează că se impune un răgaz pentru odihnă. El și Tlaloc poate ar fi rezistat, dar Senia nu mai putea, cu siguranță, să continue drumul.

Ziua trecuse fără evenimente importante, în drum întâlniseră doar doi păstori și o femeie ce căra apă. Nimic neobișnuit. Bătuseră multă cale și oboseala se făcea simțită. Ken hotărî să se oprească într-o mică vale, înconjurată de stânci, până unde era destul de greu de coborât. Numai așa erau în siguranță, întrucât nimeni n-ar fi putut coborî în liniște, deci nu aveau cum fi luați prin surprindere.

Ken aranjă tabăra. Aprinse un foc și, cu ceea ce avea prin traistă, reuși să pregătească o cină spartană. După masă, Tlaloc fu primul care adormi, urmat de Senia, care își făcuse culcuș în blana lui, și de veveriță. Ken a stat treaz mai multe ore. Nu putea să adoarmă din pricina gândurilor, însă, după un timp, ațipi.

„Izvorul luminat de lună crea o feerie inimaginabilă. Anu, îmbrăcată într-o rochie albă, arăta ca o adevărată prințesă. Stătea pe malul lacului și număra lebedele, care se unduiau armonios în lumina ce despărțea râul în două. Femeia era așa de frumoasă, mângaiată de unduirea razelor răzlețe.

Ken o privea pe minunata zeiță de la distanță. Ar fi vrut să se apropie de ea să-i vorbească, dar trupul îi era greu și nu se putea mișca.

Anu se ridică în picioare, îndreptă brațele spre cer și, ca o minune, din străfundul lacului ieși un fel de fântână, care se postă chiar pe dunga trasată de lună. Zeița păși pe apă și se îndreptă spre fântână. Privi în apa limpede, apoi îngenunche și rosti către lună:

*«Sunt doar șase vrăjitoare,
Două în soare, două în lună,
Două în mare.
Numai una e mai mare
Și doar două sunt surate.
Cele trei sunt văzătoare,
Știu fulgere să făurească.
Soarele le dă putere,
Luna le dă mângâiere,
Iar marea le îndrumă
Spre viață și înspre stele.
Vrăjitoarea cea albastră
Este și cea mai frumoasă,
Vino, tu, surata mea,
Dăruiește-mi forța ta,
Și ajută-mă să scap
Și blesteme să împart!
Uniți-vă, șase surate,
Și veniți ca să-mi dați pace,
Pacea și puterea voastră
Să pot crea și eu viață!».*

Din fântână țâșni o lumină albastră de-o frumusețe uimitoare, care se uni cu luna și, din contopirea lor, s-au născut șase vrăjitoare. Coborau pe pământ pe mături de cristal, îndrumate de razele lunii.

Șase femei tinere și frumoase o înconjurau acum pe Anu, care, încă în genunchi, nu-și lua ochii de la lună. Cele șase au început să danseze și să rostească descântece în jurul zeiței. Anu își ridică privirea spre el și-i spuse: «Piatra lui Cronos»”.

Ken se trezi. Era încă noapte, stelele erau tot pe cer, acolo unde le era locul. Privi în jurul său, parcă căutând o urmă din acel vis. Undeva, în depărtare, observă o siluetă grasă, care însă se piti instantaneu după un copac.

Bărbatul se gândi că vederea îi juca feste. Cine ar fi putut coborî în vale, fără să fie auzit? Dar chiar atunci silueta cea grasă apărui din nou pentru o clipă, după care, ca într-un vis, dispăru. Profesorului îi veni ideea că sunt urmăriți. Aproape speriat, se apropie de Tlaloc, care dormea ca o pisică răsfățată. Îl zgâlțâi până se trezi. Tlaloc vru să protesteze împotriva tulburării viselor sale, dar Ken a fost mai rapid și i-a astupat gura cu mâna. Îi făcu semn să tacă și arătă în depărtare, unde el zărise silueta.

Tigrul ripostă suspicios:

— Dacă te amuzi făcându-mi glume proaste, atunci află că nu mă distrez deloc.

Ken văzu din nou mișcându-se trupul intrusului, și, fără să gândească, îi închise tigrului gura. Acesta răcni de durere, iar Ken constată că își prinsese limba între dinți.

— Ești nebun cumva, vrei să rămân mut?, se zbârli tigrul furios.

— Taci!, pretinse pe ton răspicat profesorul.

Tlaloc mai mormăi ceva și apoi tăcu. Îl urmărea atent pe Ken, fără să înțeleagă ce tot vroia. Bărbatul îl trase de ureche, indicându-i umbra lată ce se plimba nestingherită. Tlaloc ripostă la început, având impresia că profesorul vrea să-l dezmembreze de tot, dar descoperind spectrul umbrat s-a liniștit.

Începu să se târască încet pe labe înspre silueta suspectă. Nici Ken nu a stat degeaba, mergând ca piticul către umbră. Tigrul a fost primul care s-a apropiat de ea, profesorul păstrându-și postul din ariergardă.

Tlaloc făcu o săritură cum profesorul nu mai văzuse până atunci și, într-o singură clipă, era pe pradă. Profesorul se apropie repede de prizonier.

— Ține-l bine!, îl îndemnă pe tigrul.

— Ține-l tu!, sugeră Tlaloc sec, dându-se la o parte.

Ken se apropie de bărbatul gras ce zăcea întins cu fața spre pământ. Îl întoarse ușor și îl privi. Nu-i spunea nimic acea față, nu-l mai văzuse pe individ până atunci. Inițial îi veni ideea că era un simplu trecător, dar apoi și-a dat seama că bărbatul îi urmărise, încercând să se furișeze până la ei. Probabil era vreo iscoadă de-a lordului Drack.

Ken constată că tigrul nu dădea nici un semn de agitație, din contră, trecuse la activități vizând igiena corporală: se așezase lângă ei și-și spăla blana. Bărbatul îl privi cu răceală și se răsti la el:

— Ai înnebunit cumva? Parcă ai fi o pisică proastă... Eu mor de îngrijorare, iar tu ce faci, îți lingi blana. Într-un astfel de moment ți-ai găsit!?

Tigrului nici nu-i păsa de muștrul său. Parcă uitase că profesorul îi salvase viața și că se comportase prietenește cu el. Ken renunță. Știa că Tlaloc, atunci când nu vroia să-i facă pe plac, nu vroia și gata.

Se retrase îndreptându-se spre Senia și veveriță, care dormeau. Tigrul îl urmări cu privirea, dar nu părea să-i afecteze atitudinea lui Ken. Parcă universul, în acel

moment, se reducea la linsul cu mișcări studiate agale al blănii.

Tlaloc avea niște toane tare ciudate. Oricât încerca profesorul să-l înțeleagă, de cele mai multe ori nu reușea: acum îi era cel mai bun prieten, acum se comporta cu el de parcă nu-l văzuse în viața lui. Cât de mult și-ar fi dorit Ken ca iubita lui, Clementina, să fie cu el. Măcar ar fi avut cu cine discuta serios. Tlaloc nu era niciodată sobru. În clipele rare de seriozitate era sub impulsul nervilor.

Bărbatul cel gras gemu. Începea să-și revină după lovitura tigrului. Se mișcă ușor, apoi, cu mare greutate, reuși să deschidă ochii. Se auzi un țipăt de spaimă. Ken privi spre bărbat. Grasul rămăsese paralizat la vederea tigrului. Nu mai îndrăznea să se clintească ori să deschidă gura.

Profesorul studie cu atenție personajul surprins spionându-i. Tlaloc îl privea amenințător, dar nu scotea nici un cuvânt. În schimb mârâia, ca un adevărat tigru. Ken nu-și disimulă încântarea: era și Tlaloc bun de ceva.

Se apropie de bărbat și-l întrebă pe o tonalitate firească:

— Cine ești?

Grasul era încă șocat de animalul fioros ce se afla în fața lui.

— Te sfătuiesc să vorbești, îl preveni profesorul. Altfel vei fi hrana tigrului.

Bărbatul privi spre Ken, dar nu-l scăpă nici pe Tlaloc din ochi. Cu vocea răgușită reuși să îngaime:

— Su... sunt... Ge... Gerb, se bâlbâi făcându-l pe Tlaloc să zâmbească.

— Gerb, ce faci tu aici?, se miră profesorul, prefăcându-se plictisit, mimând impulsul de a se întinde după somn.

— Vă... vă...

— Ne ce, Gerb?, întrebă contrariat.

— Vă... vă... urmăream, reuși grasul să spună într-un cuvânt.

Ken îl pironi cu privirea pe Tlaloc, care era de-a dreptul amuzat de situație.

— Și de ce anume mă urmăreai?

Bărbatul trase aer în piept:

— Nu... nu... pe ti... ti... ne.

— Ascultă, Gerb!, îl apostrofă iritat. Ești bâlbâit de felul tău sau te intimidează tigrul?

— Su... su... nt... bâl...

— Gata, am priceput! Pe cine urmăreai, Gerb?

Făcu o scurtă pauză. Nici măcar o secundă nu își luase privirea de la Tlaloc.

— Pe... pe... Senia.

Ken își aruncă o privire spre fetița blondă. Încă dormea, fără să bănuiască ce se întâmpla la câțiva pași mai încolo. Reveni la bâlbâit, care încă îl studia pe Tlaloc înfricoșat.

— Spune odată, de ce o urmăreai pe Senia? Sau vrei ca tigru să-ți scoată cuvintele din gură?

— Bi... ne, am să vor... vor... besc, și bărbatul mai aruncă o căutătură spre tigrul, pentru a se asigura că mai este încă acolo. Su... su... nt ta... tăl ei, mărturisi cu ultimele puteri.

Ken și Tlaloc încrucișară privirile. Nu avea cum să fie adevărată afirmația, ei știau foarte bine că tatăl copilului e Skelettro.

Ken surâse și continuă interogatoriul spre Gerb.

— Cum adică ești tu tatăl copilei?

Grasul surâse cu subînțeleș:

— Ce, dom... nule, tu nu... nu... știi cum... cum se fac co... co... piii?

— Încearcă să nu fii spiritual!, Gerb, pretinse profesorul rece. Nu ți se potrivește rolul de clovn. Și, apoi, eu știu cine este tatăl fetiței... Așa că mai bine spune: ce dracu' cauți aici?

— Dar... dar spun a... devă... rul, ripostă bâlbâitul. Crede-mă, dom... nule, eu... eu nu mint!

— Cine e mama micuței?

— A... A... ndora, spuse repede bâlbâitul, pentru a nu pierde cuvântul.

Tlaloc zâmbi și, fără să-și dea seama, vorbi, ceea ce-i provocă bâlbâitului leșinul:

— Văd că Senia are mai mulți tati.

Tlaloc și Ken îl priviră pe gras cum pică din picioare și se prăbușește. Ken își muștră amicul fără a-i ieși ceva pe gură.

— Ce?, întrebă Tlaloc cu o expresie total nevinovată. Mi-a scăpat...

— Câteodată ar fi mai bine să taci, spuse Ken supărat. Cum îi explicăm acum bâlbâitului de Gerb că un tigrul poate vorbi?

Tigru scurma cu laba în pământ rușinat, apoi ridică privirea spre a face cunoscută soluția problemei:

— Putem să-l convingem că are halucinații...

— Da, sigur, cum de nu m-am gândit?, urlă profesorul. „Gerb, ți s-a părut că tigrul a vorbit și ai leșinat.” Ce o să se mai distreze omul ăsta!... Mai bine hai să-l ducem lângă Senia, poate ea ne va explica!

Îl culcară pe bărbat lângă copilă. După un timp, el începu să-și revină, dar și Senia dădea semne că se trezește. Deschiseră ochii aproape în același timp. Tlaloc se pitise la ordinul lui Ken, ce spera ca bâlbâitul să uite de tigrul măcar până va găsi însuși o explicație plauzibilă. Nu vroia să-i spună grasului că tigrul este, de fapt, un zeu. Era mai bine ca necunoscutul să plutească în incertitudine. Nu avea încredere în el.

Fetița îl privi pe Gerb și, într-un exces de fericire, sări în brațele lui. Acum îi era clar profesorului că se cunosc. Dar cum putea fi el tatăl ei? Doar micuța îi spusese că spiritul Andorei încă este paznicul tatălui ei...

Un gând rebel îi năvăli lui Ken în minte: oare el să fie Skelettro? Îl mai privi o dată cu atenție. Bărbatul era scund și gras, avea o chelie proeminentă numai în partea din față, ochii arătau ca două bile negre. Părea destul de slab de înger și, evident, cam prostuț. Nu, nu putea să fie el Skelettro. Pe acesta și-l închipuia altfel. Chiar dacă Skelettro nu ar fi fost așa cum și-l imagina, nici ca grasul ăsta nu avea cum să arate. Se îndreptă spre Senia, care tocmai îl lăsase pe bărbat din strânsoare.

— Explică-mi tu cum stă treaba! Lui i-ar trebui o oră...

— Nu râde de defectul lui, se revoltă copila supărată. El m-a crescut de când m-am născut. Mama nu a vrut să mă crească în Tartar. Acest om cu suflet minunat a fost de acord să mă ia în grija lui. El este tatăl meu, spuse fetița, cu lacrimi în ochi. Adevăratul meu tată.

— Atunci de ce nu ai rămas cu el?, întrebă profesorul consternat. Trebuia să rămâi acasă, cu tatăl tău.

Fetița îl privi pe bărbat lăcrimând. Vocea îi tremura și, din ochii mici și verzi, ieșeau rânduri-rânduri de lacrimi:

— Aș fi vrut să rămân cu el acasă, dar nu-mi pot permite luxul de a trăi ca un copil obișnuit. M-am născut pentru a salva lumea de rău. Cei de dincolo mă caută. Ne-ar fi omorât pe amândoi, dacă ne-ar fi găsit. Trebuia să

plec, pentru a te putea salva pe tine și pe toți cei ce au nevoie de mine.

— Ce ești tu?, dădu glas Ken nedumeririi.

Fetița privi spre veverița care îi tot dădea târcoale. Își șterse o lacrimă de pe obraz și explică:

— Sunt un om. Ca tine. La fel ca tine, sunt născută din aceeași creatură, eu prin mama, iar tu prin puterea lui. Până la urmă, amândoi avem ceva din el. Amândoi am fost aduși pe lume pentru a-l înfrunta în felul nostru. Eu îi salvez pe cei ce sunt prinși în vise. Așa cum l-am salvat pe Tlaloc în visul tău. Dar știi și să prepar poțiuni. Sunt cea mai bună, spuse fata, fără modestie.

— Deci tu ai putea s-o salvezi pe Ariel, nu-i așa?

Fata aprobă din cap. Profesorul continuă:

— Cine era femeia din visul meu? Nu mama ta?

— Nu pot să descopăr adevărata identitate a celor din vise, dacă ei nu vor să și-o arate.

— Oricum, nu mai are importanță, spuse sec profesorul. Ce-ți trebuie ca să-o salvezi pe Ariel?

— Am nevoie de piatra lui Cronos.

Chiar când Ken vru s-o mai întrebe ceva, tigrlul, venind în fugă spre ei, îl întrerupse. Părea agitat și extenuat. Gâfâind, reuși să vorbească:

— Repede, trebuie să fugim! Vreo cincizeci de galla vin spre noi! Probabil nimfele i-au anunțat... Mai repede! Nu mai stați pe gânduri!

Ken luă fetița în brațe și-i făcu semn grasului să-i urmeze. În urma lor răsunau pașii fermi ai monștrilor.

Capitolul XXI

MAGNIFICUL

Eroii noștri i-au lăsat în urmă pe galla. Magnificul se arăta triumfător înaintea lor. Erau la capătul drumului. Nu înțeleseseră prea bine ce se întâmpla pe Muntos, tot ce știau era că primejdia pentru ei se încheiase. Cel puțin pe moment. Acum vor intra în palatul zeilor și vor putea deschide portalul spre a se întoarce la Institut.

Ken era de-a dreptul epuizat. Nici Tlaloc nu inspira vitalitate, mai ales că rana îi era încă destul de dureroasă.

Pentru bărbat nu mai conta decât să se întoarcă lângă Clementina. Ea era centrul universului lui. De fiecare dată când avea puțin timp liber, se gândea doar la ea. Nu era sigur de sentimentele ei pentru el, dar asta nu-l împiedica să spera la împlinirea iubirii lor.

Magnificul apără în fața lor ca un trofeu mult râvnit. Era ca și cum ei l-ar fi câștigat, ca și cum era dreptul lor să calce în interior. Magnificul le era prieten. Aici, dacă ar întâmpina greutăți, ar putea să facă vrăji. Vor scăpa mai ușor acum. Magnificul este tovarășul lor. Chiar și aspectul său era foarte prietenos. Palatul zeilor era construit din nori albaștri, sau cel puțin era înconjurat de aceștia. Îi ținea strajă un gard mare din spini, aproape imposibil de sărit. Tlaloc îi spusese că, în mod normal, la poartă ar fi trebui să stea șase paznici, niște monștri trimal (de vreo douăzeci de metri înălțime, cu capete mari și cu trei ochi în loc de doi). Acum însă nimeni nu încadra intrarea, chiar și trimalii dispăruseră.

Cei cinci pășiră în grădina Magnificului. Grădina multicoloră era formată doar din nori. Lui Ken i se părea că se află în rai, era exact așa cum își închipuise el paradisul biblic. În acel moment își dori să nu vadă niciodată Tartarul, dacă arată cum își închipuia el iadul.

După ce trecură de grădina plină cu nori, în cele din urmă ajunseră la ușa principală a Magnificului. Dintr-un punct de vedere, palatul arăta exact ca la ultima vizită a sa la reședința zeilor, sau ca atunci când crezuse că se află aici. Palatul era imens, ușa principală era de două ori mai mare decât un uriaș. Aceasta fusese cioplită din fildeș dar,

la fel ca restul palatului, era acoperită de nori albaștri. Ken a fost primul care a îndrăznit să deschidă ușa mare de dinaintea lor.

Se aflau acum în cea mai mare sală a palatului, sala de bal a zeilor. Era cât vedea cu ochii de largă, înconjurată de covoare țesute în aur și de nori aurii, un jilț de fildeș cu fire din aur domnea în capătul sălii. Statui ale celor doisprezece zei importanți erau așezate frumos de-a lungul încăperii. Era o adevărată minunăție. Lui Ken i-ar fi plăcut să fie invitat acolo la un bal.

Profesorul prinse un nor roșu care se plimba nestingherit prin cameră și-și făcu din el un scaun. Se așeză în mijlocul sălii și-și cercetă prietenii. Tlaloc era cu adevărat obosit, picioarele nu-i mai răspundeau, iar ochii aproape că i se închideau singuri.

Ken luă o hotărâre:

— Voi deschide portalul și vom pleca la Institut.

Tigrul, care își făcuse un pat moale dintr-un nor alb, rectifică aproape adormit:

— Nu putem pleca acum. Cel puțin nu vom putea pleca până nu vom găsi servitorii. Dar mai târziu..., sunt așa obosit acum...

Ken simți că înnebunește. Era drept că Magul le spusese că servitorii nu aveau cum să dispară. Magnificul nu avea cum să fie gol, nu fusese niciodată pustiu. Dar acum nu mai putea gândi, sfârșeala trupului era mult prea puternică, avea nevoie de puțin somn, doar de puțin.

Tlaloc fu primul care a adormit, urmat de Gerb și de Senia. Ceva mai târziu ațipi și Ken. Veverița rămase trează.

Cu toate că Ken a adormit ultimul, el a fost cel dintâi care s-a deșteptat. Ceilalți dormeau, numai micuța veveriță stătea parcă la pândă. Situația i se părea hilară profesorului: erau vegheați de un pumn de blăniță roșcată. Cine știe ce se afla în capul micului animal? De ce se atașase așa mult de el?

Un nor răzleț dansa prin sala cea mare. Era așa de frumos, se mișca cu atâta grație, încât Ken nu se putu stăpâni să nu-și îndrepte gândurile la Clem. I-ar fi plăcut atât de mult să fie acolo cu el! Ar fi avut cu cine dezbate pe marginea ultimelor evenimente. Tlaloc era mult prea

copilăros... Dar ea... of ea! Atât de fragilă și în același timp atât de puternică. Fata îi părea o adevărată minune ivită în viața lui, în lumea aceasta care lui încă îi era necunoscută. Ar putea aprecia că e chiar o lume minunată, frumoasă, plină de neprevăzut. Tot timpul descoperea câte ceva, dar răutatea de aici, invidia și lupta pentru putere nu a întâlnit-o sub o formă atâta de accentuată în lumea oamenilor. Sau poate că nu a văzut el, nu a fost atât de implicat în acea lume...

Acum nu mai contează. El este acolo și totul stă pe umerii lui ca o povară. Nu se poate plânge, în mare parte îi face plăcere rolul asumat. Își dorea să ia parte la acțiune într-o oarecare măsură. E drept că nu se aștepta ca el să fie cel ales sau ceva de genul acesta, dar asta se întâmpla. El era cel desemnat să facă pace ori cel puțin să încerce. După ultima confruntare cu galla nu părea să fi rezolvat ceva.

Veverița sărea în sus și-n jos, ceea ce-i distrase atenția. O ușă mare de cristal semitransparent se ivea la capătul sălii. Profesorul îi privi pe cei trei care dormeau; nu avea rost să-i trezească. Putea să descopere și singur ce este după aceea ușă și, în cazul unor piedici, îl va trezi pe Tlaloc.

Luă veverița în brațe și se îndreptă spre camera misterioasă.

După ce intră înapoia ușii de cristal, văzu o încăpere modestă. Camera era, de fapt, o altă sală, mult mai mică ca cea dintâi. Era frumos îmbrăcată cu nori albaștri și galbeni, culori ce se îmbinau perfect. În rest încăperea era goală, nici o piesă de mobilier sau altceva. Atrăgeau atenția ferestrele deosebit de mari. De aici profesorul putea să vadă crestele Muntosului, o panoramă magnifică. Curcubeul se arăta deasupra creștelor maiestose. Parcă se îmbina cu ele.

Hotărî că-i momentul să-l trezească pe Tlaloc, ca să exploreze puțin palatul. Se găseau acolo cu o misiune și aveau măcar datoria să afle ce s-a întâmplat cu servitorii zeilor.

S-a întors în sala cea mare. Prietenii săi dormeau exact în poziția în care îi lăsase. Era ciudat că se odihneau netulburați de atâta vreme... Nu-l mai văzuse pe Tlaloc dormind așa de mult. Se apropie de tigrul și-l zgudui cu putere, dar acesta nici nu s-a clintit. A făcut la fel cu Gerb și Senia, dar nici ei nu păreau prea dornici să se trezească.

Ken se găsea în impas. Ce trebuia să facă? Să deschidă portalul și să-i trimită la Institut sau să-i lase acolo până se va întoarce el? Era greu să ia o decizie. Dacă îi trimitea pe cei trei la Institut și ei erau sub puterea unei vrăji, nu s-ar mai fi trezit niciodată. Dacă îi părăsea acolo, oricine le-ar putea face rău. Dar asta însemna că mai exista cineva în palat. Bun, dar de ce acel cineva care îi vrăjise pe cei trei pe el îl cruțase? Vraja o fi având efect asupra lui? Cine știe ce o mai însemna toate astea...

Ken luă hotărârea să revină în încăperea albastră cu galben. Oricum, nu avea de ales, era singura ieșirea pe care o vedea. Trecu din nou prin ușa de cristal. Camera în care fusese prima oară dispăruse cu desăvârșire; ajunsese într-o cămăruță de lemn. Nici aceasta nu era mobilată, dar mirosul de mucegai și praful puseseră stăpânire pe ea.

Veverița s-a ascuns bine în mâneca hainei profesorului. El nu se lămurea nicidecum: era sigur că a intrat pe aceeași ușă! De ce ajunsese altundeva? Straniu de tot...

Într-o clipă totul s-a schimbat. Acum îi apărea înaintea o cameră mare, plină de fluturași multicolori. Era plină de aceste creaturi gingașe, fluturii zburau într-un cerc. Tabloul îi păru spectatorului minunat. În următoarea clipă, toți au dispărut. Liniștea s-a lăsat apăsătoare. Camera s-a mișcat puțin, apoi mai tare, și mai tare. Părea a fi un cutremur. Ken s-a sprijinit de perete, veverița s-a înghesuit și mai mult în mâneca lui. Zgomotul era asurzitor și camera se clătina cu forță.

Totul a durat câteva secunde, dar lui i-au părut ore. S-a terminat! A luat sfârșit! Profesorul a reușit să se ridice. S-a scuturat de praf și a privit în jur. Asta da minune! Camera era despărțită în două. S-a apropiat de un perete în timp ce veverița se zbătea agitată pe mâneca sa.

Atunci descoperi: se deschisese o poartă spre o altă lume. Sau poate că era aceeași lume. Niște trepte abrupte din piatră duceau în lumea de jos. Sau poate era doar o intrare spre Tartar.

Nu știa ce să facă. Dacă pleca și poarta se va închide? Oare portalul se putea activa și de acolo? Dacă va rămâne captiv în acea lume pentru totdeauna? Nu ar putea trăi fără să știe că nu va mai vedea satul în care a locuit opt ani de zile. Nu ar putea trăi fără să o mai vadă măcar o dată pe Clem. Și Tlaloc... of, Tlaloc – chiar dacă

era de-a dreptul nebun, să fim serioși, era cel mai bun prieten al lui. Cu siguranță i-ar simți lipsa. Era singurul prieten pe care l-a avut vreodată.

Veverița sări din haină, țopăind pe treptele abrupte. Asta era! Ken știa că trebuie s-o urmeze. Sau poate că nu era obligatoriu. Dar inima îi spunea să se ducă.

Și-a făcut semnul crucii și a pășit pe prima treaptă. Totul era în ceață. Putea să-și dea seama că treptele aveau un număr impresionant. Drumul era lung. Simțea că asta este apogeul aventurilor sale, sentiment pe care nu l-a mai trăit vreodată.

După vreo oră de coborât pe scări, soarele a început să se întrevadă. Nu mai avea mult – intuia asta, chiar dacă nu putea să vadă din pricina ceții –, putea să simtă. După un alt timp pâcla s-a risipit complet. Cerul a devenit senin, iar soarele se arăta acum în toată splendoarea lui.

O rază vioaie îi arătă calea. Ken o urmări cu ochii larg deschiși și văzu atâta frumusețe, cum nu văzuse niciodată, frumusețe accentuată de liniște deplină, armonie. Iată o lume perfectă! De acolo bărbatul putea să vadă cascada mare pe ale cărei valuri domnea curcubeul. Și totul în jurul ei era verde. Atât de verde, cum doar în vise îți apare. Era o feerie. O adevărată încântare pentru ochiul oricui.

Chiar și veverița a rămas uimită în fața unei asemenea minunății. Panorama sugera fără urmă de îndoială lumea perfectă.

Ken și veverița au ajuns la ultimele trepte. Au pășit ușor în iarba catifelată, mulțumindu-i cerului pentru acest paradis. Profesorul realizează că se înșelase când imaginase paradisul sub chipul sălii celei mari din palatul zeilor. De-abia acum a ajuns cu adevărat în paradis!

Nu știa ce caută acolo sau ce o să descopere. Nici măcar nu-i păsa. Priveliștea aceea ar fi făcut pe oricine să-și dorească să rămână acolo veșnic. Nu se mai gândea la Clementina sau la Tlaloc, nu se mai sinchisea de ei. Simțea că, în sfârșit, a ajuns acasă și asta era tot ce conta.

Un val de fluturi la fel ca cel văzut în palatul zeilor se apropia de el. Dansară în cerc, apoi s-au reunit. Din unirea lor s-a născut o femeie cu aripi multicolore, transparentă, părând mai degrabă un spirit. Frumoasă și blondă, cu pletele fluturându-i în vânt, era de-a dreptul uimitoare. Ea a mângâiat suav veverița, care a înnebunit de plăcere, apoi s-a apropiat de Ken și a spus:

— Du-te în vale!, și i-a arătat cu mâna încotro să se îndrepte. Acolo vei găsi ce cauți.

Miile de fluturi s-au arătat iar, incredibili, că-i tăiau răsuflarea de emoție. Mii și mii de culori parcă dansau în jurul lui. Era feeric. Cu adevărat încântător.

Profesorul era așa de obosit, iar valea i se părea departe. Ar fi vrut să se oprească numai o secundă.

Undeva în zare a observat un măr. Fructele atârinate în crengi erau atât de mari, încât le putea vedea de acolo. O foame năprasnică îi dădea târcoale fără tăgadă.

S-a îndreptat spre pom și a cules cel mai mare fruct ce i-a fost dat să vadă până atunci. După doar două înghițituri somnul a pus stăpânire pe el, așa că a adormit la umbra copacului.

Luna îi mângâia ușor pielea cu razele ei strălucitoare. S-a trezit din somnul adânc. Un șuierat de apă învolburată i-a distras atenția și se uită înspre sursa vârtejului. A avut marea surpriză să descopere o cascadă. La început i-a părut nesemnificativă, dar, privind-o mai bine, a realizat dimensiunea unicității ei. Înaintea lui se derula imaginea unei cascade cu apă atât de limpede și clară, încât Ken era aproape încredințat că nu fusese mai devreme, fiindcă ar fi fost imposibil să nu i se fi întipărit adânc în memorie, de ar fi admirat-o înainte. Știa, doar trecuse pe acolo, că nu se înșela. Mărul din care s-a înfruptat nu mai era în preajma lui să-l ocrotească. Doar frumusețea feerică a acelei lumi se păstra aidoma ca înainte de-a fi dormit.

O idee îi săgetă în minte. Dante a vorbit, într-una din cărțile sale, despre Paradisul Pământesc. Oare acesta să fie? Oare de ce era Dante așa convins că există un Paradis pe pământ, iar altul în cer? Poate că avea dreptate și chiar existau două Edenuri. Dar care-i rostul raiurilor pereche? Oare oamenilor nu le ajungea un singur Paradis? Bineînțeles, dacă al doilea ar exista cu adevărat... Ori de-ar exista măcar unul... Poate că nici iadul nu exista în mod real. Ken avea credința că undeva există Tartarul, dar acesta putea să le țină drept casă și oamenilor vii. Nu se spunea niciunde – după cunoștințele lui –, că, de ești încă în viață, nu poți ajunge în Tartar. Oare în călătoria lui, Dante o fi trecut pe acolo? Să fi fost pură imaginație

locul pedepsei supreme sau chiar a trăit-o autorul „Divinei Comedii” această experiență?

„Ce complicat!”, trase concluzia profesorul. Frământările lui relativ la iad ori rai nu aveau nici un rost. Gândurile-l asaltau de-a valma. Fără nici o logică ori sens. Și, oricum, cui îi păsa de preocupările lui? Nici nu-și putea explica de ce a venit aici, ce forță l-a îndemnat să aleagă treptele acelea abrupte. De-ar avea barem certitudinea că va găsi ceva în locul unde se află... Până acum, în afară de fata-fluture – nu știa cum s-o numească altfel – nu a văzut vreo ființă. Nici veverița care l-a însoțit nu mai era acolo. Într-adevăr, incredibil de frumoasă lume, dar asta nu însemna că este unica posibilă – își termină Ken raționamentul.

Folosise de prea multe ori cuvântul „ciudat”, așa că hotărâse să nu-l mai folosească de data asta. Cu toate astea, era bizar tot șirul de evenimente al căror protagonist a fost desemnat de forțe nebănuite: camere care se transformă, scări ce apar inopinat, o lume minunată, în care singura ființă cu care schimbase replici avea o esență incertă. Cascade ce apar, copaci ce dispar și mai ales, veverița, însoțitoarea lui, care până atunci nu îl scăpase din ochi – toate astea îl duceau pe profesorul nostru cu gândul la experiența ciudată din așa-zisul palat al zeilor. Dacă lumea ce i se întindea înaintea privirii era o altă iluzie optică, o altă vrajă mârșavă?

Deodată se liniști. Parcă ceva i-a cuprins trupul și sufletul. O căldură necunoscută îl ameți. Gândurile i-au devenit mai bune, mai simple. Uită din nou de unde a venit, de prietenii săi, de tot ce l-a legat de lumea aceea.

În mintea lui nu mai domnea decât fericirea absolută. Toate amintirile plăcute îi alinau acum gândurile, tot ce văzuse frumos pe lume vedea acum cu ochiul minții. Mii de fete frumoase dansau în jurul lui, zăpăcindu-l. Nu mai știa dacă este doar vis sau de data asta este aievea ce trăia. Era așa de frumos, atâta căldură, atâta pace și liniște...

Profesorul nu opunea nici o rezistență, lăsa visul, sau realitatea – ce-o fi fost – să pună stăpânire pe sufletul și trupul său.

Din miile de fete care dansau, una se evidenția prin trăsăturile fizice demne de pana unui pictor și finețe. Semăna atât de mult cu Clementina!... Ken nu își amintea de unde o cunoaște, dar putea declara că i-a furat

inima. Oricine cu niște ochi așa de negri i-ar fi devenit stăpân peste sentimente.

Tânăra s-a apropiat de el și l-a așezat într-un jilț de cristal. Apoi, printr-un semn cu mâna, dădu semnalul, iar celelalte fete au început să alerge de colo-colo, fiecare aducându-i câte un platou cu cea mai aleasă mâncare. O masă mare și-a făcut apariția în fața jilțului de cristal. Toate bunătățile au fost așezate acolo de minunatele fete, care-i făceau, se pare, poftele profesorului.

Masa era gata. Fetele s-au așezat una câte una pe scaunele mari din bambus. Ken se simțea cu adevărat un crai de poveste.

Fata cu ochii negri și-a așezat un jilț mai mic, tot din cristal, imediat lângă el. În scurtă vreme s-a ridicat, cu o cupă de vin în mână, a ridicat-o și a făcut urarea:

— În sănătatea regelui!

Apoi a băut-o până la fund.

Celelalte i-au urmat exemplul. S-au ridicat toate și, ducând cupele cu vin către cer, au rostit în cor aceeași urare.

Acum profesorul înțelegea: el era regele. Ce putea fi mai minunat decât să fii regele atâtor fete? Decât să fii aclamat și să se bea în sănătatea ta? Ken simțea că e acasă. Parcă pentru prima oară își găsise locul în lumea aceea pierdută de realitate. A uitat de războiul pe care îl ducea cu lordul Drack și de faptul că el trebuie să candideze pentru zei. Să-și fi amintit, tot nu s-ar mai fi sinchisit. El era regele, deci deținea controlul. Se simțea atât de puternic, cum nu mai fusese în viața lui. Acum era cu adevărat ceea ce și-a dorit să fie: un lider.

Ospățul luă sfârșit. Fetele au strâns masa, iar cea cu ochii negri l-a prins de mână și i-a arătat orizontul. Celelalte s-au aranjat în șir indian, așteptând un semn. Fata cu ochii negri l-a așezat în fruntea lor. Apoi, alături de el, au început să mășăluiască spre o altă destinație.

După o bucată de mers, profesorul observă scările care-l aduseseră acolo. Nu-și putea rememora motivul pentru care îi par familiare.

O veveriță mică, pe care aparent o mai văzuse, stătea pe prima treaptă, fixându-l cu ochișorii rotunzi. Dar nu-i păsa. Frumoasele acelea îl conduceau probabil în regatul lui. De ce i-ar păsa de niște scări și de un ghem de blană stufoasă, pe care le știa doar dintr-un vis?

Într-un final, Ken și însoțitoarele sale au ajuns într-o vale. Aici totul era roșu. Un roșu atât de aprins, încât îți lua ochii și mințile. Iarba, florile, pomii, frunzele, fructele, chiar și palatul care se zărea ceva mai departe, erau sângerii. Pe Ken nu-l agresa vizual imensul împurpurat. Pentru el era minunat.

Fata care i-a fost alături în tot acest timp l-a dus direct spre palatul de culoarea soarelui ieșind din ocean. Acolo îl așteptau alte vreo treizeci de fete, care arătau ca una: erau identice. Profesorului nu-i sună clopoțelul conștiinței nici confruntat cu imaginea unei fete ce părea reflectată în milioane de oglinzi plasate în jurul său. Pentru el feeria era totală.

Intrând în palatul cel mare și roșu, Ken observă că jilțul din cristal îl aștepta. Tânăra care-l însoțea îi făcu semn regelui să se așeze. Lângă jilțul lui se ivi un altul, unul mai mic, de aceeași culoare.

Fata îl privi în ochi și-i spuse:

— Eu sunt regina ta. Te-am așteptat toată viața, regele meu. Numele meu este Maure, făcu o plecăciune în fața celui ales.

Ken nu a înțeles nimic din toate astea, dar nici nu îl interesa. Nu-l preocupa nicidecum de ce el e regele și nu altul. Visul era prea fantezist pentru a-și dori să se trezească. Cine și-ar fi dorit una ca asta?

— Camera regelui, spuse fata, se află în aripa cealaltă a clădirii. Iar masa o vei servi unde vei dori, iubitul meu. Jos, sub palat, se află închisoarea Magnificului.

„Magnificul”, repetă Ken. „Ce e Magnificul, unde am auzit asta? Ce se întâmplă cu mine, unde sunt, ce vor toate ființele aste? Oare visez, de ce nu pot opune rezistență? De ce mă simt așa minunat? Veverița! Da, veverița. Îmi este tovarășă de drum. Ce caut? Ce mi se întâmplă? Asta nu sunt eu. Simt acum, dar nu îmi amintesc. Știu... Clem. O iubesc pe Clem. Iar ea... Maure, sau cum i-o spune, e copia fidelă a Clementinei. Acum îmi amintesc ceva... Singura certitudine a mea e că o iubesc pe Clem. Și tigru! Există un tigru, l-am văzut. Vorbește, știu sigur că l-am auzit vorbind. Să fiu oare vreun om care vorbește cu animalele?”. Interogațiile retorice în valuri de furtună venite îl chinuiau acum pe Ken. Înțeles că ceva nu era în regulă cu el, dar încă nu știa ce anume.

Camera lui era cu adevărat ca a unui rege, atât de mare și de tristă. Tot acel roșu îl înnebunea. Îi reactualiza în memorie o rană din care curgea mult, mult sânge, dar nu era rana lui, ci a unui tigru. Nu înțelegea ce e cu această amintire. Parcă își pierdea mințile. În afară de Clementina, pe care și-o amintea perfect, și de mica veveriță, în mintea lui se derulau doar frânturi fără sens ori legătură între ele. Nici măcar nu era sigur că acele imagini care îi străfulgerau înaintea pleoapelor închise ar putea fi amintirile lui. Simțea că se găsește acolo, în acel loc cel puțin suspect, cu un obiectiv bine precizat, dar care era acesta nu avea habar. Nici măcar nu își amintea care-i este numele, de unde venea, cum își deșirase firul sorții până atunci, dacă avea rude sau prieteni. Toate acestea îi erau total necunoscute.

Ken se scutură de starea euforică și decise: trebuia să scotocească prin acel palat roșu pentru a ieși din ignoranță. Trebuia să afle niște răspunsuri. Simțea că viața lui depindea de asta, dar nu numai a lui. Oare în ce belele se băgase? De ce făcea toate acestea? Dar ce anume făcea în fond acolo? Și de ce? Oare ce se ascundea în spatele acestor lucruri pe care le are înaintea? Un cuvânt îi veni în minte: „sirenes”. Ce să însemne oare? Apoi altul, „veritasem”. Ce vorbe bizare, complet lipsite de sens ori semnificație!... De fapt, toată povestea asta era mai mult decât stranie, iar el se simțea personajul principal al unui spectacol cu marionete. Da, asta simțea, că altcineva trage sforile ce-l mișcă și-i eliberează gândurile. Și-ar fi dorit ca cineva să-i ofere un răspuns. Însă știa că nu o s-o facă nimeni.

Singura soluție era ca el însuși să plece în căutarea adevărului. Dar va face asta numai după ce toate luminile vor fi stinse și toate vocile vor amuți.

Capitolul XXII

PRIZONIERI

Ken și-a ascultat inima, și, în momentul în care toată lumea s-a dus la culcare, porni în recunoaștere prin palat.

Pentru a ieși din camera sa, trebuia să traverseze alte două încăperi, o sală de primire și camera reginei. Prin prima a trecut fără probleme, dar a o traversa pe a doua părea cu adevărat periculos. Dacă regina se va trezi, va trebui să aibă o minciună, destul de bună, la îndemână.

Și-a luat inima în dinți și a intrat în dormitorul reginei. Fata dormea pe un pat mic și roșu, acoperit cu trei perdele de aceeași culoare. Profesorul a dat una dintre draperii la o parte, pentru a se convinge că într-adevăr ea doarme. Era profund afundată în lumea viselor, așa că izbuti să părăsească camera fără probleme.

Ieșind de acolo, descoperi un coridor lung, de aproape un kilometru, lat de vreo șase metri. Era cu adevărat imens. Nu știa în ce parte să o apuce, nu își amintea nici măcar cum ajunsese în cameră. Hotărât, profesorul s-a îndreptat către nord. După ce a traversat tot holul, a observat treptele. Probabil că în oricare din cele două sensuri s-ar fi dus, la capătul culoarului ar fi dat de scări. Acestea, la fel de purpurii, erau nenumărate. Ken trăi intens sentimentul că ar mai fi coborât niște trepte de același gen. Constată că de pe prima trapă până jos erau doi kilometri, așa că avea ceva de coborât.

Într-un final, parcurse scara dintr-un capăt în altul și se trezi în camera tronului. O cunoștea destul de bine, doar fusese acolo deunăzi. Își amintea pe unde este ieșirea din palat, dar nu avea idee încotro s-o apuce după ieșirea din clădire.

În sfârșit, se afla afară. Doi ochii ca două mărgele îl urmăreau dintr-un colțișor. Ken reuși să distingă silueta mică a veveriței, care s-a apropiat de el, și, așa cum îi era obiceiul, i s-a cățărat pe sub mâneca hainei. Ar fi vrut ca ea să îi poată vorbi și să îl lămurească ce se întâmplă cu el, dar își aducea aminte că nu a vorbit niciodată. Mai era încredințat de un lucru: veverița aceea micuță l-a condus

de mai multe ori la răspunsul căutat. Așa că profesorul a scos jucăușa roșcată din mânecă și, privind-o în ochii, a rugat-o:

— Nu știu ce sau de ce caut. Simt doar că trebuie să găsesc ceva, dar nu îmi amintesc ce. Te rog, du-mă la ceea ce caut! Am convingerea că tu știi ce vreau. Îmi amintesc că m-ai mai ajutat, trebuie să știi.

Veverița nu s-a lăsat rugată prea mult, pesemne că a înțeles tot ceea ce i-a spus profesorul, așa că a alergat înainte spre palat. După ce a înconjurat palatul aproape în întregime, s-a oprit. Profesorul s-a apropiat și descoperi o ușă mică din metal, care nu avea culoarea roșie. Ușa, micuță și ruginită, s-a deschis să o atingă. Niște trepte micuțe duceau undeva în fundul pământului. Ken și-a amintit că regina i-a spus despre închisoarea Magnificului de sub palat. Asta trebuia să fie. Poate că asta căuta. Bun, găsise închisoarea!... Dar ce căuta acolo? Să fie vorba despre cineva, o persoană, mai multe, sau de un obiect? Oricât încerca să-și amintească, nu reușea. Ce bizar!

După ce au coborât treptele, cei doi s-au îndreptat spre o încăpăre din lemn masiv, ce părea a fi o sală de așteptare sau așa ceva, apoi au trecut printr-o ușiță în următoarea încăpăre. Aici se găseau celulele care-i țineau închiși pe prizonieri. Nu părea a fi nimeni în ele. Nici tipenie de om. Probabil că nu erau prizonieri. Sau poate că nu asta căuta.

Veverița a început să sară agitată în sus și în jos. Ken a înțeles că vrea să-i spună ceva, așa că a urmat-o. Micuța a descoperit alte scări, la fel de mici, ascunse în spatele unei celule. Ken a urmat-o, coborând scările.

Au ajuns într-o încăpăre acoperită cu aur. Aceasta era așa de mare și atât de luminoasă, de-ți lua ochii. Nu semăna deloc cu o închisoare. Ciudat lucru o închisoare din aur. În încăpărea mare se puteau observa foarte multe uși. Era greu să aleagă una din ele. Oare așa s-a simțit și „Alice în Țara Minunilor”, când a trebuit să aleagă ușa corectă? Poate că el nu trebuia să aleagă o singură ușă! Poate că trebuia să le deschidă pe toate.

Răspunsul a venit înainte ca el să apuce să pună mâna pe vreo clanță. Veverița i-a arătat ușa corectă.

A deschis cu sfială: orice se putea afla în spatele ușii. O lumină orbitoare i-a luat ochii, apoi ea a început să se diminueze.

Cu greu reuși să vadă o mulțime de oameni adunați laolaltă, foarte speriați. Atunci totul a devenit clar: sunt zeii, Tlaloc, servitorii din Magnific pe care îi căuta. Toată aventura prin care a trecut căpăta sens. Acei oameni nu puteau fi decât cei ce-i serveau pe zei, cei ce ocupau Magnificul.

S-au așezat toți în jurul lui. Păreau ușurați și mai mult, chipurile lor trădau faptul că-și recunosc salvatorul. Un bătrân s-a apropiat de el și l-a îmbrățișat. Cu lacrimi în ochii a reușit să spună:

— Te așteptam! Știam că vei veni după noi.

— Și în semn de recunoștință l-a sărutat pe obraz.

Ken era vizibil emoționat. Nu s-a așteptat ca acei oameni să-i mulțumească așa.

— Spune-mi, bătrânule, unde suntem?, întrebă.

— Suntem în paradisul pământesc, spuse moșul simplu. Aici unde ceea ce pare frumos e urât, și invers. Este o lume înșelătoare și totuși fermecătoare. Toți am fost regi pentru o săptămână, apoi am ajuns aici.

Era exact cum își imaginase el. Paradisul pământesc al lui Dante exista cu adevărat. Probabil că și el a trecut printr-o experiență similară.

— Cum ieșim de aici?, se interesează Ken. Cum le păcălim pe fetele astea? Deja s-a luminat. În curând se vor trezi.

Bătrânul îl privi pe Ken își trecu mâna prin barba deasă – gest care-l făcu să se gândească la Mag – apoi explică:

— Nu putem folosi portale, nu știu de ce. Nici să ieșim pe unde am intrat nu putem, adică pe scări. Ele se închid imediat. Există o soluție, destul de complicată.

— Care?, își trădă Ken nerăbdarea.

— Soluția ar fi să furi cheia de la gâtul Maurei.

— Eu nu am văzut nici o cheie!

— Sigur că nu ai văzut-o, a înghițit-o. Trebuie s-o omori ca să o iei.

— S-o omor?!, țipă el. Ești nebun!? Nu pot face asta!

— Dacă nu poți, nu poți!, acceptă situația bătrânul, prefăcându-se trist. Peste o săptămână vei fi lângă noi și nu vom mai pleca de aici niciodată.

Ken lăsă privirea în jos. Era clar, nu avea altă soluție. Trebuia s-o facă. Se impunea să se gândească la prietenii pe care-i lăsase adormiți în Magnific. Ar fi putut

păți orice lipsiți de sprijinul său. Era neapărat necesar să se întoarcă la Tlaloc. Era prietenul lui, nu-l putea lăsa să moară. Și apoi, fetița! Ce vină avea bietul copil că intrase în povestea asta?! Cu luciditate, trase concluzia evidentă: nu își putea sacrifica prietenii pentru o nebună. Știa bine că nu e în stare să omoare o femeie nevinovată. Poate era vinovată? Dar cum s-o facă? În ciuda îndoielilor ce-i sfâșiau sufletul trebuia s-o omoare, măcar pentru oamenii aceia care nu aveau altă șansă. El era singura lor ocazie în a-și recăpăta libertatea.

— Bine, o voi face. Însă cum? E destul de deșteaptă. Aproape mi-a șters memoria. Nu știu ce-mi face, dar mă face să uit de tot.

— Îți spun eu ce-ți face: te hipnotizează. Să nu o privești în ochi, că până la urmă va reuși să te facă să uiți pentru totdeauna. Fetele astea sunt mordenii, adică ființe cu puterea de-a hipnotiza. Sunt un fel de amazoane, însă nu așa de violente. Și mult mai frumoase, remarcă bătrânul roșind.

— Țsta este un sfat bun. Dar cum o omor?

— Simplu!

— Dacă e simplu, de ce nu o omori tu?, ripostă Ken supărat.

— Pentru că eu sunt închis aici, ce zici de asta? Și apoi, dacă ar afla că am scăpat, m-ar ucide. Mai bine ascultă!

Bărbatul s-a strâmbat, ca și cum nu ar vrea să-l asculte. Bătrânul era bun la sugestii, dar nu el trebuia să omoare o femeie. Ce idiot...

— Există o plantă potrivită scopului tău, preciză moșul. Este singura plantă din zonă de culoare verde. Găsește-o și culege-o! Apoi pune-o în cana ei. După ce va bea, bang!, exclamă, o să cadă moartă. Apoi te descurci tu să furi cheia. Ei? Ce zici?

— Că nu am încotro. Ce-ai vrea să spun? O s-o fac. Unde găsesc planta?

— Eu de unde să știu?, replică patriarhul ironic. Am auzit că ar exista.

— Minunat! Chiar ești nebun. Mai bine plec, până nu se prind fetele că am dispărut.

— Du-te cu Zeus!, spuse bătrânul, binecuvântându-l.

După ieșirea din închisoare, Ken i-a cerut veveriței să stea ascunsă și să încerce să găsească planta. Apoi

promise că în noaptea aceea la orele zero se vor întâlni în fața palatului.

Noaptea s-a lăsat mai repede decât s-a așteptat. Toată ziua s-a ferit de privirea mordeniilor. A încercat s-o evite pe regină și a mâncat numai ce a mâncat ea.

Ziua fusese destul de stresantă pentru el, nu prea reușise să-și ascundă emoțiile. Trebuia să se prefacă în continuare a fi fermecat de ele.

Dar ora zero a venit. Profesorul a ieșit ca și înainte din palat. În fața lui, așa cum era stabilit, îl aștepta mica veveriță. Spre surprinderea sa, animalul ținea în lăbuțe planta verde. Era salvat! Nu trebuia să o mai caute el. Jucăușa isteată era o adevărată comoară, se descurca în orice situație. Ce minune că a găsit o asemenea ființă!

A luat planta și a sărutat veverița, în semn de recunoștință. Apoi fugi înapoi în palat. Avea nevoie de un plan. Nu o putea omorî pe regină de față cu toate mordeniile. Așa că trebuia să găsească momentul prielnic.

Ideea i-a venit în drum spre camera sa. O va ucide în timpul nopții. O s-o roage să mai bea un ceai cu el, înainte de culcare. După ce ea va fi moartă, va sustrage cheia, iar mordeniile nu vor afla nimic până dimineată. Totul era bine pus la punct. Urma să mai aștepte o noapte și coșmarul ăsta va lua sfârșit.

Ziua următoare nu a trecut la fel de repede ca precedenta. Conștiința îl chinuia pe profesor. Nu era sigur că va putea ucide. Știa că nu avea altă soluție. Ce să facă? Dacă îi va spune Maurei adevărul, el va fi cel omorât. Dacă nu o va ucide, va putrezi în închisoare, poate pentru o veșnicie. Cu toate astea, simțea că, dacă o va da somnului etern, nu va mai avea somn niciodată. E drept că a mai omorât niște galla, dar atunci a fost altă situație. A făcut-o pentru a-și apăra prietenii. Și acum, de se gândea mai bine, din același motiv avea misiunea de a ucide. Sigur, dar acum trebuia să ucidă cu sânge rece. Era conștient de ceea ce face. Of... o adevărată dilemă!

Sufletul îi era cuprins de spaimă și de regrete, de îndoieli și emoție. Pe măsură ce seara se apropia, inima i se strângea într-un colțisor al pieptului. Simțea o durere

profundă, nu ar fi vrut să se ajungă aici. Și-ar fi dorit atât de mult să existe altă soluție. Dar nu era. Trebuia s-o facă. Ce ar fi zis Tlaloc, dacă l-ar fi văzut așa slab? Ce ar fi zis Clem? Și toți cei ce au încredere în el? Gata, era ferm în decizia sa! Acum sau niciodată! Trebuia s-o facă, indiferent de consecințe. Și apoi, dacă nu o făcea, va rămâne acolo. Și cine va candida în consiliul zeilor în locul său? Zeus era prea laș s-o facă, Ares nu era interesat, iar Apollo poate ar fi acceptat, dar nu era la fel de bun ca el. Și de ce să nu recunoască, el însuși era destinul acelei lumi. Nu era acum momentul să fie modest. Fără el, lupta din grădina Institutului nu ar fi fost câștigată, Katt prinsă, iar Tlaloc ar fi murit de două ori deja.

Din moment ce a reușit să salveze de atâtea ori situația, de ce nu ar izbândi și de data asta? Corect pusă problema! Era vorba de data aceasta de o crimă, dar una justificată. Nu era doar viața lui în joc, ci ale tuturor. Știa că vor mai muri mulți până după alegeri, așa că ce mai conta o moarte în plus... Ba da, conta! Nu se putea minți singur. Oricât încerca să-și facă curaj sau să găsească justificare gestului ce urma să-l facă, nu reușea. Era o adevărată nebunie! Iar el o simțea cel mai bine. Până la urmă, dacă stătea să cugete cu obiectivitate, Maura nu-i greșise cu nimic. S-ar putea ca nici măcar să nu aibă de gând să-i facă vreun rău. Poate că ar fi bine să-i vorbească. Ce dilemă!

Noaptea stăpânea pretutindeni. Ken nu își dorea deloc ca mordeniile să plece la culcare. Ar fi preferat să amâne clipa fatală. Dar se părea că momentul era de neamânat.

Toate mordeniile s-au retras. A rămas doar el și Maura. Acum era momentul. Trebuia s-o facă. A prins puțin curaj, așa că i-a propus fetei pe cel mai natural ton din lume:

— Ce ai zice dacă am mai bea un ceai înainte de culcare? Nu prea am chef de somn.

— Regele meu!, se scuză fata calm. Servitorii dorm și nu are cine ne servi.

— Pentru regina mea fac eu un ceai. Măcar așa să te pot răsplăti. „Da' cu puțină otravă”, gândi bărbatul.

— Dar nu e posibil! Un rege să se coboare la munca de servitor!?..., se revoltă mahnită mordenia.

— Lasă-mă, te rog!, insistă Ken. Vreau să fac asta pentru tine. Ai tot ce îți dorești. Nu știu ce cadou ți-aș putea dăruia. Așa că lasă-mă, măcar pentru zece minute, să fiu servitorul tău!

— Bine! Dacă așa dorești..., se învoi eu.

Bărbatul a părăsit încăperea lăsându-și regina singură. După mai bine de zece minute, s-a întors cu două cești de ceai, pe care le-a pus pe masă.

Fata i-a zâmbit, semn că-i mulțumește. Pe figura ei se putea citi o oarecare tristețe. În acel moment, pe Ken îl străfulgeră o durere profundă. Se întreba dacă nu cumva fata presimte ce va păți. Ea sorbi o gură din ceaiul fierbinte și-și exprimă înțelegerea față de Ken:

— Nu te condamn!, spuse încet. Nu aveai altă soluție.

Sângele i s-a urcat bărbatului la cap. Simțea acea durere cum îi frământă sufletul. Știa! Și ea nu s-a opus. Ce nebunie!

— Pentru ce nu mă condamnă?

— Pentru asta, și fata dădu tot ceaiul peste cap.

O lacrimă s-a prelins ușor pe chipul lui. Fata căzu cu capul pe masă. Ken se simțea pierdut. Comisese o crimă. O nenorocire. Era damnat. Știa asta. Acum era damnat pe vecie.

Nu putea să-i taie gâtul pentru a lua cheia. Era prea mult! După ce că o omorâse, acum să o și schingiuiască? Nu! Asta nu! Moșul ăla trebuia să facă asta cu mâna lui. El făcuse tot ce era mai greu. Venise rândul sfătuitorului său să comită gesturi de neșters.

O luă pe regină în brațe și se îndreptă cu ea spre închisoare.

Veverița îl aștepta afară. Bărbatul nici nu a băgat-o în seamă, mergea cu pași fermi și supărat spre bătrân. Veverița îl urma.

Ajuns în carceră, Ken i-o înmână pe mordenie bătrânului.

— Nu ai decât să scoți tu cheia, sugeră plin de mânie.

— Cheia a ieșit, îl atenționează moșneagul.

Când s-a aplecat peste corpul neînsuflețit, constată că la gâtul fetei apăruse un trifoi cu opt foi.

— Ciudat, nu l-am văzut!

— Pentru că nu te-ai uitat, spuse bătrânul. Am spus eu că trebuie să i-o scoți din gât?

— De fapt, exact asta ai spus.
— Probabil m-am sclerozat.
— Ascultă, moșule! Maura a știut tot timpul că o voi ucide. De ce nu a ripostat?

Moșul zâmbi:

— Credea în destin. Niciodată nu s-a opus destinului. Mereu spunea că totul decurge așa cum e scris. Știa că o vei face, dar nu avea idee când. Dacă ai fi făcut-o în plină zi, te-ar fi spânzurat. Oricum, încă există riscul. Acesta... Așa că eu zic să plecăm mai repede!

— Bun! Și unde mergem?

— La trepte! Acum avem cheia. Ține-o, și moșul i-o înmână fără ceremonie.

Mulțimea s-a strecurat în noapte departe de valea roșie. Tot ce mai aveau de făcut era să găsească treptele neîntârziat. Dar era prea târziu: mordeniile se găseau în spatele lor. Profesorul s-a îndreptat spre bătrân:

— Am să le țin în loc. Du oamenii la Magnific! Așteaptă zece minute după aceea. Dacă nu apar în răstimpul acesta, încuie ușa pentru totdeauna! Și încă ceva! Ai grijă de cei pe care îi vei găsi în sala mare. Acum du-te! Ia și veverița!

Roșcata zglobie s-a opus, dar moșul a prins-o așa de bine, încât nu a avut nici o șansă de scăpare.

Ken a cules o bâță de pe drum și s-a îndreptat spre mordenii. Acum aveau înfățișare de diavoli. Capetele le erau schimonosite, pe frunte purtau două coarne. În loc de două picioare, aveau patru, și în loc de doi ochi, trei.

Profesorul a început să împartă bâte în stânga și în dreapta, lovind cu atâta putere, că se minuna și el. Știa că nu avea șanse să scape de adversari; ele erau vreo două sute, iar el doar unu.

După cinci minute de dat lovituri cu sete, oboseala și teama au început să-și facă efectul. Era aproape îngenuncheat, când, ca un înger, Senia apăru lângă el.

Fata ridică mâinile în aer și rosti câteva cuvinte în greacă. Toate mordeniile au îngenuncheat, lovite parcă de ceva extrem de dureros.

Fetița l-a luat pe Ken de mână și a început să fugă cu el.

— Hai, mai repede! Își vor reveni curând!

Au reușit să treacă în partea cealaltă. După închiderea ușii, copila a aruncat vraja de zăvorâre eternă.

Tlalog apăru pe nesimțite și îi sări în brațe lui Ken.

— Și spuneai că eu sunt nesăbuit!

— Dacă nu te dai jos de pe mine, s-ar putea să te și doară, îl amenință profesorul râzând.

Era atât de fericit! Nu putea să creadă că în sfârșit a scăpat de nebunia asta. Era minunat să-și vadă prietenul. Chiar îi simțise lipsa acolo. Avea nevoie de el, ba nu, aveau nevoie unul de altul.

Ken strânse cu putere tigrul în brațele sale. Sentimentul că scăpase de moarte îl făcea să fie recunoscător sortii. Să-și dea seama că este un om norocos. Că are prieteni adevărați. Era așa bine să simtă toate aceste emoții!...

— Ooo!, făcu Tlaloc. Ce, vrei să mă omori?

— Sincer? Mă bucur așa mult că te văd, că aproape sunt în stare să recunosc că te iubesc.

— Hei, nu întinde coarda! Ce crezi că sunt eu?

— Un nebun nesăbuit. Dar mă bucur că ești așa.

Cei doi își zâmbiră. Misiunea era încheiată. Acum puteau să plece la Institut. Clem îl aștepta. Simțea asta.

Capitolul XXIII

POVESTE DE DRAGOSTE

Ken se afla din nou la Institut. Era bine să fie din nou „acasă”. Institutul era ca o doua casă pentru el. Și oriunde era Clem, putea spune că e „acasă”.

Încă nu se întâlnise cu fata. Magul îi spusese că este în lumea poveștilor și că se va întoarce pe seară. Prietena ei, Ariel, era în stare critică. Dar vrăjitorul îl anunță că, în curând, vor fi alegerile, iar el va trebui să fie în formă. Peste doar o săptămână vor pleca împreună în cele patru regate, pentru a convinge câți mai mulți oameni să-l voteze.

Magul i-a povestit că, în timpul în care ei au fost plecați, el vizitase lumea oamenilor. Acolo a văzut cum se fac alegerile, așa că a hotărât să procedeze întocmai. Era important ca oamenii simpli să aleagă pe cine doresc. Așa că a aruncat vrăji pe buletinele de vot, pentru a nu putea fi falsificate. Sau, și mai rău, ca oamenii să nu poată fi obligați să-și pună semnătura pe un candidat anume.

La prânz au aterizat și cei trei ce rățăceau prin lumea oamenilor: Ares, Altheia și Apollo. Ken a fost realmente fericit că-i vede. Ares le-a povestit tot ce au văzut în lumea oamenilor. Avionul era o adevărată minune pentru ei. Bineînțeles că zeul nu s-a putut abține să nu mai încerce măcar o dată jocurile de noroc, febră care a cuprins-o și pe Altheia.

Mai apoi le-a povestit cum au găsit un indiciu despre locul unde ar putea fi zeii. Dar când au ajuns acolo, nimic. Ei erau încrezători, știau că își vor găsi semenii. În momentul revederii nu mai era important acest fapt, zeii erau aproape în formulă completă, și dornici de-a se bucura de această întâlnire.

Tlaloc, ca de obicei, a început să-și alerge coada ca nebunul, spre distracția celorlalți. Veverița țopăia și ea fericită pe lângă tigrul. Numai fetița și tatăl ei lipseau de la reuniune. Magul îi trimisese să se odihnească. Pentru un copil, considera el, se petrecuseră prea multe într-un timp atât de scurt.

Toți au fost fericiți să mai fie o dată împreună, iar ziua a decurs perfect. Singurul regret al lui Ken era acela că Clementina nu se regăsea printre ei. Știa că, în timp ce el e fericit, ea este tristă. Prietena ei era pe moarte. Și el i-a promis că o va ajuta, dar nu știa cum. Știa doar că trebuie să găsească piatra lui Cronos, iar Senia va face restul. Unde este blestemata de piatră? Nu putea să o lase tocmai pe Clem. A ajutat atâția oameni și tocmai pe ea să nu o facă fericită? Ce destin nebun avea!...

În cele din urmă li s-a alăturat și Clem, spre fericirea profesorului. Părea absentă și totuși fericită. Probabil pentru că îl revedea. Ken s-ar fi bucurat să fie așa.

Pe înnoptat, petrecerea a luat sfârșit. Ares, Apollo și Altheia s-au întors în lumea oamenilor. Iar ei erau destul de obosiți, așa că fiecare s-a îndreptat spre camera sa.

Ora unu (noaptea) este anunțată de marele cuc din hol. Ken a auzit ca prin vis cucul, dar nu i-a dat importanță. După câteva secunde, un bocet de copil s-a auzit din depărtare. La început a crezut că este Senia, dar nu avea cum fi ea, căci dormea chiar lângă camera lui. Somnul nu prea îi dădea voie să se trezească, își simțea pleoapele grele și-i era destul de greu să se ridice. Bocetul s-a oprit și el. Ken s-a gândit că imaginația îi joacă feste; nu ar fi fost prima oară.

S-a băgat mai bine în pat, construindu-și parcă culcușul. A tras pătura mare și groasă peste el și aștepta liniștit să adoarmă. Nu a trecut mult timp și bocetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai tare.

Oricum nu îl va lăsa să doarmă. Așa că a hotărât să se trezească și să vadă ce se întâmplă. Of... de ce numai el avea parte de nebuniile astea? Putea să parieze că nimeni altcineva nu auzise plânsul.

A ieșit din cameră și a încercat să-și dea seama din ce parte răzbate zgomotul. Părea că vine din partea de vest a Institutului. Nu mai fusese niciodată în partea aceea. Copilul se auzea din ce în ce mai puternic.

Pe măsură ce bărbatul se apropia de acea zonă, plânsul se estompa. „La dracu’! Chiar nu poate fi nimic simplu?”. Cum a pus piciorul pe treapta din partea de vest, instantaneu plânsul s-a oprit definitiv.

Pe chipul lui Ken se putea citi indignarea. Numai lui i se putea întâmpla așa ceva. Ce nebunie! În loc să doarmă, caută cai verzi pe pereți!...

În momentul în care a vrut să se întoarcă în patul său, plânsul puternic al copilului s-a auzit din nou. „La dracu’, mă duc acolo orice ar fi! Ar fi bine să fie ceva serios. Altfel...”.

Bărbatul a urcat hotărât scările ce păreau destul de vechi. Ajuns în partea de vest, s-a rătăcit. Probabil să fi fost cel puțin o sută de uși acolo. Nu înțelegea de ce dădea mereu de atâtea uși. Oare cu ce greșise? Plânsul se auzea acum foarte clar, nu era greu să ghicească ce ușă trebuia deschisă.

S-a îndreptat calm spre încăpere. A intrat la fel de liniștit, dar nu a văzut nimic. Doar un pat mare și câteva scaune răsturnate „înfrumusețau” camera. Of... o altă farsă! Sau poate doar o părere de-a lui. Dar nu! Copilul se auzi din nou, chiar foarte aproape de el. Ken cercetă cu privirea în jur. Nimic! Probabil a înnebunit. Nu i se mai părea anormală situația. După câte a făcut și prin câte a trecut... Era ceva mai mult decât normal, atâta doar că încă auzea copilul, chiar la urechea lui.

— Gata! Mi-a ajuns!, strigă bărbatul. Unde ești?

Liniștea s-a lăsat apăsătoare. Nu putea să înnebunească chiar așa rău. Totul are o limită. Era ceva acolo. Trebuia să fie.

A mai întors încă o dată privirea. Și a văzut. O fantomă! Spectrul unui copil. Mirarea era totală. Fantome? Nu! Sigur visa... Se va ciupi și o să se trezească. Auzi, fantome! S-a ciupit, dar năluca nu dispăru. Atunci deveni clar: într-adevăr acolo se găsea o fantomă. Și ce să-i facă el? Nici măcar nu învățase micuța să vorbească... Era prea mică, a murit prea tânără.

Fantoma s-a lăsat puțin în jos. Ken a încercat să o cuprindă, dar mâinile i-au trecut prin trupul mic. Copilul și-a întins mâinile către el. Ar fi vrut să-l cuprindă. Apoi a râs, cu un ecou ciudat, ce l-a speriat puțin pe Ken. Năluca a deschis ochii mari și negri, a surâs și a dispărut. Asta da bizarerie! Probabil că fantoma avea nevoie de cineva. Se poate ca să-l fi chemat pe el acolo, pentru a se liniști.

Oricum nu mai conta, profesorul simțea imperioasa nevoie de a dormi. Acum, copilul odată ce s-a liniștit, putea și el să doarmă.

Dimineața părea destul de frumoasă. Ken le-a trimis un răvaș Clementinei și lui Tlaloc, prin care îi ruga ca, după micul dejun, să se întâlnească în grădina secretă.

Ken a fost primul care a plecat spre locul stabilit, urmat de Clem și de Tlaloc. Cei trei au trecut de zidul grădinii. Fata și-a luat locul pe leagănul cel mare, ceilalți doi așezându-se lângă ea:

— Să plec?, întrebă Tlaloc, ironic ca de obicei.

— Nu încă, după ce vorbim, răspunse Ken, în același stil.

Clementina i-a privit ușor rușinată. Nu s-a așteptat ca Ken să fie atât de dispus să glumească cu zeul.

— Despre ce e vorba?, își făcu cunoscută preocuparea Tlaloc.

— În primul rând vreau să vă povestesc un vis pe care l-am avut în sala cea mare a Magnificului. După vreau să vă spun ce am văzut azi-noapte. O să vă îngroziți.

— Tu nu pari îngrozit, observă Tlaloc.

— Îmi era somn și eram nervos, dar de dimineață, când mi-am amintit, mi s-a ridicat părul pe ceafă. În fine, cel de-al treilea subiect este Ariel.

La rostirea numelui Clem tresări.

Ken a început să le povestească despre Anu, despre descântecul pe care l-a rostit, cum au apărut vrăjitoarele și, bineînțeles, despre piatra lui Cronos. Apoi a reluat istorisirea, povestind despre scrisoarea pe care a primit-o, în care se amintea de piatră și despre fetița ce știa ce să facă pentru a salva viața sirenei.

Pe urmă le-a narat experiența cu copilul-fantomă, istorisire care le-a captivat în totalitate atenția celor doi. Când a terminat de istorisit această pățanie, Clem a început să râdă zgomotos.

— Ce e așa amuzant?, a întrebat Ken, fără a-i înțelege atitudinea.

— Aripa de vest este aripa fantomelor. Magul le-a dat un loc al lor. Sunt fantomele care nu au loc nici pe lumea asta, nici pe cealaltă. Sunt năluci damnate. Din când în când mai fac glume proaste. Nu îți face griji! Sunt sigură că micuțul se plictisea.

— Bine, pe asta am lămurit-o. O fantomă care nu a avut de cine își bate joc... Frumos, nu am ce spune. Dar

cum poate un spectru așa mic să fie damnat?

— Păi..., își caută cuvintele Clem. Probabil a moștenit păcatele părinților. Dar ce mai contează? A fost o farsă. Nu mai pune la suflet! Mai bine hai să ne gândim unde găsim piatra lui Cronos! E mai important.

Tlaloc nu mai era atent la conversația lor. Părea că e total în altă parte.

— Hei... Tlaloc, scuze dacă te trezim!

Zeul a întors privirea spre Ken și a spus supărat:

— Știu unde e piatra. Dar i-am promis lui Cronos că nu o s-o dau niciodată. Nu știu ce să fac! Dacă ți-o dau, îmi încalc promisiunea; dacă nu, Ariel moare.

— Unde este?, întrebă Ken.

— Îți amintești locul din pădure unde ne-am „despărțit” de Altheia?

— Da!

— Îți aduci aminte că i-am dat ceva?

— Aaa..., făcu Ken. Aia era piatra!

— Mda.

— Ascultă, Tlaloc! După ce vom prepara licoarea magică, ți-o vom înapoia.

Tlaloc îi studie pe prietenii lui. Nu știa ce să facă. În urmă cu două mii de ani, Cronos îi dăduse în grijă acea piatră. Ea putea să facă mult rău, dacă cel ce-o folosea nu-și însușise temeinic tehnica. Zeul îi promisese lui Cronos că nu o va încredința nimănui și că va păstra secretul ei. Timp de cinci sute de ani fusese căutată, dar fără rezultat. Toți crezuseră că fusese aruncată de Cronos în lava Tartarului. Nimeni nu mai credea în existența ei.

— Bine, am să v-o cedez. Copila sper că va ști cum s-o folosească, altfel...

— Ce?, întrebă Clementina.

— Ei bine, altfel se poate întâmpla orice. E o piatră malefică. Trebuie să știi s-o folosești. Cel puțin voi scăpa de ea. Oricum, păstrarea și tănuirea ascunzișului ei e o povară mult prea grea.

— Cum adică, vei scăpa de ea?!

— Dacă e folosită pentru a face bine, se autodistruge. Așa că sper că voi scăpa de ea. Atât!

Ken și Clem s-au privit și și-au zâmbit. Încă o dată tigrul dădea dovadă de bunătate și maturitate.

— Acum vă las, copii, se retrase Tlaloc. Sper să aveți o zi frumoasă! Eu mă duc să mănânc veverița. E enervantă...

— Chiar, veverița!, strigă Ken. Am uitat de ea și la câte a făcut pentru mine!... Nici măcar nu i-am mulțumit.

— Lasă, că nu pleacă niciunde. Ai tot timpul. Vă las!

Și zeul se făcu nevăzut prin zidul gros.

Îndrăgostiții erau singuri acum. Ken și-a dorit acest moment atât de mult, dar acum era în dificultate. Ce să-i spună iubitei, ce să facă? De câte ori rămâneau singuri, se fâstăcea tot. Dar Clem l-a scăpat și de data asta:

— Știi, Ken, ne purtăm ca doi copii. Ar trebui să mărturisim ce simțim unul pentru celălalt.

Bărbatul rămase ca trăsnit. Ea a evitat tot timpul subiectul. Întotdeauna era cea care roșea prima la glumele cu subînțelese ale lui Tlaloc. Și, dintr-odată, s-a hotărât să spună lucrurilor pe nume. Și el, care se credea un om curajos, iată-l îngenuncheat de o femeie. Ea era cu mult mai curajoasă. E drept că nu purta lupte sau mai știu eu ce. Dar, cel puțin, avea puterea să-și recunoască sentimentele.

— Hei, Ken, spune ceva! Nu mă lăsa să mă fac singură de răs.

— Dar... nu te faci de răs. Din contră. Mă gândeam cât de curajoasă ești. Știi bine ce simt pentru tine. Cred că e evident – pleacă capul, pentru a nu se observa că roșise.

— Nu suntem copii, Ken. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, și chiar și în mine. Până la urmă, suntem o echipă. Ne completăm unul pe celălalt. Nu e nimic rău în faptul că ne iubim. E normal ca astfel de sentimente să apară între o femeie și un bărbat. Așa cum e normal să ținem la cei de lângă noi. Cât timp ai fost plecat pe Muntos, am crezut că înnnebunesc. Ulterior, am aflat de la Tlaloc că ai dispărut. Nu știi ce a fost în inima mea! Mi-am jurat că, dacă te vei întoarce cu viață, îți voi mărturisi dragostea mea.

— Se pare că ți-a fost dor de mine, constată cu timiditate bărbatul.

— Chiar mi-a fost. Și teamă, nu numai dor.

În acea noapte Ken nu a putut dormi. S-a gândit tot timpul la frumoasa lui Clementina. Așa de firavă, gingașă, sinceră și, totuși, puternică. Frumusețea ei sălbatică, dar copilăroasă. Nu mai conta pentru el nimic, acum era fericit. Simțea o fericire mult mai mare decât cea pe care o simțise alături de mordenii. Durerea ușoară

a trupului, freamățul, agitația din stomac – toate le simțea altfel. Mai ales acum după ce Clem și-a declarat dragostea față de el. Acum simțea o fericire reală. Ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp.

Noaptea a trecut destul de greu, tot felul de gânduri i-au trecut prin minte. La un moment dat a uitat de Clem și a început să se concentreze asupra „războiului”. S-a gândit în fel și chip, a asociat personajele care au apărut atât de brusc în viața lui. Simțea că rămăsese un ghem de ițe încă nedelegat la mijlocul poveștii. Nu își putea explica de ce regina mordeniilor și-a acceptat cu atâta ușurință moartea. Era clar că explicația bătrânului nu l-a satisfăcut.

Ken începea să creadă cu tărie că printre ei există un spion. Dar cine? Tlaloc, cu siguranță, nu ar fi făcut asta. Atât cât părea de puternic și de stăpân pe sine, totuși, era ca un copil. Iar copiii sunt sinceri tot timpul, ei nu știu să mintă. Clem? De ce ar fi făcut asta? Nu avea cum să fie ea, asta ar fi cu adevărat o nebunie. Magul? El nici atât, a luptat atâtea secole împotriva nedreptății, încât nu ar fi putut face una ca asta. Zeii nici pe departe, doar ei sunt cei nedoriți, cei în suferință. Și totuși...

Profesorul adormi spre dimineață cu acest gând săpat în creier.

Cucul a anunțat ora șapte, ora de trezire la Institut. Ken nu vroia să părăsească patul cel mare. Adormise cu greu în acea noapte și acum nu avea dispoziția de a se da jos din pat. Așa că a hotărât să se mai odihnească puțin. Dar nici o șansă. Zgomotul și hărmălaia de pe hol nu îi dădeau această posibilitate. Un țipăt s-a auzit din grădina interioară. „Vreo elevă”, gândi profesorul. Zarva și agitația erau din ce în ce mai intense. E clar, nu avea șanse să mai doarmă.

Ușa camerei s-a deschis brusc, făcându-l să tresară. Tlaloc intră cu o falcă în cer și una în pământ. Zeul, sub înfățișarea lui umană, era roșu ca focul. S-a așezat pe unul din scaune și a oftat. Ken nu s-a grăbit să se ridice din pat. Cu gesturi leneșe, a prins halatul atârnat pe margine, l-a îmbrăcat și de-abia apoi s-a îndreptat spre zeu.

A tras, la fel de leneș, un scaun, și s-a așezat lângă prietenul său.

— Aș vrea să-mi explici de ce dai buzna în dormitorul meu?

— Scuza-mă că te-am trezit, a început Tlaloc pe un ton la fel de calm. În timp ce noi încercam să prindem un evadat, dormeai, urlă.

— Și l-ai prins?

Tlaloc îl privea uimit pe Ken. Nu-i venea să creadă că acesta era așa de senin. Altădată ar fi fost primul care ar fi sărit în sus de doi metri.

— Tu înțelegi ce-ți spun?

— Aha...!, făcu profesorul.

— E clar! Ai luat-o razna. Bine, Ken. Foarte bine chiar. Noi ne agităm ca nebunii și tu nu poți spune decât: „aha...”? Ce dracu’ e cu tine?

— Nu îmi pasă, mărturisi simplu. Am aflat tot ce era de aflat. Dar, dacă tot ai deschis subiectul, cine a evadat?

Tlaloc nu înțelegea nimic. La început a crezut că e o glumă. Dar nu! Nu era o glumă. Zeul a început să se întrebe dacă individul era cu adevărat Ken.

— Katt.

— Mă așteptam!

— Serios? întrebă Tlaloc ironic. Și la ce te mai aștepți, clarvăzătorule?

Ken zâmbi. Nu îl deranja afirmația zeului. El știa. Dar nu știa cum să-l facă și pe el să înțeleagă. Ceea ce descoperise în acea noapte nu era prea ușor de crezut. Dar el chiar a știut de acest lucru.

— Știu multe lucruri pe care tu nu le-ai putea înțelege.

— Aaaa. Așa deci. Eu nu pot înțelege. La asta nu mă așteptam! Bine...

— Tlaloc! Nu e vorba despre capacitatea ta de analiză și sinteză. Dar tu toate le analizezi cu sufletul. Dacă ți-aș spune acum că mi-am dat seama de anumite lucruri, o să mă crezi nebun. Nu o să mă ascuți.

— Măcar ai încercat?, întrebă zeul supărat. Poate că ideea ta o să mi se pară chiar bună.

Ken și-a pus ambele mâini în cap. Nu găsea calea de a-i împărtăși descoperirile sale lui Tlaloc. El era sigur de validitatea concluziei ce-o trăsese. Toate se legau. Nu avea cum să fie altfel. Și, totuși, ar fi preferat să vorbească cu Magul. Tlaloc, în momentul de față, nu era

cea mai bună alegere. Însă, dacă nu îi spunea, urma să se supere pe el. Așa că...

— Îți voi spune. Hai să luăm micul dejun și după aceea ne întâlnim în grădina secretă. Bine?

— În regulă, Ken.

Capitolul XXIV

SEMIZEUL DETECTIV

Grădina era mai frumoasă ca de obicei. Ken putea să admire frumusețea păsărilor, care luaseră cu asalt mica grădină. Un picaros, negru ca o noapte tristă, se zbătea printre ramurile unui copac gros, o rândunică își certa consoarta și... veverița tocmai trecea prin zidul gros.

— Ce faci, frumoaso?, întrebă profesorul, luând-o în brațe. Mi-a fost dor de tine! Cred că Magul te-a doctoricit bine, nu?

Veverița se gudura fericită pe lângă protectorul ei.

Nu a durat mult și Tlaloc și-a făcut apariția, prin îngrăditura de piatră. Ken l-a întâmpinat cu o oarecare reținere. Se citea pe chipul lui că nu avea nici o plăcere să-i împărtășească gândurile sale. Știa că ceea ce-i va spune nu îi va face plăcere. Mai mult, se aștepta ca prietenia dintre ei să se strice iremediabil. Și nu dorea una ca asta. Dar era un risc, destul de vizibil.

După ce s-a jucat puțin cu veverița, Tlaloc s-a uitat întrebător la Ken. Era momentul. Profesorul știa că nu avea cum să se eschiveze. Așa că a început:

— Mai întâi aș dori să-ți pun o întrebare: ai ținut legătura cu Tenayuca?

Tlaloc l-a privit suspicios.

— Ce întrebare e asta?

— Răspunde, Tlaloc! Altfel, nu îți mai spun nimic.

— Da!, admise iritat.

— Nu mă mulțumește asta. Cât i-ai împărtășit din ceea ce s-a întâmplat?

Zeul, furios, a început să se plimbe în cerc. Apoi, cu vocea ridicată ripostă:

— Da' ce faci? Mă interoghezi?

— Nu, nebunule! Încerc să-ți demonstrez ceva. Dacă nu ai chef, nu îți spun și gata! Mi-am pus cap la cap toate gândurile, evenimentele recente, am asociat niște personaje între ele, am încercat să descopăr ce se întâmplă. Cine vrea cu adevărat această putere, de ce o vrea? De ce m-au lăsat pe mine să candidez? De ce

mordenia aia s-a lăsat ucisă? Și, mai ales, ce dracu' a apucat-o pe Clem să-mi declare dragostea ei?

— Să înțeleg că totul are legătură cu Clem?, întreabă zeul mirat.

Ken l-a privit pe Tlaloc cu milă. Considera că zeul-șarpe nu pricepe nimic. Nici măcar nu știa dacă avea rost să mai continue discuția. Putea spune: „Da! E vina ei. Sunt îndrăgostit și am înnebunit”. Atunci dialogul ăsta fără rost se va sfârși. Oricum, Tlaloc nu ar desluși adevărul. Dar ceva l-a determinat să continue. Poate nevoia de-a dezvălui cuiva concluzia la care a ajuns.

— Te rog, spune-mi: ce ai vorbit cu Tenayuca?

— I-am spus tot ce s-a întâmplat, tot ce ne-am dezvăluit între noi, îl informă zeul, de această dată mai calm.

— Exact cum bănuiam, spuse profesorul gânditor.

— Ce vrei să spui?

Ken i-a făcut lui Tlaloc semn să-l lase puțin. Se gândea la ceva, probabil ceva în mintea lui nu se lega, sau, din contră, se lega mai mult decât trebuia.

— Vorbim mai târziu! Trebuie să fac ceva acum.

— Ai înnebunit!... Spune-mi!

— Nu! Mai târziu.

Și profesorul s-a făcut nevăzut prin zid.

Ken s-a trezit în fața ușii Magului. A bătut o dată, dar nimic. A mai bătut o dată, nici un răspuns. Bizar! Magul știe întotdeauna când vine cineva la el.

A încercat să forțeze zidul care ținea loc de ușă. Din perete au ieșit două sulite mari. Nu avea rost să mai încerce, zidul l-ar fi zdrobit. Vrând să plece, a văzut cum ușa începe să prindă contur. A zâmbit fericit. Totuși, bătrânul era acolo.

Profesorul a pătruns în birou sfios. Poate că bătrânul avea treabă. Sau nu vroia să vorbească cu el. Dar figura blândă a Magului i-a infirmat această bănuială.

— Ia loc, te rog!

Ken s-a așezat, privindu-l pe acesta în ochii. Era ceva schimbat la el. Nu putea să își dea seama ce, dar sigur ceva era neobișnuit. Poate era doar părerea lui. Sau Magul, era obosit, ori avea probleme. Dar dacă era bolnav?

— Spune, Ken! Ce te apasă?

Vorbele astea. Nu erau ale lui. Ce se întâmpla, de fapt? Oare nu vroia să discute cu el? Nu! Nu, e asta. Altceva. De obicei, el știa ce se întâmplă. Întotdeauna știa cam ce vrei să-i spui. De data asta părea absent. Pasărea din colivie nu mai era acolo. Bătrânul nu se despărțea de ea. Mai ales că era Gheea. În capul lui Ken și-a făcut loc ideea-nebunie. Se gândea că a luat-o razna. Mai bine i-ar spune bătrânului ceea ce-l doare și ar termina mai repede cu aiureala asta. Omul avea și el probleme. Și era normal să fie așa.

— Azi-noapte m-am gândit. Cred că știu cine e în spatele acestei povești.

Magul l-a privit atent. Îl privea așa de intens! Părea gânditor. Lucru ciudat, nu și-a dus mâna la barbă, tic pe care-l făcea tot timpul atunci când cugeta sau era pus în dificultate.

— Cine?, întrebă bătrânul.

— Tlaloc!, s-a auzit profesorul spunând.

Nici lui nu-i venea să creadă că a lăsat să-i scape „porumbița” asta. Instinctul îl determinase să mintă. Nu simțea că poate avea încredere în omul de lângă el. Se aștepta ca vrăjitorul să râdă, dar nu, acesta a părut chiar de acord cu afirmația lui, lucru pe care l-a și confirmat:

— Și eu m-am gândit la asta.

Ken sesiză pericolul. Așa că s-a grăbit să termine întrevederea, ca să plece din locul acela. Spera doar că nu trece printr-un vis de prost gust. S-a ciupit ușor pe sub masă, să se convingă că întâlnirea are loc aieva. Din moment ce nu s-a trezit, însemna că era reală. Acum parcă nu îi mai convenea așa mult că nu este un vis prost. Ar fi preferat această din urmă variantă.

— Tlaloc mă așteaptă. Trebuie să mă duc. Altfel ar putea bănuși ceva, spuse Ken rece.

— Du-te, du-te!

Bărbatul a ieșit din camera Magului. Zidul a prins contur în spatele lui. Mai apoi pereții au început să-și schimbe culoarea, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Ken și-a amintit că Magul ieșise întotdeauna dintr-o altă încăpere. Poate că Clementina știa unde se află. Dacă mai există o intrare?

O peșteră întunecată se arată în fața lui. Nu putea să înțeleagă cum s-a ivit peștera acolo, și, cu siguranță, nu avea de gând să intre. Nu intenționa să mai facă aceeași

greșeală ca în paradisul din Magnific. Așa că a deschis ușa ce ducea în Institut accelerând la maximum pasul. Dar nici aici nu a găsit decorul pe care se aștepta să-l vadă. Singurul lucru pe care îl putea spune cu siguranță era că nu a înnebunit. Elevii Institutului alergau speriați, încercând să găsească ieșirea.

Clem stătea agățată de o liană apărută din neant. Tlaloc încerca să-i scoată pe tineri de acolo. Veverița a înnebunit și ea, ținându-se de colo-colo.

Ken a sărit pe o altă liană și, prin legănare, a ajuns chiar lângă fata ce nu ar mai fi rezistat mult timp. A luat-o de mijloc și a dus-o pe ceea ce a fost odinioară holul de la etajul întâi. Clem s-a agățat speriată de el. A privit în jos și amețeala a cuprins-o. Bărbatul de-abia a apucat-o, ca să nu o scape în abisul creat.

— Ce se întâmplă?, întrebă Ken.

Clem l-a privit speriată:

— Drack!

— Drack e mort și îngropat. Nu mă duci tu pe mine. Un mort rămâne mort. Nu am mai auzit de morți care se ridică din mormânt. Nu știu cum de tu ai auzit. Te credeam mai deșteaptă.

— Ken, ce ai pățit?

— Lasă acum! Sunt puțin nervos. Nu mă băga în seamă. Mai bine spune-mi dacă mai există o altă intrare în camera Magului.

— Mai e. Dar în haosul ăsta nu îmi dau seama pe unde se află.

— Sau nu vrei să-mi spui, o corectă Ken nervos.

— Ce înseamnă asta?

A lăsat-o baltă și s-a îndreptat spre peretele peșterii. Acolo trebuia să fie intrarea. Cel puțin așa bănuia. Probabil că exista o vrajă de deschidere sau așa ceva. Dar era destul de sigur că Clem nu i-o va spune. Și, cu toate astea, a tras-o pe fată cu putere lângă el și i-a ordonat:

— Spune-mi cum intru!

Ea îl privea înspăimântată. Nu înțelegea ce se întâmplă cu iubitul ei. Știa că o iubea sau o iubise. Nu știa cum un om se poate schimba după numai o noapte. Cu o zi înainte și-au jurat iubire și și-au mărturisit gânduri ascunse, iar acum el o privea ca pe un dușman. A ridicat mâna și, cu lacrimi în ochi, a rostit:

— Πολύ (poli), într-o limbă pe care Ken aproape că o înțelegea.

— Plăcere? Ce nume ciudat deschide o ușă.

O ușă imensă s-a deschis în spatele celor doi. Profesorul și-a aruncat privirea dincolo de ușă. Era singura încăpere care încă mai arăta normal. Părea a fi chiar dormitorul Magului.

A intrat în odaie și a închis ușa după el, pentru a fi singur. A cercetat apoi prin dormitor, nimic. Parcă Magul intrase în pământ și nu mai vroia să iasă. Un murmur surd se auzea de undeva, dintr-un perete. Ken a înțeles că era oftatul unui muribund. Asta însemna că mai exista o intrare, Magul avea un pasaj secret. De parcă nu toate erau secrete.

Profesorul a început să pipăie pereții, știa că undeva i se va deschide. Și a avut dreptate, zidul pe care era așezat patul a început să se miște. În spatele lui apărură o cămăruță. Un fel de bibliotecă. Întins pe jos, Magul.

Ken i-a sărit în ajutor. Bătrânul era rănit serios. O rană mare în dreptul inimii arăta destul de urât. S-a apropiat de el, încercând să-l ajute. Părea că e prea târziu pentru el, mult prea târziu.

— Rezistă!, l-a rugat Ken printre lacrimi.

Bătrânul i-a zâmbit și-a ridicat mâna și a luat-o pe a lui Ken într-a sa:

— Nu uita pentru ce ești! Ajută-i să-și găsească drumul! E și lumea ta. Ți dau ție locul meu. Am mare încredere în tine.

— Nu vorbi așa! Mai ai mult de trăit, spuse Ken plângând. O să te faci bine.

— Nu! O să mor! Nu fi trist! Tu și Tlaloc veți reuși. Sunteți făcuți să învingeți împreună.

— Cine a făcut asta?

— Kere, a spus Magul după care și-a dat ultima suflare.

Ken și-a dus fața în palme. Hohotea cu suspine prelungi ca un copil. Lumea lui se năruia, fără Mag nu mai exista nimic pentru el. Ce rost mai aveau toate astea fără liderul lor? Bătrânul care și-a dat viața în brațele lui era un înțelept. Cine o să-i mai dea lui sfaturi, cine o să-i mai asculte teoriile și nebuniile? Cine o să mai aibă încredere în el? Avea atâtea lucruri să-i spună și nu a mai apucat...

Ken plângea pe trupul neînsuflețit al Albului-Mag, când în cameră intră Tlaloc. Tigrlul privi îngrozit trupul

fără putere. S-a așezat lângă Ken și, cu lacrimi în ochii, l-a bătut bărbătește pe umăr:

— Am rămas noi.

— Da, spuse Ken încet. Doar noi.

— Haide, Ken! Trebuie să plecăm de aici. Nu mai e casa noastră. Hai! Zeus ne așteaptă. Trebuie să plecăm!

— Și Clem?, întrebă cu durere profesorul.

— A dispărut. Dar o vom găsi, nu îți fă griji!

— Nu o vom găsi. Nu vrea să fie găsită.

O nouă lume se arăta în fața lor – „Fanasia”. O lume minunată, mult mai frumoasă decât ce a văzut până atunci. Totul părea desprins dintr-un pliant bine făcut. Era noapte. O noapte caldă și calmă. Stelele dansau, așezându-se în diferite forme și realizând diverse imagini. Luna avea doi ochii mari, ca niște mărgelile verzi. Luna arunca cu mâinile ei mici raze multicolore. De fapt, acolo noaptea părea a fi zi, așa de luminoasă și veselă era.

În fața lor se ridica un palat măreț. Palatul de culoarea mării părea așa de nou și de modern, de parcă urcaseră scările timpului într-un viitor hipertehnologizat. Ken nu a mai văzut ceva similar de când părăsise lumea oamenilor. Avea un aer nobil și, totuși, nou, o splendoare. În ușa palatului îi aștepta Mareea Fantasy. Femeia cu trup de câprioară era îndoliată. Fiecare din cei trei au putut ghici că poartă doliu pentru Albul Mag. Mareea era o femeie nobilă, ea își iubea semenii, de fapt iubea tot ce însemna viață. Pentru Ken nu era un secret faptul că ea fusese iubita Magului în tinerețe. Știa că e îndurerată de această pierdere, și pe bună dreptate. Vrăjitorul fusese un om bun. Întotdeauna gata să ajute, genul de om care își ajută și dușmanii.

Mareea i-a condus pe cei trei într-o sală mică, dar foarte bine aranjată. Arăta cam ca încăperea lui Tenayuca. Conținea elemente specifice spiritului artistic oriental. Probabil că Mareea provenea dintr-o zonă asemănătoare răsăritului îndepărtat. Să nu uităm, totuși, că și ei au trăit, cândva, printre oameni.

În sală, masa tocmai se servea. Tot felul de bunătăți erau așezate în diverse forme. Icrele negre erau puse în formă de inimioară, friptura în formă de vultur, simbolul steagului lor, supa de miere în formă de triunghi, și tot

așa. Scaunele erau la fel de mici ca cele turcești. Pe tavan, marea unduia liniștită la lumina lunii.

Un tablou tandru și liniștitor se desfășura înaintea ochilor eroului nostru. Ce își puteau dori mai mult? Doar ca Magul să mai fie cu ei. De la moartea acestuia, Zeus devenise coleric. Frica a pus stăpânire pe el. Fusesse el laș, dar acum era de-a dreptul ridicol. Se speria până și de umbra lui, ceea ce-l făcea pe Tlaloc să-l ironizeze continuu. Chiar dacă lui Ken glumele tigrului i se păreau prostești, acum le agreea din plin. Cel puțin îl făcea să mai uite durerea pe care plecarea în veșnicie a bătrânului i-o pricinuisse.

Gândindu-se la Institut, și-a adus aminte de Senia și de veveriță. A fugit atât repede, încât uitase de ele. Tlaloc, ghicindu-i parcă gândul, a scos din mână mica veveriță ce părea foarte agitată. Ken s-a bucurat să o vadă. Dar copila...?

Tlaloc i-a explicat că a dispărut odată cu Clem. Îl găsisse pe tatăl fetei mort, în dormitorul său, dar nici urmă de ea.

Mareea i-a rugat să poftescă la masă, asigurându-i că vor discuta despre ce s-a întâmplat. Dar acum aveau cu toții nevoie de puțină odihnă. Bărbații au consimțit, Ken fiind primul care a luat loc pe scaunul mic. Apoi a fost urmat de ceilalți și, în cele din urmă, de gazdă.

— Acum spune, Ken! Ce ai aflat?

Ken a privit-o surprinsă. De unde știa ea? Numai dacă Magul nu a vorbit cu ea înainte să moară.

— De unde știi?

— Știi bine că Magul – și a oftat în timp ce i-a pronunțat numele – cunoștea de dinainte anumite lucruri. Avea puterea de-a citi în sufletul oamenilor, chiar dacă ei se aflau la distanță. Mai știu că era îndurerat de trădarea Clementinei. Îi era ca o fiică.

— Trădare!?! , au strigat Tlaloc și Zeus, într-un glas.

— Da!, confirmă Ken. Trădare! Ieri noapte am pus totul cap la cap. Așa cum ți-am spus deunăzi, i se adresa tigrului. Nu îi stătea în fire fetei să-și declare iubirea așa „brutal”. La început am picat în plasă. Cum am putut să cred că mă iubește?! (Și o lacrimă s-a prelins pe obrazul profesorului.) Apoi, din pricina insomniei, am început să mă gândesc. Clem mi-a spus că fantomele mi-au jucat o festă. Dar e ceva ce nu v-am împărtășit atunci în grădină.

Nu v-am spus, pentru că nu am fost sigur. Fantoma nu este singurul lucru pe care l-am văzut.

Toți îl priveau fără a scoate un cuvânt. Până și veverița se uita fix în ochii lui. Ken și-a tras suflul și a continuat:

— Mai bine încep cu începutul, altfel o să vă încurc de tot.

Mareea i-a zâmbit. Tlaloc părea speriat de ce va urma, iar Zeus era înspăimântat.

— La început mi-am dat seama că visele mele au început înainte de venirea lui Tito. Apoi m-am gândit că el mi-a deschis poarta spre acele vise, fără voia lui, ce-i drept. Mi-am adus aminte că el știa că trebuie să mă întâlnesc cu Tlaloc, prin urmare știa că am să-l văd pe Tenayuca. Mi s-a părut ciudat și atunci, ca și acum, că Eneu nu a atacat. Până la urmă se presupunea că mă vrea mort.

Bărbatul a mai făcut o pauză și a sorbit dintr-un pahar cu o băutură lila, reluând:

— Nu am dat importanță faptului. Am crezut că e vorba de noroc. Apoi am fost în Lacul Morții, sau cel puțin așa susținem noi, și arată din nou spre tigrul. Mi s-a părut bizar că Tenayuca mai întâi m-a adormit și de-abia apoi mi-a dat voie în lumea lui. Dar a avut bunăvoința de a-mi explica. Întrebarea mea este dacă Tlaloc a văzut pe unde am mers.

— Sigur!, a răspuns el fără nici o reținere.

— Ești sigur, sau ți s-a părut?

— Unde vrei să ajungi?, a întrebat Zeus.

— Ține-ți gura!, se răsti Tlaloc la el. Ei bine, cred că da. Nu îmi amintesc prea bine, eram cam amețit după tot drumul ăla...

Mareea l-a privit pe Ken, dându-i de înțeles că pricepe.

— Ei bine, prietene, nu ești sigur. Îți spun eu de ce nu ești sigur. Pentru că nici măcar nu am intrat în lac. Totul a fost o iluzie, la fel ca atunci când am intrat în „palatul zeilor”. Tenayuca m-a împins pe mine în povestea asta. Mi-am dat seama că nimeni nu ar fi avut mai mult de câștigat decât el. Voi sunteți cei mai bătrâni zei din lume. Iar el vrea puterea. Logic, nu?

— De ce ar fi făcut asta?, a întrebat tigrul.

— Mi-am adus aminte că am citit într-un tratat, a continuat Ken, că Quatzelolc a fost zeul suprem în lumea

voastră, a aztecilor. Am citit cum oamenii vorbeau despre faptul că Tenayuca l-a omorât și i-a luat puterea. Sigur, simple bănuieli... Însă, pe urmă, mi-am dat seama cum se leagă faptele. Oare nu oamenii sunt cei ce văd cu adevărat ce se întâmplă? Ba da, dragul meu. Cu timpul ați rămas doar voi, așa că nu a mai avut pe cine să conducă. Când zeii și-au unit puterile, ideea asta i-a încolțit undeva în minte...

— Vrei să spui că Tenayuca e vinovat?!, urlă Tlaloc.

Ken l-a privit drept în ochi. Îi fusese teamă de reacția pe care o va avea. Oricum, a rezistat până atunci și era de apreciat. Nu-l putea condamna. Doar erau prieteni. Au trecut prin multe împreună. Dar ceea ce spunea el era purul adevăr:

— Nu, Tlaloc. Nu vreau să spun, chiar o spun. Și Mareea va putea să-ți confirme.

Ea a aprobat din cap, după care i-a făcut semn lui Ken să ducă raționamentul mai departe.

— Tenayuca a avut câteva secole bune să pună totul la cale. Așa că a preferat să rămână în umbră și să conducă de acolo. Bun! Acum să trecem la Drack. Sunt convins că acesta bântuie pe undeva prin Tartar, cum sunt convins și de faptul că nu a scăpat de acolo. Drack a fost doar un pretext, pentru a nu ne conduce la Tenayuca. Mi-am adus aminte că am citit o poveste despre Lordul Drack. În poveste se spunea că, după ce a fost închis, a jurat pe puterile sale că nu va mai face rău. Sunt sigur că vorbea serios. Mi-am dat seama că Drack e prea obosit de lupta cu Tartarul, ca să-l mai intereseze puterea. Poate să dețină controlul Tartarului, l-ar interesa mai mult acest aspect. Acolo e adevărata putere.

Ken a mai luat o pauză, timp în care a urmărit reacțiile celorlalți. Nici unul nu părea prea convins, în afară de Mareea. Dar îl ascultau fără suflare:

— Am pus cap la cap toate visele mele. Și ceva s-a legat. Copila, fiica lui Skelettro, Anu, care murmură vrăji. Scrisoarea în care se vorbea despre nunta ei cu șarpele. Toate duceau, într-un fel sau altul, la Tenayuca. Numai că nici unul dintre noi nu a înțeles. Drack nu s-ar fi ascuns, chiar el ar fi ieșit la înaintare. Mi-am mai amintit că Magul a spus că, și în vis, anumite persoane pot lua alte înfățișări. Tenayuca mi-a spus că este un unimalus. Asta este adevărat, dar a uitat să-mi spună că poate lua chipul

oricărui om. Așa mi-am dat seama cine apărea de fapt în visele mele.

Tlaloc a ridicat mâna în semn că vrea să spună ceva. Ken făcu gestul că poate să vorbească.

— De ce nu te-a omorât până acum, dacă este așa cum spui?

Ken a zâmbit:

— Ajung și acolo. Important este că am înțeles unde sunt zeii. Chiar azi-noapte am luat legătura cu Ares. Unde ascunzi ceva de hoți?

Toți cei de față au dat din umeri.

— În fața lor. Normal! Niciodată nu o să vezi ceva ce se află în fața ta. O politică interesantă. Ei bine. Am fost atât de preocupați de cele patru luni, încât am uitat de lumea de mijloc. Acolo sunt, e clar ca bună ziua. Am fost orbi cu toții.

— Atunci Ares și Apollo de ce au fost închiși în lumea oamenilor?, a întrebat Zeus.

— Tocmai pentru a ne duce pe o pistă greșită.

— Înțeleg, a spus tigrul.

— Să mă întorc la șarpe! Și să-i răspund lui Tlaloc la întrebare. Ideea a fost ca eu să candidez. Mi-a trimis-o pe Clem să mă sprijine, să mă determine să mă îndrăgostesc. Regina mordeniilor era chiar ea. La început am fost izbit de asemănare, dar eram prea drogat să-mi dau seama. S-a lăsat ucisă mult prea ușor necurată, am câștigat lupta aceea fără să fac aproape nimic. Ulterior, Senia mi-a dezvăluit că vraja pe care a aruncat-o asupra mordeniilor nu îi mai ieșise până atunci. Așa mi-am dat seama că m-au lăsat să înving. Până și lupta de la Institut a fost plănuită să o câștigăm. Vroiau doar să-l omoare pe Mag adevăratul inamic. Odată înlăturat el, Tenayuca avea controlul total asupra lui Tlaloc și, ulterior, asupra mea, prin el desigur.

Ken a mai respirat puțin înainte de a continua.

— Știa că eu voi câștiga. Atunci, planul era cam așa: el m-ar fi omorât, mai întâi pe mine, și de-abia apoi pe Tlaloc. Și cine ar fi luat puterea?

— El!, concluzionează tigrul morocănos.

— Așa este! El. Și acum să vă spun cum mi-am dat seama că draga de Clementina este împreună cu el! În seara când fantoma plângea, așa cum știi, și indică spre tigrul, m-am dus să văd ce se întâmplă. Nervos că nu am văzut pe nimeni, am început să țip. Într-un colț al camerei

am văzut un diavol. Cu coarne, coadă și tot ce trebuie. Când mi-am întors privirea nu mai era. Așa că am crezut că mi-am imaginat. Când am vorbit cu voi în grădină, Clem a vrut să scape destul de repede de acest subiect. Dar, azi-noapte, am realizat că într-adevăr văzusem diavolul, și i-am recunoscut ochii. Era Clem!

Cei de față au scos un sunet de uimire.

— Atunci am realizat acest lucru și tot atunci am înțeles că ea nu a fost niciodată sub vraja lui Kere. A vrut doar să atragă, prin asta, simpatia mea.

Ken a mai făcut o scrută pauză. A vorbit aproape fără să-și tragă sufletul:

— Anu este prizoniera lui Tenayuca. Cine mi-a scris acea anonimă a spus un adevăr. Tenayuca a fost cel ce s-a prefăcut surprins. Când Anu mi-a apărut în vis, am înțeles că făcea vraja pentru a scăpa de șarpe. Apoi, în finalul visului, a apărut el în chipul ei, și mi-a spus: „piatra lui Cronos”. Ariel nu e pe moarte.

„Poate trăi, în apă, o veșnicie.” După ce Tlaloc mi-a povestit ce puteri are piatra, mi-am dat seama că el nu o vroia pentru a face bine. Problema este: Clementina știe unde se află. Dar am anunțat-o pe Altheia și i-am spus să o ascundă bine. Cam asta este, spus în mare. Dacă v-aș fi spus pe-ndelete, nu mi-ar fi ajuns o noapte întreagă.

— Se vede că ai citit multe cărți polițiste de-alea din lumea oamenilor, trase concluzia Tlaloc.

Ken a surâs. Corect. Datorită faptului că a citit mult, a reușit să pună toate astea cap la cap.

— E adevărat. Întotdeauna criminalul e cel mai puțin bănuț.

Cei doi prieteni s-au luat de mijloc și au ieșit din sală. Acum nu se mai aveau decât unul pe celălalt. Nu mai puteau să aibă încredere în nimeni. A doua zi, urmau să găsească o soluție împreună. Doar rămăseseră cei mai buni prieteni. Erau amândoi unul.

Capitolul XXV

O NOUĂ ALIANȚĂ

Ken stătea deja de o săptămână în țara fanteziei. În această perioadă a avut timp să se familiarizeze cu locurile. L-a cunoscut pe mâncătorul de pietre, un uriaș de vreo treizeci de metri înălțime, făcut din piatră și, evident, hrănindu-se cu ele. Pe mâncătorul de pietre îl cheamă Groid și, în ciuda aspectului neplăcut, s-a dovedit a fi o creatură cu suflet. Apoi l-a cunoscut pe Flacorn, un câine de vreo zece metri, cu urechi de vreo douăzeci, cu ajutorul cărora putea zbura. Câinele este și paznicul Mareei și, în același timp, cel mai bun prieten.

Mai târziu a avut ocazia să o cunoască și pe regina palatului de cleștar, Aroma. Nici aceasta nu este o faptură obișnuită: este o femeie clădită din spumă de mare ori cel puțin așa pare. Nu este tocmai o ființă palpabilă, femeia, destul de ciudat făurită, neputând fi atinsă ca orice altă ființă. Și, cu toate astea, este o frumusețe. Ken a descoperit și un zeu în ținutul Mareei, anume pe Mardoo. Acesta se părea că este zeul foamei și a aparținut unei civilizații demult dispărute, al cărui nume nu îl cunoștea nimeni, nici chiar el. Mardoo povestește că i-a fost dat numele de zeu al foamei la naștere, după doar două luni venind era glaciară. Tot pământul a murit, nu știe cum, dar el a scăpat. După câteva mii de ani, a întâlnit alți zei, și apoi, ca toți ceilalți, a ajuns aici. A preferat compania Mareei celei a zeilor, cu toate că Zeus i-a oferit un loc al lui în Magnific.

Pe lângă personajele ciudate sau mai puțin ciudate, Ken a avut ocazia să cunoască și de ce această lume este fantastică. Aici nu prea se folosesc vrăji, locuitorii nu sunt tocmai vrăjitori desăvârșiți. Dar chiar lumea lor face parte dintr-o vrajă continuă: pietre uriașe care vorbesc, râuri de lapte care curg la comandă, câini ce zboară, vremea care putea fi schimbată după bunul plac al fiecăruia și multe alte lucruri minunate. Singurul inconvenient este acela că mâncarea nu apare din senin înaintea lor, cum s-a obișnuit profesorul. Bucătarii vin de fiecare dată pentru a le pune masa, doar uneori o găseau gata aranjată. Lui Ken îi părea

o prostie, aveau atâtea lucruri minunate și nu știau să facă o vrajă de apariție a mâncării... Dar atâta timp cât nu trebuia să pună el masa, nu îi păsa prea mult.

De când se aflau aici, chiar și Tlaloc părea mai liniștit. Poate că toate acele minuni îl mai făceau să uite de durerea pricinuită de moartea Albului Mag. Însă Ken a observat că tigrul nu mai era ca înainte. Acum părea mult mai matur, nu se mai juca cu coada, iar glumele lui au dispărut aproape în totalitate. Cei doi stăteau mai tot timpul împreună, fiecare dintre ei simțea teama că, dacă s-ar despărți, o vor face pentru totdeauna. Nu se mai aveau decât unul pe celălalt, și nu vroiau, cu nici un chip, să se piardă. Au pierdut mult prea mult, nici unul nu ar mai fi suportat pierderea celuilalt. De la Ares, Apollo și Altheia nu mai aveau nici o veste. De câte ori au încercat să ia legătura cu ei, nu s-a putut. Ken a hotărât să le mai acorde câteva zile să-i contacteze, apoi vor pleca în lumea de mijloc să-i caute.

În seara aceasta Mareea le-a comunicat că vor avea parte de o surpriză, dar nici unul nu părea prea entuziasmat. Observau agitația din sala de primire a oaspeților, însă nu erau nici curioși, nici entuziasmați. Amândoi gândeau că se va da o petrecere în cinstea lor, lucru care, altădată, l-ar fi făcut pe Tlaloc să sară în sus de bucurie, nu și acum.

De când au ajuns în această lume, Tlaloc a refuzat să-și mai schimbe înfățișarea de tigru, spunând că așa are simțurile mai ascuțite. Adevărul este că Tlaloc avea un sentiment de teamă pe care nu și-l putea descrie, așa că prefera să fie vigilent. Tigrul nu mai avea încredere în nimeni, în afară de Ken, de la trădarea Clementinei. Îi privea pe toți cu suspiciune și chiar avea impresia că îi urăște, nu își mai putea stăpâni emoțiile și furia, dar încerca de dragul partenerului său. Profesorul știa că, de fapt, tigrul e supărat pe Clem. Și înțelegea că acest comportament i se datora ei. E greu ca, după ce ai avut încredere într-o persoană ce te-a trădat, să mai dai și altcuiva o șansă, mai ales că Tlaloc avea o fire mai complicată.

Seara nu s-a lăsat așteptată. În sala de oaspeți agitația era și mai mare. Mareea l-a rugat pe Tlaloc să ia

înfățișarea de om și să-și pună un costum. El a refuzat categoric, însă Ken a acceptat, încercând să nu o supere prea tare pe gazda lor.

Pe la orele douăzeci, sala a început să se umple de oameni. Invitații de onoare încă nu au coborât, Ken tot mai încerca să-l convingă pe Tlaloc să îi facă pe plac gazdei, dar fără rezultat.

La orele douăzeci și unu, întreaga sală era plină. Ken și Tlaloc au intrat și au rămas aproape șocați. În sală se aflau peste două sute de persoane, oameni, lupi, ființe jumătate om-jumătate fiară. Nici unul nu a mai văzut atâtea creaturi la un loc, asta, bineînțeles, în cazul în care nu era vorba de un război. Cei doi au fost așezați la loc de cinste, lângă Mareea. Femeia i-a privit la fel de cald ca de obicei, le-a zâmbit și le-a făcut semn să se liniștească, că totul este sub control.

Ken a remarcat pocalele adevărului, înșirate pe fiecare dintre cele o sută de mese. Asta îi amintea de ziua alianței organizate de Albul Mag. Printre invitați i-a recunoscut pe cei din lumea poveștilor și câțiva dintre vrăjitorii de încredere ai Magului. Dar restul invitaților îi erau total necunoscuți. Tlaloc l-a tras de-o parte și i-a șoptit la ureche:

— Vârcolaci și vampiri.

Lupii! Da, lupii. Vârcolaci! Ciudat! Mareea avea de gând să-i dea pe mâna vârcolacilor? Tlaloc părea destul de calm, ceea ce-i dădea și lui Ken puțină încredere.

Mareea s-a ridicat de pe scaunul mare și, cu gesturi fine, a bătut în paharul de aramă, pentru a atrage atenția. Apoi și-a dres glasul și le-a urat tuturor bun venit.

— Ei bine, nu vreau să o lungim prea mult, a spus Mareea. Cu toții avem treabă. Cunoașteți problema cu care ne confruntăm. Până acum nici unul nu a știut cu cine luptă, dar, datorită prietenului nostru, și l-a indicat cu dreapta pe Ken, am reușit să înțelegem cine este cu adevărat dușmanul. Așa cum bine știți, și femeia a oftat adânc, Albul Mag este mort. O adevărată tragedie. Dar să lăsăm asta.

S-a oprit pentru a-și șterge lacrimile, apoi, cu vocea mult mai stinsă, a continuat:

— Ei, bine! Mulți dintre voi știu, alții nu: vârcolacii au fost întotdeauna prietenii de încredere ai vrăjitorilor. Acum câteva sute de ani vampirii s-au aliat cu ei. M-am gândit că aceștia ne vor fi aliați de încredere. Cum cel

mai important aliat nu mai e printre noi, m-am hotărât să formăm o nouă alianță. Cine este de acord să ridice mâna!

Peste o sută de mâini s-au ridicat, spre fericirea ei. Ken și Tlaloc păreau complet intimidati de situație. I-ar fi putut pune și pe ei în temă cu toate astea. Tlaloc nu era tocmai un admirator înfocat al vampirilor, de altfel nici Ken nu prea dădea dovadă c-ar pune bază pe ei. Mareea le-a făcut semn, disperată, să voteze. Ken s-a învoit, însă Tlaloc s-a aruncat cu toate cele patru labe pe masă:

— Nu pot să fiu de acord cu asta!, a spus tigrul răstit. Mareea a greșit. Eu și prietenul meu nu am avut cunoștință de asta.

Ken a privit spre Mareea, care era aproape turbată de furie. Apoi a auzit glasul tigrului:

— Corect ar fi fost ca eu și partenerul meu să avem timp să ne consultăm. Vârcolacii sunt de încredere, dar nu pot spune același lucru despre vampiri.

Forfota a început. Vampirii păreau deranjați de vorbele tigrului. Care mai de care încerca să-și expună tezele în apărarea lor. Mareea a încremenit, la fel și cei din Consiliul vrăjitorilor. Oricine știe că nu e indicat să te pui rău cu vampirii. Tlaloc a tras un răget puternic pentru a face liniște:

— Vă rog să mă ascultați! Nu îmi este frică de voi! Am mai avut noi divergențe, nu-i așa? Și tigrul îl privi drept în ochi pe un bărbat în vârstă, cu părul jumătate alb, jumătate negru. Spune, Aladoor! Spune-le prietenilor tăi cum m-ai atacat, acum un an, cu bună știință, și asta pentru că vroiai să-ți înfigi colții în sora mea! Spune-le cum, acum câteva secole, mi-ai furat soția și nu uita nici de momentul în care m-ai întemnițat și ai vrut să mă servești la cină!

Toate privirile erau acum îndreptate spre vampirul în cauză. Ken simțea cum inima i-o lua la trap. Citise mult despre aceste ființe și știa foarte bine că nu trebuie provocate. Chiar în acel moment, veverița a intrat în sală și s-a așezat pe masă, lângă tigrul, de parcă vroia să-i ia apărarea. Tlaloc părea destul de înverșunat și nici nu-și dădea seama de furtuna ce-o producea.

— Bine! Nu spun că, dacă unul strică imaginea, sunteți toți la fel. Dar, sincer vorbind, gândiți-vă și voi! Când ați ajutat voi vreodată pe cineva? Poate doar pe vârcolaci. Până la urmă, aproape că sunteți la fel. Dar nu

îmi aduc aminte să fi făcut voi vreodată un bine cuiva. Sau mă înșel?

Aladoor s-a ridicat și el. I-a făcut semn tigrului să-l asculte. Spre uimirea lui Ken, el chiar l-a ascultat și a tăcut.

— Știu că între noi au existat niște probleme...

— Probleme?! Auzi... probleme!, a început să urle tigrul.

— Te rog, ascultă-mă! Nu eu am ales să fiu așa. În momentul în care te transformi, odată cu tine se transformă și ce a mai rămas din sufletul de om, sau de ce o fi. Am fost zân înainte să apuc în ghearele unui vampir. Am fost o persoană bună, nu neg că acum sunt schimbat, toți suntem. Dar asta nu înseamnă că nu încercăm să ne revizuiem comportamentul. Suntem ființe fără suflet, în comparație cu voi pe care sufletul vă mișcă. Și, totuși, mai există undeva o amintire a lui. Încercăm să înviem acea amintire. Ne-am dat seama că nu putem să trăim veșnicia la care am fost condamnați, atât de reci ca până acum. Măcar dă-ne o șansă, să arătăm ce putem!

— Tocmai asta e problema, a reluat Tlaloc. Nu aveți suflet. Sunteți niște morți vii. Cum putem avea încredere în astfel de ființe? Dar, dacă Mareea e de acord să se alieze cu voi, nici o problemă. Oricum nu mai știu cu cine sau pentru cine lupt. Poate că, într-adevăr, veți fi mai de încredere decât alții.

Tlaloc s-a așezat la locul lui, cu fața schimonosită. Nu înțelegea de ce s-a lăsat așa de ușor. L-a privit pe Zeus, care i-a zâmbit. Părea că e de acord cu el, dar nu se opunea deschis alianței.

Mareea și-a mai revenit din șoc, așa că și-a reluat rolul de orator:

— Îmi cer scuze pentru această întrerupere, dar este adevărat că am omis unele discuții de principiu. Este numai vina mea că nu i-am consultat pe Ken și Tlaloc. Am vrut să le pregătesc o surpriză. Am crezut că această alianță, între noi toți, indiferent de nație, va fi una bună. Acum nu mai sunt așa de sigură...

— Nu, Mareea! Nu spune asta!, a sărit Ken. E o idee minunată! Trebuie să ne unim, altfel nu vom face față. E drept că nu am avut încredere la început în această uniune, dar acum sunt convins că e justă. De fapt, așa trebuie să fie. Trebuie să fim uniți, indiferent de ideile care ne despart, nația, culoarea, puterea sau slăbiciunea.

Trebuie să fim cu toții unul. E drept că în orice pădure există uscături, dar nu putem să fim cu toții perfecți. Haideți să formăm alianța, oameni buni! Hai să luptăm împotriva răului care ne amenință! Și cu asta am spus tot. Vă mulțumesc!

Mareea, cu lacrimi în ochii, i-a mulțumit bărbatului. Nu mai era sigură pe ea, dar profesorul i-a redat încrederea și puterea de-a continua.

— Atunci să nu mai pierdem timpul!, îi îndemnă femeia cu voce fermă. Fiecare să-și scrie numele și să semneze alianța! Înainte de a face asta, vă rog să băgați pana în pocalul adevărului! Cel ce nu are intenții serioase va păți ceva rău sau chiar va muri. Asta depinde de gândurile pe care le aveți. Cei ce nu au gânduri serioase în legătură cu uniunea noastră, sunt rugați să părăsească această lume.

A făcut o pauză, timp în care a așteptat reacția invitaților. Nimeni nu avea de gând să părăsească sala, ceea ce a bucurat-o pe femeie.

— Bine! Atunci să începem! Înainte de asta, vă anunț că cel ce va conduce alianța va fi chiar Ken.

Profesorul a rămas surprins. Nu a putut să scoată nici un cuvânt. Nu putea spune că nu se simțea flatat, era cu adevărat o onoare să conduci peste două sute de oameni. Gândul ciudat că în curând vor fi alegeri l-a făcut să se gândească că, dacă va fi ales, va avea de condus patru lumi unite sau chiar cinci, dacă se gândea și la lumea de mijloc. Grijile i s-au risipit în momentul în care a auzit numele lui Tlaloc rostit de Mareea:

— Tlaloc va fi cel de-al doilea conducător, Zeus al treilea, eu al patrulea și Ares al cincilea. Pentru ca vrăjitorii să nu se simtă neîndreptățiți, vă voi face un anunț. Înainte să moară, Magul mi-a trimis un testament, prin care l-a desemnat pe Ken conducătorul vrăjitorilor. În acest fel și voi aveți un reprezentant în conducerea alianței, este chiar cel mai important. Și, ca nici vampirii și vârcolacii să nu se simtă mai prejos, am mai adăugat două nume pe lista conducătorilor. Dar nu uitați, Ken este singurul care poate lua decizia finală! Cei doi sunt: din partea vârcolacilor – Zdori, din partea vampirilor – Marau. Și cu asta am încheiat. Acum, vă rog să semnați!

Fiecare aștepta acum foaia pe care erau trecute numele pentru a putea iscăli. Cum Mareea nu-i cunoștea pe toți cei de față și cum nici puteri vrăjitorești nu avea, i-

a rugat pe cei ce nu își găsesc numele pe listă să și-l adauge singuri.

Ken era singurul uluit de tot ce se întâmpla. Nu se aștepta ca Magul să-și trimită testamentul Mareei pentru a-l numi pe el conducătorul vrăjitorilor. Asta nu putea însemna decât că el a știut dinainte că va muri, ori cel puțin a presimțit. Era foarte trist ce s-a întâmplat cu vrăjitorul. Să trăiești cu teama că vei muri nu era tocmai un gând confortabil. Oare ce o fi fost în sufletul lui în tot acel timp? De ce nu vorbise cu el? Oare ce o fi fost în mintea lui?

Dacă a avut încredere să-i lase vrăjitorii pe mână, de ce nu a avut încredere să-i spună ce simte? Sau poate că nu a putut. Durerea pe care i-a pricinuit-o Clem o fi fost prea mare pentru el. Poate că a încercat să se convingă că nu este adevărat, sau cine mai știe? Oricum, Ken știa cu siguranță că vrea să se întoarcă la Institut, avea sentimentul că îl aștepta ceva acolo. Că Magul i-a lăsat ceva, sau poate chiar el a lăsat ceva în urmă. Sentimentul ăsta l-a chinuit încă de la plecarea de acolo.

Toți cei prezenți au semnat. La fel ca și data trecută, nici unul nu a pățit nimic. Ceea ce dovedea că aveau gânduri curate. Seara s-a încheiat cu o cină în cinstea alianței. Ken a fost cel dintâi care a dispărut de la masă. Gândurile îl chinuiau, iar forfota de acolo nu îi făcea deloc bine.

S-a retras pe o băncuță făcută din liane colorate. Acolo gândurile lui puteau să o ia razna. Erau doar el și luna; știa că lunii îi poate povesti totul. Nu putea nega nici măcar față de el, că încă se mai gândea la Clementina. Nu își putea nega sentimentele, încă o mai iubea pe frumoasa brunetă cu ochii ca noaptea. Dorul de ea îl cuprindea în fiecare seară, încă încerca să găsească o explicație a gestului ei. Nu vroia să creadă că ea nu a simțit nimic pentru el și că l-a trădat pentru Kere. Totul a fost o minciună, încă de la început? Nu! Refuza categoric să creadă abureala asta. Imposibil ca absolut totul să fi fost o minciună!

Fără să își dea seama, Ken s-a trezit cu tigrul lângă el. Acesta s-a așezat pe labe, privind spre cer, fără să scoată un cuvânt. La scurt timp, a fost urmat de veveriță, care l-a imitat întocmai. Nici Zeus nu a întârziat prea mult. Fiecare avea calități și defecte, dar cel puțin erau împreună.

Noaptea s-a lăsat liniștită. Luna îi privea calmă și le surâdea ca o mamă. Stelele se așezau în diferite forme, dansând parcă pentru ei. Toți patru au adormit sub cerul înstelat, cu gândurile și visele lor.

Dimineața a început destul de mohorâtă. Soarele parcă nu mai vroia să răsară. Groid își făcea de lucru sfărâmând niște pietre în jurul palatului, Tlaloc privea trist pe fereastra mare din sala de mese, iar veverița îl imita, spre amuzamentul lui Zeus. Singurul care lipsea din grup era Ken. Mareea începuse deja să se impacienteze, întrebându-se dacă bărbatul se simțea bine. Dar se părea că doar ea își făcea griji pentru soarta profesorului, ceilalți fiind undeva între lumea reală și cea a gândurilor.

După mai bine de o jumătate de oră, când micul dejun a luat sfârșit, și-a făcut apariția și Ken. Era fericit, așa cum nu fusese de mai bine de o săptămână. Fața lui Tlaloc a luat și ea o altă înfățișare. Era bucuros că îl vede pe prietenul său așa destins și fericit. Toți îl priveau întrebători. Care o fi motivul fericirii lui? Nimeni nu își putea explica. Știa bine că, în ultimul timp, bărbatul a fost destul de nefericit. Puțină bucurie era binevenită.

Ken s-a așezat la masă și le-a zâmbit.

— Spune!, a rostit Tlaloc, entuziasmat.

Profesorul nu părea că se grăbește. Sau, pur și simplu, vroia să-i mai țină puțin în tensiune. Apoi, dintr-odată, a început să strige, sperându-i pe toți cei de față:

— Sunt un geniu! Sunt cel mai bun! Ar trebui să vă închinați la picioarele mele! Sunt un zeu! Și la propriu și la figurat.

Tlaloc și Zeus râdeau zgomotos. Nu se așteptau la o asemenea explozie de bucurie, doar Mareea era nedumerită.

— Spune, Ken! Ce s-a întâmplat?

Ken a luat-o în brațe și a început să danseze cu ea pe o muzică imaginară. Cele patru picioare ale femeii nu mai atingeau pământul. Tlaloc a urmat exemplul prietenului său și a luat veverița în gură, rotind-o fericit. Nimeni nu știa de ce e Ken așa de entuziasmat, dar toți îi împărtășeau fericirea.

Profesorul s-a oprit din dans. Era complet amețit, la fel și Mareea. Și-a tras scaunul și răsuflarea, apoi a spus cu vocea tremurându-i de emoție:

— Se întorc!

— Cine?, a întrebat Zeus.

— Ares, Apollo și Altheia.

Tigrul l-a privit și lacrimile au început să-i curgă ca un fluviu. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Tlaloc plângând. Cu vocea pițigăiată din pricina lacrimilor pe care încerca să le potolească, a reușit să spună:

— Atunci au reușit!

Ken a aprobat:

— Da! I-au găsit pe zei! Vin aici. Vom fi din nou o echipă.

Nu au mai ținut cont unul de celălalt și fiecare a lăsat lacrimile de bucurie să-i acopere fața. Fericirea era enormă. Au reușit! Împreună, au reușit!

S-a născut o idee, așa cum din spuma mării s-au născut titanii. O idee născută din mitologia popoarelor străvechi, din dragostea pentru povești și fantezie, din viața vrăjitorilor, a secolelor trecute. Dacă ați crezut că toate astea au fost doar născociri, v-ați înșelat! În ceea ce a fost se poate vedea, totodată, viitorul. În ceea ce va fi, ne recunoaștem cu toții. Nimic nu e nou, dar totul e incitant. Focul sobei, la lumina căruia se spuneau odinioară poveștile a fost înlocuit de radiațiile calculatoarelor, dar inimile n-au îmbătrânit deloc. Își așteaptă mereu și mereu povești, să-și hrănească foamea de absolut.

Citiți și veți descoperi o lume mirifică, plină de personaje stranii. Puteți afla ce s-a întâmplat cu zeii, după ce legenda a dispărut. Veți afla că lupta pentru putere există, indiferent de lumea în care trăim și indiferent de motiv. Trădare, prietenie și luptă... Lumi văzute și nevăzute, iubire și ură, suspans și acțiune... Totul aici... și nu numai! Pentru a afla cum se termină, nu uitați: următoarele volume vă așteaptă! Fiecare dintre voi poate fi, la un moment dat, personaj în fascinanta poveste a lumilor.

ISBN 973-647-248-5

S-a născut o idee, așa cum din spuma mării s-au născut titanii. O idee născută din mitologia popoarelor străvechi, din dragostea pentru povești și fantezie, din viața vrăjitorilor, a secolelor trecute. Dacă ați crezut că toate astea au fost doar născociri, v-ați înșelat! În ceea ce a fost se poate vedea, totodată, viitorul. În ceea ce va fi, ne recunoaștem cu toții. Nimic nu e nou, dar totul e incitant. Focul sobei, la lumina căruia se spuneau odinioară poveștile a fost înlocuit de radiațiile calculatoarelor, dar inimile n-au îmbătrânit deloc. Își așteaptă mereu și mereu povești, să-și hrănească foamea de absolut.

Citiți și veți descoperi o lume mirifică, plină de personaje stranii. Puteți afla ce s-a întâmplat cu zeii, după ce legenda a dispărut. Veți afla că lupta pentru putere există, indiferent de lumea în care trăim și indiferent de motiv. Trădare, prietenie și luptă... Lumi văzute și nevăzute, iubire și ură, suspans și acțiune... Totul aici... și nu numai! Pentru a afla cum se termină, nu uitați: următoarele volume vă așteaptă! Fiecare dintre voi poate fi, la un moment dat, personaj în fascinanta poveste a lumilor.

ISBN 973-647-248-5

Table of Contents

<u>Capitolul I ÎNCEPUT DE POVESTE</u>
<u>Capitolul II PROFESORUL</u>
<u>Capitolul III ZEIȚA ORIENTALĂ</u>
<u>Capitolul IV ALICE CEA ÎNȚELEAPTĂ</u>
<u>Capitolul V PĂDUREA FERMECATĂ</u>
<u>Capitolul VI PRINȚESA</u>
<u>Capitolul VII ZEUL-ȘARPE</u>
<u>Capitolul VIII PORTALUL ȘI TABLOUL SIRENEI</u>
<u>Capitolul IX PRINȚESA ARIEL</u>
<u>Capitolul X ORE DE VRĂJITORIE</u>
<u>Capitolul XI CASA ZEILOR</u>
<u>Capitolul XII ALBUL MAG</u>
<u>Capitolul XIII ÎN VISUL ALTCUIVA</u>
<u>Capitolul XIV APARE UN ZEU</u>
<u>Capitolul XV PROMISIUNEA UITATĂ</u>
<u>Capitolul XVI AL DOILEA ZEU APARE</u>
<u>Capitolul XVII ALIANȚA</u>
<u>Capitolul XVIII CAPCANA</u>
<u>Capitolul XIX INTEROGATORIUL</u>
<u>Capitolul XX MUNTOS</u>
<u>Capitolul XXI MAGNIFICUL</u>
<u>Capitolul XXII PRIZONIERI</u>
<u>Capitolul XXIII POVESTE DE DRAGOSTE</u>
<u>Capitolul XXIV SEMIZEUL DETECTIV</u>
<u>Capitolul XXV O NOUĂ ALIANȚĂ</u>

Table of Contents

Capitolul I ÎNCEPUT DE POVESTE	4
Capitolul II PROFESORUL	8
Capitolul III ZEIȚA ORIENTALĂ	33
Capitolul IV ALICE CEA ÎNȚELEAPTĂ	40
Capitolul V PĂDUREA FERMECATĂ	55
Capitolul VI PRINȚESA	78
Capitolul VII ZEUL-ȘARPE	84
Capitolul VIII PORTALUL ȘI TABLOUL SIRENEI	90
Capitolul IX PRINȚESA ARIEL	104
Capitolul X ORE DE VRĂJITORIE	111
Capitolul XI CASA ZEILOR	119
Capitolul XII ALBUL MAG	127
Capitolul XIII ÎN VISUL ALTCUIVA	136
Capitolul XIV APARE UN ZEU	146
Capitolul XV PROMISIUNEA UITATĂ	153
Capitolul XVI AL DOILEA ZEU APARE	155
Capitolul XVII ALIANȚA	161
Capitolul XVIII CAPCANA	172
Capitolul XIX INTEROGATORIUL	178
Capitolul XX MUNTOS	189
Capitolul XXI MAGNIFICUL	204
Capitolul XXII PRIZONIERI	214
Capitolul XXIII POVESTE DE DRAGOSTE	223
Capitolul XXIV SEMIZEUL DETECTIV	232
Capitolul XXV O NOUĂ ALIANȚĂ	243